Nostalgic

22

BARBARA CARTLAND

NISIPUL FIERBINTE DIN HAWAII

Barbara Cartland

NISIPUL FIERBINTE DIN HAWAII

Editura ALCRIS
Bucureşti, 2000

NOTA AUTORULUI

Când am fost în Hawaii, în 1983, am fost impresionată de frumuseţea locului. Am văzut palatul Idani, construit de Kalakua, celebra plajă Waikiki şi alte locuri frumoase. În 1889, regele, pusese la dispoziţia lui Robert Louis Stevenson pavilionul de vară despre care este vorba în acest roman. Tratat ca un oaspete de vază, scriitorul a devenit curând prietenul suveranului şi cei doi bărbaţi luaseră obiceiul să se invite reciproc la mici petreceri foarte vesele, lipsite de orice protocol.

Încoronarea avusese loc în 1883, la nouă ani după alegerea regelui de către Adunarea Legislativă. Serbările au durat două săptămâni; toate detaliile din acest roman sunt

autentice.

Cu timpul, Hawaii-ul s-a schimbat, construcţiile s-au dezvoltat, insula este suprapopulată… Dar n-a pierdut nimic din farmecul ei. Şi când mă duceam la „Diamond Point” să contemplu zorile sau apusul de soare, parcă auzeam răsunându-mi în minte aceste versuri ale sonetului lui Rupert Brooke:

„*Şi acum ca şi odinioară stelele strălucesc pe cer, şi valurile mării hawaiiene murmură mereu*”.

CAPITOLUL 1

Când intra în micul salon, sir Robert Westbury le găsi pe cele două fiice ale sale discutând aprins. Şi, ca de obicei, de îndată ce Lydia deschidea gura, Heloise se grăbea s-o contrazică. Ani de zile, sora cea mare încercase zadarnic să calmeze dispoziţia certăreaţă a surorii sale. Până la urmă, adoptase singura atitudine posibilă, aceea de a o aproba sistematic. Avea prea mult tact şi delicateţe încât să se coboare la un schimb de cuvinte acre şi care de altfel n-ar fi schimbat nimic.

Heloise era atât de frumoasă încât această frumuseţe parcă-i luase minţile. Din clipa în care devenise conştientă de asta, nu mai aparţinuse muritorilor de rând. Trebuie să fi avut vreo cincisprezece ani când a descoperit ce putere uimitoare avea asupra bărbaţilor. Doar o privire aruncată printre genele-i lungi, şi cel mai reticent bărbat alerga să-i ofere omagiile, cu ceea ce ei îi plăcea să numească „nişte ochi de căţel dresat”.

Anul acesta, tocmai îşi făcuse debutul în lume, cu un succes răsunător. Fusese adulată, răsfăţată, lăudată de toată societatea londoneză… în afară de celelalte debutante care vedeau în ea o rivală redutabilă. Şi pornise apoi pe drumul de întoarcere spre casă, pentru sărbătorile de Crăciun, fără tragere de inimă. Se consola gândindu-se la balurile care se vor da în toate familiile aristocratice din regiune cu ocazia începerii sezonului de vânătoare. Ştia de pe acum că ea va fi regina de necontestat a acestor baluri, şi că admiratorii săi vor fi prea fericiţi să fugă din Londra dacă vor reuşi să se facă invitaţi la Westbury Park sau la vreunul din castelele învecinate.

Pentru Lydia, toate aceste proiecte nu anunţau decât un surplus de muncă intensă. Rămas văduv pentru a doua oară, tatăl său lăsase în grija ei întreaga responsabilitate a casei… şi pe Heloise. Ceea ce însemna, ea înţelesese repede asta, că el se

aştepta ca ea să-i îndeplinească toate poftele surorii sale vitrege. Mama Lydiei murise la puţin timp după naşterea ei şi sir Robert, în speranţa că va avea un moştenitor, nu pregetase să se recăsătorească destul de repede. Din păcate, şi de data asta, cerul îi refuzase acest fiu atât de mult aşteptat.

Frumuseţea Heloisei, care încă din leagăn promitea să fie un copil încântător, îi mai îndulcise dezamăgirea. Şi când află că soţia sa actuală nu va mai putea avea copii, primise destul de bine vestea. Ea nu-i dăruise decât o fată, fie, dar atât de frumuşică încât nu-i mai trecuse prin minte să se plângă de asta. Dar, numai în aparenţă. Pentru că, oricât de nedrept ar părea, o făcuse pe fata cea mare să plătească festa pe care i-o jucase destinul.

— Măcar de-ai fi fost băiat! nu înceta el să-i reproşeze; totul ar fi fost atunci atât de simplu…

— Îmi pare rău, tată, se scuza umil Lydia, dar nu este vina mea.

Uneori, el o privea cu o asemenea aversiune încât ea se întreba dacă nu cumva o ura. Ca şi cum era o crimă ca, după el, să nu mai existe al cincilea baronet Westbury! Degeaba îşi repeta Lydia că nu era vina ei, amărăciunea tatălui său o apăsa greu.

Trecuseră de acum trei ani de când ar fi trebuit să-şi facă debutul în societate. Dar pe vremea aceea, mama sa vitregă fusese bolnavă şi nici nu se mai pusese problema. După moartea tinerei femei, Lydia dorise ca tatăl său să se recăsătorească. După ce trecuseră însă doi ani şi după ce doliul său luase sfârşit, el tot nu părea să se gândească la debutul în societate al fiicei sale mai mari. La drept vorbind, unica lui preocupare părea să fie evoluţia Heloisei.

Singura speranţă a Lydiei era să vadă că sora ei îşi găseşte cât mai repede o partidă să se căsătorească. După care, sir Robert se va hotărî fără îndoială să-şi găsească şi el o soţie şi în felul acesta ea ar avea şansa să scape de rutina cotidiană care o apăsa din ce în ce mai greu.

De dimineaţa până seara, de la începutul până la sfârşitul anului, ea îşi asuma grija bunului mers al casei. De la majordom la ultimul ajutor de bucătar, toţi i se adresau ei, în orice ocazie, şi mai ales când lucrurile mergeau prost. Doar ea, şi numai ea singură, trebuia să rezolve toate problemele, să aplaneze conflictele şi mai ales, să aibă grijă ca nimic să nu deranjeze firea bănuitoare a tatălui ei. Nu era de mirare că ochii ei erau atât de des îngrijoraţi şi silueta ei elegantă era un pic mai fragilă decât ar fi trebuit.

Nu avea niciodată timp să se gândească la ea. Şi când cine ştie prin ce minune i se întâmpla asta, ridica din umeri resemnată că nu reprezenta nimic pentru nimeni atâta vreme cât Heloise va fi aici. Heloise era frumuseţea întruchipată, visul tuturor bărbaţilor, imaginea ideală a prospeţimii şi graţiei. Parul ei avea culoarea grâului copt, ochii albaştri reflectau cerul şi tenul transparent şi roz ar fi fost bucuria unui pictor. Din păcate, ursitoarele care se aplecaseră deasupra leagănului ei copleşind-o cu darurile lor trebuie că au uitat să-i dea două calităţi esenţiale. Nimeni nu se putea afla prea mult în preajma ei fără să-şi dea seama că nu strălucea prin inteligenţă. În viaţa ei nu citise o carte şi conversaţia ei se limita la un singur subiect: ea însăşi. Fapt şi mai regretabil chiar, din vocabularul ei părea să lipsească cuvântul generozitate, cuvânt ce pentru ea nu avea nicio semnificaţie.

Lydiei i se întâmpla însă rareori să se plângă. Totuşi, într-o zi îndrăznise să spună că se simte obosită, după ce străbătuse casa în sus şi-n jos ca să-i satisfacă dorinţele surorii sale mai mici. În seara aceea, Heloise se ducea la bal; îi răspunsese Lydiei:

— Tu, obosita? Dar ce-ai făcut atât de nemaipomenit încât să fii obosită? Ești aici ca să mă ajuţi atunci când am

nevoie de tine, nu?

Fusese pe punctul de a întreba „de ce”, dar se abţinuse la timp. Era nevoie de atât de puţin pentru a provoca teribilele furii ale surorii sale…

În dimineaţa aceea, fusese cât pe-aci să se mai întindă la vorbă, dar tăcu brusc văzându-l intrând pe tatăl său. Mutra îmbufnată a Heloisei nu anunţa nimic bun.

— Felicitări, Heloise, zise sir Robert venind lângă fiicele sale aflate la fereastră. Chiar acum mi-a fost adusă o scrisoare de la Royston Abbey foarte măgulitoare pentru tine.

— De la conte? exclamă fata sărind în sus de bucurie. Spune-mi repede, tată, vreau să ştiu ce scrie!

— Îmi cere voie să vină să-ţi prezinte complimentele sale şi doreşte ca eu să-l pot primi azi după-amiază. Vrea să-mi comunice o problemă importantă.

— În sfârşit! Îmi era atât de teamă că n-o să-şi declare sentimentele, în pofida a tot ce a putut să-mi spună la bal!

Sir Robert veni spre fiica sa şi o strânse cu tandreţe în braţe.

— Ei bine, iată că a făcut-o, draga mea, zise el sărutând-o pe frunte. Să ştii că sunt într-adevăr foarte mândru de tine.

Lydia, care nu pierdea nimic din această scenă, îşi văzu

sora depărtându-se uşor de tatăl ei, ca şi cum s-ar fi temut că-i şifona rochia.

— Trebuie să înţeleg din asta, întrebă ea cu interes, că contele Royston i-a cerut mâna Heloisei?

— Mi-a cerut permisiunea să o facă, ceea ce este cam acelaşi lucru.

— Minunat! exclamă Heloise. Ce fericire să fiu contesă, să am o poziţie la curte, să locuiesc la Royston Abbey şi în toate castelele contelui!

— Mă bucur pentru tine, declară calm Lydia, şi sper să fii într-adevăr fericită.

— Fireşte că voi fi fericită… ce idee! De atâta vreme aştept asta! Eram sigură că, până la urmă, am să reuşesc.

Tonul pe care fuseseră pronunţate aceste ultime cuvinte o făcu pe Lydia să tresară, dar sora ei nu remarcă nimic.

— Royston aşteaptă răspunsul meu, le reaminti sir Robert. Am să-i transmit că-l aşteptăm la ceai, dar de fapt am de gând să sărbătoresc acest eveniment cu şampanie.

— Excelentă idee, aprobă Heloise dar fă în aşa fel încât să mă laşi o clipă singură cu el. Încă nu m-a cerut în căsătorie aşa cum se cuvine şi ard de nerăbdare să-l aud cerându-mi mâna.

— Cum vrei, încuviinţă tatăl său. În ceea ce mă priveşte, îmi este absolut suficient că anunţul căsătoriei voastre va fi făcut în *La Gazette*.

Şi radiind de mulţumire, se îndreptă spre uşă.

— Aşadar, iată! zise Heloise, de îndată ce tatăl său ieşi din încăpere. Ţi-am zis că mă voi căsători cu bărbatul cel mai râvnit din Anglia, şi exact asta am să fac!

— Dar… cel puţin, îl iubeşti?

Fata avu o imperceptibilă ezitare.

— Pentru o căsătorie, esenţialul este să te măriţi cu bărbatul care-ţi trebuie.

— Asta-i o frază a lui lady Burton, nu-i a ta!

— Te înşeli, şi eu am spus întotdeauna asta.

Degeaba încerca Heloise s-o convingă, Lydia ştia că ea minţea. Fără îndoială că suferea de un delir de grandoare, dar niciodată totuşi nu s-ar fi exprimat astfel. Iar tatăl lor greşise amarnic încredinţându-i lui lady Burton, una dintre verişoarele mai îndepărtate, grija de a o prezenta pe Heloise la curte şi de a-i fi însoţitoare. Lady Burton era o femeie ambiţioasă, interesată, hrăpăreaţă şi căuta să obţină profituri din orice, îndeosebi din poziţia ei pe lângă Heloise.

De la bun început, Lydia simţise faţă de ea aversiune şi

evenimentele justificaseră suspiciunea ei instinctivă.

Mai întâi, lady Burton găsise şi ea că este absolut firesc s-o împovăreze pe Lydia cu grija locuinţei lor londoneze. Şi aici, ea trebuise să-şi asume rolul de menajeră, cu toate oboselile şi neplăcerile acestui rol. Nu numai că toată lumea abuza de bunăvoinţa ei, dar, se înţelege că Lydia nu avea niciun avantaj financiar.

Treburile pe care le avea de făcut nu-i lăsau niciun minut liber şi, pentru ea, nici nu se punea problema să ia parte la petrecerile mondene care-i ocupau timpul surorii ei mai mici. Şi chiar dacă, de cele mai multe ori, lua masa cu restul familiei, nu şovăia nimeni s-o excludă de la vreo recepţie la care prezenţa ei ar fi deranjat ordinea mesei.

Lady Burton abia de catadicsea să-i adreseze vreun cuvânt, în afară de cazul în care ar fi avut nevoie de ea. Dimpotrivă, toată ziua nu făcea altceva decât să-i bage în cap Heloisei vederile ei înguste care-i ţineau loc de morală. Îi sucea capul cu complimente, îi repeta întruna că n-avea decât să aleagă din mulţimea de admiratori care s-ar fi aruncat la picioarele ei. Singurele criterii de luat în seamă fiind, bineînţeles, titlurile pretendentului, titlurile lui de nobleţe şi averea. În ochii ei, nicio crimă nu era mai de neiertat decât

sărăcia.

Aceste sfaturi „educative” nu puteau decât să-i amplifice egoismul şi vanitatea Heloisei. Când se întoarse de la Londra, venise ferm hotărâtă să facă, cât de curând posibil, o căsătorie de senzaţie. Totuşi, în ciuda frumuseţii sale şi a influenţei de netăgăduit asupra bărbaţilor, Lydiei nu-i venea să creadă că sora ei reuşise, după propriile ei cuvinte, să pună gheara pe contele Royston.

Auzise deja spunându-se multe despre el. Royston Abbey nu era prea departe de Westbury Park şi, la ţară, preocuparea pentru vecini este destul de mare. În afară de asta, Lydia îl zărise adeseori la vânătoare. Şi ei îi plăcea mult acest sport, ceea ce de altfel era singurul punct comun pe care-l avea cu tatăl său. Era o excelentă călăreaţă şi nu lipsea de la nicio întâlnire de vânătoare în sezon, ştiind însă bine că dacă Heloise şi-ar fi manifestat dorinţa să vâneze, nimeni nu s-ar fi gândit s-o invite pe ea.

Dar surorii ei îi era prea frică de accidente ca să se aventureze să călărească peste câmpuri; preţioasa ei frumuseţe ar fi avut de suferit. Niciodată ea nu depăşea limitele parcului şi chiar şi atunci, doar călare pe cea mai blândă şi mai bine dresată iapă.

— Hotărât lucru, femeile nu se vor pricepe niciodată la cai! bombănea neîncetat sir Robert. Dacă măcar aş fi avut un băiat, el, cel puţin, ar fi ştiut să-i aprecieze!

Era foarte mândru de herghelia lui, şi îndeosebi de hunter-ii săi, cai de vânătoare minunat antrenaţi special pentru aşa ceva. Şi de fiecare dată când vorbea, era acelaşi refren:

— Am cei mai frumoşi pursânge din Anglia şi o casă plină de fuste… ce jalnic!

Părea să nu fi observat că fiica lui mai mare călărea ca o adevărată amazoană, şi cu siguranţă mult mai bine decât cei mai mulţi dintre nobilii de ţară din vecinătate. În ceea ce o priveşte pe Lydia, fără îndoială că pasiunea ei pentru călărie îi atrăsese atenţia asupra lordului Royston. Prima oară îl văzuse la o vânătoare şi îi admirase înfăţişarea şi siguranţa cu care călărea, precum şi ţinuta excepţională.

Călăreţ fără pereche, i se păruse atunci, printre toţi bărbaţii prezenţi, ca fiind însăşi întruchiparea virilităţii. Trăsăturile lui energice şi rasate, o oarecare aroganţă dezinvoltă îi dădeau mai degrabă aerul unui corsar decât al unui gentleman londonez. În preajma lui, totul părea să se micşoreze, ca şi cum câmpia engleză era mult prea mică pentru el. Un asemenea bărbat ar fi trebuit să trăiască pe vremea marii regine Elisabeta,

se gândise atunci Lydia. Era născut să străbată orizonturi vaste, mări sau ţinuturi neexplorate. Şi totuşi, ceea ce ştia despre el nu se potrivea deloc cu ideile pe care şi le făcuse ea.

La douăzeci şi nouă de ani, contele Royston îşi făcuse tot atâta renume prin cuceririle lui feminine cât şi prin strălucitele succese sportive. Bărbaţii îl admirau în aceeaşi măsură pe cât îl invidiau, cât se poate de sincer. Şi de fiecare dată îi pronunţau porecla cu o notă de uşoară gelozie: Hunter… vânătorul.

Întâmplarea care-i adusese contelui această ciudată poreclă era la fel de celebră ca omul însuşi. Şi pentru că bârfa era preocuparea favorită a oamenilor din lumea bună, Lydia avusese o mulţime de ocazii s-o audă povestită mai ales de către femei, care găseau astfel o modalitate foarte comodă de a evoca isprăvile eroului lor. În felul acesta, mai mult sau mai puţin conştient, fiecare contribuia la consolidarea legendei.

Povestea spunea că la naşterea lui, tatăl său fiind la vânătoare, a fost trimis un valet să-l informeze pe Excelenţa Sa despre fericitul eveniment. Cu sufletul la gură, venit în goana calului, omul bolborosise câteva cuvinte incoerente pe care stăpânul său nu se prea străduise să le înţeleagă. Văzând că vestea nu-l emoţionase peste măsură, servitorul îşi permisese să insiste:

— Ce mesaj trebuie să-i transmit stăpânei, mylord?

Întrebarea păruse în sfârşit să-i reţină atenţia contelui.

— Dumnezeule! exclamase el cu stupefacţie. Vrei să-mi dai de înţeles că am un fiu? Credeam că-mi vorbeşti despre unul din „hunter”-ii mei!

Exclamaţia declanşase ilaritate printre cei câţiva prieteni aflaţi în preajma lui şi, chiar mai înainte să fie botezat, moştenitorul se pricopsise cu o poreclă care-i rămăsese toată viaţa. Şi, dacă ne luăm după renumele pe care şi l-a câştigat ca vânător, porecla i s-a potrivit ca o mănuşă.

Dar nicio femeie n-a putut să-l reţină până acum. Şi cele mai ambiţioase mame ajungeau la disperare văzând că fiicele lor nu reuşesc să prindă în mreje această pasăre rară. Din acest punct de vedere, impresiile personale ale Lydiei erau în concordanţă cu opinia generală. O fiinţă atât de excepţională cum era contele nu va fi niciodată uşor de cucerit, şi cu atât mai puţin de prins în laţ. Şi totuşi, nu mai exista nicio îndoială. Cineva reuşise acest tur de forţă, şi acel cineva nu era alta decât sora sa Heloise.

Se întâmplase ca o dată, singura dată din viaţa ei când cinase la aceeaşi masă cu el, să-i vadă pe amândoi împreună. Fusese ceva mai înainte de balul pe care sir Robert îl dăduse în

onoarea surorii ei, la Londra, în sezonul acela. În calitatea sa de cel mai important oaspete al serii, contele fusese aşezat în dreapta Heloisei. Şi Lydia, aflată la capătul mesei, avusese tot timpul să-i privească şi să-i admire. Mai ales pe el… şi brusc, îşi dăduse seama că era deosebit de frumos. Termenul i se părea un pic necuviincios, aplicat unui bărbat, dar acesta îi venise absolut firesc în minte.

Văzându-i unul lângă altul, pe el şi pe Heloise, oricine ar fi putut să creadă că erau făcuţi unul pentru altul. Ea însăşi recunoştea că formau cea mai frumoasă pereche pe care o văzuse vreodată. Şi totuşi ceva o preocupa. Această cerere în căsătorie era atât de neaşteptată, sora ei răspunsese cu atâta grabă… Chiar această grabă i se părea Lydiei aproape incredibilă. Ruşinată oarecum de direcţia spre care îi porniseră gândurile, şi le alungă cu hotărâre din minte.

— Eşti foarte norocoasă, draga mea, se auzi ea declarând. Da, foarte norocoasă…

Dar, spunând asta, Lydia se surprinse gândind dacă într-adevăr sora ei avea chiar atâta noroc pe cât se considera. În orice caz, deocamdată, părea să creadă cu adevărat asta.

— Îţi dai seama, se bucura ea, îţi dai seama… o să mă mărit!

Bătu din palme şi se roti în jurul ei, într-un graţios zbor de fuste. Era într-adevăr delicioasă atunci când uita să pozeze sau să-şi dea aere. Dar, din păcate, asta nu dura niciodată prea mult timp.

— Va trebui să mă ocup de trusoul meu, zise ea, lăsându-se să cadă pe un scaun. Voi fi cea mai frumoasă mireasă care s-a văzut vreodată. Toate prietenele mele or să crape de invidie!

— Şi când o să aibă loc nunta?

— Cât mai repede posibil, firește. În fine, adică…

— Adică? Este vreo problemă?

— Nu chiar, dar uitasem de doliul contelui. Acesta nu se va sfârşi decât peste trei luni.

— Ai dreptate! exclamă Lydia, tulburată. Şi eu uitasem.

Totuşi ea fusese cea care se ocupase să fie trimisă o coroană pentru funeraliile mamei contelui, în urmă cu nouă luni. Lady Royston, care avusese întotdeauna o sănătate şubredă, ducea de multă vreme o viaţă retrasă, atât de retrasă încât moartea ei trecuse neobservată. Fusese înhumată în bisericuţa de pe domeniu, în cea mai strictă intimitate. Şi nimeni nu părea să-şi mai amintească de femeia fermecătoare, delicată şi discretă care fusese. Cu toate acestea, contele trebuie să fi fost teribil de

îndrăgostit, dacă a făcut cererea în căsătorie înainte de expirarea doliului. Cu siguranţă că nu va aştepta nicio zi în plus peste anul cerut de convenienţe. Peste trei luni, el şi Heloise vor fi căsătoriţi.

La gândul acesta, Lydia simţi o tristă strângere de inimă, inexplicabilă. În aceeaşi clipă, pe un alt drum, visarea surorii el fu exprimată cu voce tare, alăturându-se gândurilor Lydiei.

— Vom fi în aprilie! exclamă aceasta cu încântare. Vreau să fiu întruchiparea primăverii. Să am valuri de dantelă, diamante… nu diadema noastră de familie, este prea mică. Voi alege ceva din bijuteriile familiei Royston, asta voi face!

Perspectiva aceasta o făcea pur şi simplu să freamăte de emoţie.

— Lady Burton mi-a vorbit atât de mult despre ele, de-ai şti! Orice femeie şi-ar vinde sufletul numai ca să aibă dreptul să le poarte. Şi iată că eu, eu voi fi cea care le va avea!

— Nu văd cu ce ar mai putea ele contribui la frumuseţea ta, observă liniştită Lydia. Ar trebui să-ţi fie de ajuns diamantele noastre.

— Eşti complet nebună! îi replică verde-n faţa Heloise. Închipuie-ţi că pietrele acelea le râvneam cel mai mult.

Lydia nu-şi putu reţine întrebarea care-i frigea buzele:

— Eşti sigură cel puţin că-l iubeşti pe conte?

— Să-l iubesc! Ce tot vorbeşti? Toate fleacurile astea sunt bune pentru servitori, draga mea, nu pentru noi.

— Heloise!

Lydiei nu-i venea să creadă ce auzise. Că sora ei mai mică era măgulită la gândul că va purta fabuloasele bijuterii ale familiei Royston, asta putea să înţeleagă. Dar să dispreţuiască dragostea, când cel pe care urma să-l ia de soţ era bărbatul cel mai atrăgător pe care ţi-l puteai imagina! În privinţa asta, cel puţin, toate femeile erau de acord.

Când vorbeau între ele despre conte, o făceau întotdeauna pentru a evoca talentele lui amoroase. Şi în acele clipe, ochii li se luminau de o strălucire aparte şi glasurile aveau inflexiuni visătoare, în care pasiunea se împletea cu tandreţea. Lydia, deşi prea puţin avidă după astfel de discuţii, nu se putea abţine să asculte, atunci când era vorba despre el. Şi chiar destul de recent, surprinsese o discuţie dintre cele mai intime, al cărei erou era contele.

În seara aceea, ca de obicei, ea îşi îndeplinea rolul său dublu de gazdă şi de „administrator”. Domnii se retrăseseră să fumeze şi ea o ajuta pe cameristă să servească lichiorurile şi cafeaua. Când se apropiase de o banchetă de pluş pe care două

invitate trăncăneau, o auzise pe una dintre ele declarând:

— Hunter este un amant atât de minunat, draga mea! Sunt cea mai fericită femeie din lume!

Cum ele stăteau cu spatele, nu puteau să bănuiască prezenţa Lydiei. Instinctiv, aceasta se oprise să tragă cu urechea.

— Tu ai într-adevăr prea mult noroc, Daisy! Contele este atât de seducător… Din păcate, mie nu-mi va acorda niciodată atenţie.

— Chiar sper să fie aşa, ţi-aş scoate ochii! Eu sunt înnebunită după el, imaginează-ţi, sunt complet înnebunită. Şi nu ştiu ce mă mai reţine să mă arunc la picioarele lui şi să-l implor să mă răpească.

— Daisy! Ţi-ai pierdut minţile? Îţi imaginezi ce scandal ar fi? Cu siguranţă că ducele l-ar provoca la duci pe Royston!

— Arthur? M-ar mira. El ştie bine că Hunter este un trăgător mult mai bun decât el. N-ar fi primul lui duci, şi întotdeauna a ieşit învingător. De altfel…

Frivola Daisy râsese cu un aer nepăsător din care răzbătea totuşi o urmă de tristeţe, apoi continuase:

— Niciun pericol să se întâmple aşa ceva. Cu Hunter, aventura nu durează niciodată prea mult. Şi când se va sătura de mine…

— Nu mă face să cred că se poate sătura de tine cineva, draga mea, este imposibil aşa ceva.

Frumoasa Daisy lăsase să-i scape un oftat prelung.

— Mulţumesc, scumpo, eşti adorabilă dar eu nu-mi fac iluzii. Mă mulţumesc să profit de vremea frumoasă, atâta timp cât ea va dura; se va sfârşi destul de curând.

— Fie. Dar dă-mi voie să-ţi spun un lucru: te invidiez, mai mult decât am invidiat vreodată pe cineva. Şi totuşi îţi doresc ca zilele tale frumoase să dureze cât mai mult cu putinţă.

— Şi eu îmi doresc asta. Singurul lucru de care sunt sigură este că niciodată în viaţa mea n-am fost şi nu voi mai fi atât de fericită.

Tocmai în acel moment uşile salonului se deschiseseră, musafirii veneau să se alăture doamnelor. Lydia se retrăsese brusc, nu fără să arunce o privire curioasă către cele două femei. În Daisy o recunoscuse pe tânăra ducesă de Dorchester şi trebuise să recunoască faptul că contele avea gusturi bune: amanta lui era incredibil de frumoasă. Şi, acum că se gândea mai bine, îi găsea o oarecare asemănare cu Heloise. Acelaşi păr auriu, aceiaşi ochi de azur, un ten de porţelan. Fără nicio îndoială că era tipul de femeie care trebuie să-i fi plăcut contelui. Şi totuşi… impresia bizară pe care o resimţise deja

persista. Din delicateţe refuza parcă să admită, dar era un fapt: cererea aceasta în căsătorie avea ceva ciudat. Nu era un lucru prea măgulitor pentru sora ei dar Lydia îşi explica greu cum de, dintre atâtea femei la fel de încântătoare şi distinse, el o alesese tocmai pe sora ei. Trebuie să fi fost într-adevăr foarte îndrăgostit. Dar era totuşi ciudat…

— Îl voi primi pe conte în salonul cel mare, o anunţă Heloise, întrerupându-i şirul gândurilor. Şi te rog să încerci să mă coafezi ceva mai bine ca aseară, de data asta.

— Dar aseară ai fost adorabilă!

— La început poate, dar după o oră totul se prăbuşea. Un adevărat dezastru!

— Evident, dacă dansezi cadriluri!

— Când mergi la bal, te duci ca să dansezi, nu? Să faci în aşa fel încât să ţină coafura, atâta te rog. Şi pregăteşte-mi rochia cea nouă, albastră. El a spus…

Heloise se întrerupse, pentru a pregăti efectul frazei.

— Continuă, ce ţi-a spus?

— Că ochii mei au culoarea cerului şi că el este obsedat de ei.

— Adevărat? Şi tu ce i-ai răspuns?

— Mi-am pregătit glasul cel mai suav, acela care-i face

pe toţi să-şi piardă capul, înţelegi, şi i-am zis cu un uşor aer speriat:

„Mylord, sunt într-adevăr cât se poate de măgulită să aflu că vă gândiţi astfel la mine!”

Îşi mima propriile cuvinte cu atâta îndrăzneală încât Lydia rămase uimită. Putea oare să joace teatru în aşa măsură?

— Şi după aceea, ce s-a mai întâmplat? nu se putu ea abţine să întrebe.

— După aceea? M-a strâns la piept şi mi-a şoptit la ureche: „Încă nu ştiţi ce simt pentru dumneavoastră? „Pe măsură ce povestea, fata se lăsa prinsă în joc şi obrajii i se îmbujorau de plăcere.

— Şi apoi?

— I-am răspuns pe acelaşi ton: „Habar n-am, mylord. Nu mi-aţi spus niciodată”. „Atunci o să vă spun, mi-a răspuns el, dar nu aici. Aţi vrea să-mi acordaţi mâine o întrevedere?”

— Şi firește, tu ai spus „da”.

— Nu chiar aşa direct. Mi-am plecat privirea şi am spus, ca şi cum aş fi avut îndoieli: „Sper să fie posibil”.

— Şi el?

— El, ce să-ţi spun, s-a înflăcărat! „Faceţi în aşa fel încât să fie posibil, mi-a ordonat aproape. Am să vă spun ceva

important”. Heloise zâmbi uşor, satisfăcută.

— Bineînţeles, eu ştiam ce voia dar m-am ferit să arăt. Am făcut o mutră atât de uimită şi de candidă încât el, pur şi simplu, şi-a pierdut capul.

— Şi ce a făcut.

— Mi-a zis că dacă voi continua să-l privesc astfel, mă va săruta în mijlocul sălii de bal.

— Presupun că ai protestat?

— Firește. L-am implorat să nu dea naştere la un scandal şi mi-a promis că va avea răbdare până a doua zi.

Lydia se întreba dacă auzise bine. Contele Royston la picioarele unei fetişcane neştiutoare, fie ea chiar şi atât de frumoasă ca împielițata asta de Heloise… era ceva aici care îi scăpa.

— Ai fost foarte abilă, remarcă ea după o clipă de tăcere. Vulpea nu trebuie să se lase scoasă prea repede din vizuină; orice bun vânător ştie asta.

— Şi ştiu şi eu. Iar când îmi va cere mâna, am de gând să mă las greu. O să mă prefac că am nevoie de timp de gândire… tu ce zici?

— Excelentă idee.

— Da, dar… dacă se răzgândeşte?

— M-ar mira s-o facă. Eşti singura căreia i-a vorbit vreodată despre căsătorie. Trebuie că ţine cu adevărat la tine. Hotărât lucru, ai mult noroc.

— Ştiu. De altfel, am avut întotdeauna. Dar prefer să nu risc; îi voi accepta cererea. Şi cum un gentleman nu-şi ia niciodată cuvântul înapoi, voi fi liniştită, va fi al meu.

— În privinţa asta, n-ai de ce să-ţi faci griji. Un bărbat că el nu se răzgândeşte atât de uşor.

— Fără îndoială, dar prefer să fiu sigură. Apropo… fă în aşa fel încât să nu vină nimeni să mă deranjeze. Mai ales nu vreau ca tata să năvălească tocmai în mijlocul unor declaraţii şi să ne bată la cap cu poveştile lui de vânătoare!

— Voi avea grijă, fii liniştită. Dar va trebui să vi se alăture pentru ceai, totuşi.

— Dacă crezi că, este absolută nevoie… fie, să vină atunci. Dar nu şi tu.

— Am înţeles, încuviinţă Lydia. Voi sta deoparte. Ca întotdeauna, dispărea atunci când ceilalţi i-o cereau, dar, de data asta, îi părea rău. I-ar fi plăcut atât de mult să-l întâlnească pe conte… apoi, îi trecu prin minte gândul că, dacă nu-i era permis să-i vorbească, cel puţin nimeni nu va putea s-o împiedice să-l vadă. I se dădea atât de puţină atenţie în casă încât va trebui să-i

fie uşor să-l observe fără să fie văzută.

De îndată ce termină toate pregătirile şi reuşi s-o pieptene pe Heloise, se aşeză lângă una dintre ferestrele ce încadrau uşa de la intrare. Nu avu prea mult de aşteptat. Curând, o cabrioleta trasă de doi superbi cai rotaţi intră pe aleea cea mare şi se opri în faţa scărilor. Câteva clipe mai târziu, contele intră în hol. Fără să facă nici cel mai mic zgomot, Lydia îşi părăsi locul de observaţie şi se ascunse după balustradă. De aici, putea să-l privească în voie.

Redingota lui bine croită îi scotea în evidenţă constituţia atletică iar jobenul era uşor înclinat pe părul lui negru. Ca şi cum nemulţumit că era îmbrăcat după ultima modă, ţinea să demonstreze cât de puţină importanţă acorda el eleganţei. În colţul gurii îi flutura un zâmbet enigmatic iar licărirea ce dansa în adâncul ochilor lui îi dădea mai mult ca niciodată aerul unui pirat. Părea ca îşi bate joc de sine, de ceilalţi şi de tot ce-l înconjoară.

Cu un gest dezinvolt, îi dădu valetului jobenul şi mănuşile şi-l urmă până în salon. Privindu-l cum se îndepărtează, Lydia îşi spuse o dată în plus că nu mai văzuse niciodată un bărbat atât de distins, atât de viril, atât de atrăgător. I se părea că este pur şi simplu fascinant. Abia când se hotărî să iasă din ascunzătoare îşi

dădu seama de emoţia deosebită care o cuprinsese. Şi, nu fără o ciudată stânjeneală, se întrebă dacă tot ceea ce simţea nu era cumva… dragoste.

Abia ce-i încolţi acest gând în minte, că se străduí din toate puterile să-l înlăture. Era complet ridicol! Nici măcar nu-i adresase vreodată vreun cuvânt contelui. Pentru ea, el nu era decât un subiect de curiozitate, o relaţie de vecinătate, nimic mai mult. Chiar nimic mai mult? Atunci de ce, iarna asta înaintea fiecărei partide de vânătoare, sperase atât de nebunește să-l întâlnească? în vreme ce se îndrepta în grabă spre camera ei, încerca încă să lupte împotriva acestui sentiment evident. Dar onestitatea ei absolută nu se putea mulţumi cu subterfugii. Bolile grave se tratează cu remedii drastice, hotărî ea în timp ce traversa încăperea ca să se ducă în faţa oglinzii. Şi, cu curaj, ca şi cum s-ar fi hotărât să privească adevărul în faţă, îşi înfruntă imaginea din oglindă. Putea oare să se considere pe drept frumoasă cu aceşti doi ochi mari şi limpezi, mereu melancolici, cu chipul ei oval şi trăsăturile-i regulate? Nu putea spune că avea trăsături lipsite de fineţe şi distincţie, dar ele erau atât de des marcate de oboseală. Părul lung, de un blond indecis, ondulat natural şi căzându-i în valuri mătăsoase pe umeri ar fi putut să-i fie un atu preţios dacă şi-ar fi dat osteneala să-l

pieptene ca lumea. Dar, din lipsă de timp, se mulţumea întotdeauna să și-l strângă la spate într-un coc greu răsucit pe ceafă. Probabil că nu era prea urâtă din moment ce semăna cu mama ei. Dar ce însemna delicateţea și graţia ei pe lângă frumuseţea sclipitoare a Heloisei? Era un pastel alături de un Rembrandt, își zise ea făcând o mutră dezamăgită. O umbră pe care nimeni nu s-ar gândi s-o remarce. Gândul straniu că era o fantomă în propria ei casă o făcu să zâmbească. Adeseori, într-adevăr, i se întâmplase să se întrebe dacă, prin comportamentul ei discret, nu devenise invizibilă. Nu-i stătea însă în obicei să-și plângă de milă. Și de fiecare dată când se afla singură, în camera ei plină de cărţi, o încerca un sentiment de pace și libertate ce semăna cu fericirea. Întoarse spatele oglinzii și-și lăsă privirea să rătăcească peste rafturile ce încadrau șemineul, patul și ferestrele, și care se îndoiau sub greutatea volumelor pe care ea le „furase” din biblioteca bogată a castelului. Încă din copilărie, cărţile îi ţinuseră tovărășie, îi alinaseră suferinţele, o ajutaseră să evadeze acolo unde nimeni nu putea s-o mai găsească sau s-o rănească. Totuși, azi…

Astăzi, nu mai era la fel. Pentru prima oară în viaţă, cărţile ei dragi erau neputincioase, nu reușeau să umple golul pe care Lydia îl descoperise dintr-odată în sufletul ei. Ele nu vor

putea niciodată să ţină locul singurei tovărăşii pe care ea şi-o dorea, aceea a bărbatului care îşi va lega viaţa de cea a surorii ei. Chiar în această clipă, acolo jos, în salon, el îi cerea mâna Heloisei. Şi ea care mersese până la a-şi imagina că… Un zâmbet trist îi apăru pe buze. Niciodată, nici măcar cât ar dura un vals, contele Royston n-o va ţine în braţe. El o găsise pe cea pe care şi-o dorise. Cea mai frumoasă debutantă din acel sezon, cea mai frumoasă pe care o văzuse vreodată. Şi se putea spune într-adevăr că el nu pierduse timpul să se mai gândească. Din partea lui, această grabă părea totuşi surprinzătoare.

Un bărbat ca el, atât de grăbit să-şi îngrădească libertatea!

Probabil însă că s-o fi hotărât că venise timpul să se aşeze la casa lui şi să-şi întemeieze o familie. Şi cum modul de viaţă pe care-l ducea nu-i dădea ocazia să întâlnească prea des fete de măritat, o alesese pur şi simplu pe cea mai frumoasă.

Această deducţie părea plauzibilă, dar Lydia nu reuşea să se mulţumească cu ea.

Ştia bine că el făcea parte din acel mic cerc de prieteni ai prinţului de Wales, a cărui purtare scandaloasă făcea deliciul cronicilor. Toată lumea o plângea pe încântătoarea lui soţie, prinţesa Alexandra a Danemarcei. Şi totuşi, opinia publica îi recunoştea prinţului dreptul de a se distra după bunul său plac cu

siguranţă că nici Heloise nu se va formaliza în privinţa escapadelor contelui, dar ea în locul ei… Oh, Doamne! Nici nu voia să se gândească. Ideea că ar fi putut s-o abandoneze pentru o alta îi era insuportabilă. Sora ei era altfel. Inima acesteia, presupunând că avea o inimă era la adăpost de asemenea încercări. Singurele lucruri care ar fi afectat-o ar fi fost rănile provocate orgoliului ei. Heloise nu iubise şi nu va iubi niciodată pe nimeni decât pe ea însăşi. Era greu de înţeles, dar aşa era. Chiar și în timpul bolii mamei sale, dăduse dovadă de o monstruoasă indiferenţă. Refuza cu încăpăţânare s-o viziteze în camera ei, sub pretextul că bolnavii îi provocau greaţă. Nici insistențele blânde ale Lydiei, nici mustrările tatălui ei n-o înduplecaseră. Şi când sir Robert vrusese s-o oblige să-şi ia un ultim adio de la muribundă, o apucase o furie dintre acelea care dezvăluiau cu cruzime adevăratul ei caracter.

— Să moară! strigase ea pe un ton plin de răutate, şi să terminăm odată cu fandoselile astea. Eu am chef să mă distrez! Şi spunând acestea, ieşise din încăpere trântind violent uşa în urma ei, cufundându-şi tatăl şi sora în cea mai cumplita consternare. Scena fusese atât de penibilă încât Lydia se înfiora şi acum amintindu-şi. Cunoscându-şi aşadar sora atât de bine nu putea să nu se gândească la faptul că pe conte îl aşteptau multe

surprize neplăcute. Înainte chiar de sfârşitul lunii de miere, va şti ce se ascunde sub farmecele nevinovatei şi delicioasei sale soţii. Dar poate că, la urma urmei, nici nu-i păsa? Un bărbat care lăsa în urma lui atâtea inimi frânte probabil că nu făcea prea mare caz de sentimente. Atunci, totul era în ordine. El şi

Heloise vor forma o pereche foarte potrivită. Cam pe aici ajunsese Lydia cu gândurile ei când auzi zgomot de voci în hol. Imediat, ieşi din camera ei şi îşi reluă pe furiş postul de observaţie, Contele, gata de plecare, îşi punea deja mănuşile şi jobenul.

— Vom mai vorbi despre toate astea mâine, la dumneata acasă, spunea tocmai atunci sir Robert. Călătoria aceasta se anunţă dintre cele mai interesante, dar mai sunt încă multe lucruri de pus la punct.

— Însă merită. Şi apoi, ţin neapărat să vă arăt şi ultima mea achiziţie. Un cal despre care aş dori mult să aflu şi părerea dumneavoastră…

Cei doi bărbaţi coborau treptele de la intrare, şi Lydia nu mai auzi şi restul. Fără să piardă o clipă, alergă la sora ei în salon. Ce putea să fie acea misterioasă călătorie despre care vorbise sir Robert?

La intrarea ei, Heloise, care se afla lângă fereastră, se

întoarse.

— Sunt logodită! exclamă ea venindu-i în întâmpinare, şi asta nu-i tot! Închipuie-ţi că plecăm în călătorie. Ne vom căsători când ne întoarcem. Este ceva complet aiurea, dar contele ţine neapărat să fie aşa. Menţionarea acestei exigenţe neobişnuite trezi imediat presimţirile Lydiei. Hotărât lucru, căsătoria aceasta se petrecea în împrejurări cel puţin ciudate.

— În călătorie! exclamă ea, dar… unde?

— În Honolulu. Nu mă întreba însă unde se află Honolulu habar n-am!

CAPITOLUL 2

Lydia îşi privi sora cu groază. După câte ştia ea, Honolulu era capitala Hawaii-ului, un şirag de insule pierdute undeva în Pacific…

Ce naiba o fi avut de făcut acolo contele Royston într-un asemenea moment, când pe de altă parte, părea atât de grăbit să se însoare?

Întoarcerea tatălui său o trezi din uimire. El ştia toată povestea şi-şi făcu o plăcere din a satisface curiozitatea fiicelor sale. Le spuse aşadar că, în urmă cu doi ani, regele Kalakua urcase pe tronul Hawaii-ului. Iubind fastul şi plăcerile,

Majestatea Sa nu avusese nimic mai grabnic de făcut decât să copieze obiceiurile occidentale, într-un mod cât se poate de „regal”. Pentru început, regele îşi construise un imens palat şi făcuse o lungă călătorie în jurul lumii. Era pentru el un privilegiu să poată spune că era primul suveran care a străbătut toate mările şi oceanele lumii şi se mândrea cu asta, dar nu s-a oprit aici. A început să organizeze concursuri hipice, dădea baluri şi gale somptuoase şi ţinea pe lângă el curteni şi oaspeţi într-un acelaşi lux extravagant. Toate acestea, firește, pe cheltuiala poporului său copleşit de impozite.

Ca orice monarh care se respectă, remarcă râzând Lydia.

— Dar mai amuzant, trebuie să recunoaştem, preciza sir Robert și nu întâmplător i se spune „Maiestatea Sa cea Veselă”. După părerea mea, caracterizarea aceasta tot nu reflecta îndeajuns adevărul.

— Personajul trebuie să fie interesant, reluă, fiica sa, dar tot nu înţeleg ce-l poate îndemna pe conte să se deplaseze la capătul pământului ca să-i facă o vizită.

— Tocmai aici este punctul cel mai ciudat al poveştii. În cursul lungului său voiaj în jurul lumii, regele nu a pierdut ocazia să vină s-o salute pe regina noastră, şi Majestatea Sa s-a declarat absolut fermecată de accentul lui britanic. Astfel hotărât

să fie reprezentată la sărbătoarea de încoronare, care va avea loc în februarie.

— Şi pentru asta l-a ales pe conte! exclamă Lydia întorcându-se spre sora ei. Ai într-adevăr mult noroc, Heloise. Vei avea cu siguranţă un loc în primul rând în cursul ceremoniei, și vei descoperi o țară minunată!

Cred într-adevăr că n-o să avem timp să ne plictisim comentă sir Robert îndreptându-se spre uşă. Chiar că nu mă supăr deloc că plec în călătorie. Lydia ar fi vrut să-i mai pună şi alte întrebări, dar el deja dispăruse. Heloisei, aventura aceasta nu părea să-l trezească un interes deosebit. Ca de obicei, nu se gândea decât la toaletele pe care le va lua cu ea. Dar acest subiect n-o interesa decât în mică măsură pe Lydia, care ardea de nerăbdare să afle și alte amănunte ale întrevedem cu contele.

— Și cum este cu cererea în căsătorie? întrebă ea eu curiozitate. Tot nu mi-ai spus cum a decurs.

— Ca să fiu sinceră, nici eu nu ştiu prea bine, răspunse Heloise pe un ton evaziv. Pândeam cu atâta nerăbdare cuvintele decisive încât nici nu ştiu cum a făcut contele să le rostească. Totuşi… Se întrerupse şi îşi încruntă uşor sprâncenele.

— Stilul lui nu mi s-a părut atât de pasionat pe cât mi-aş fi dorit, reluă ea după câteva clipe. Mă aşteptam la ceva mai

romantic.

— Nu sperai totuşi să-l vezi îngenunchind în faţa ta.

— Și de ce nu? N-ar fi fost primul care ar fi făcut-o! Lydia îşi muşcă buzele. Contele Royston să îngenuncheze în fața unei femei, şi mai ales a unei prostuţe ca sora ei… era o idee nu numai cât se poate de comica, dar absolut incredibilă. Ar fi râs în hohote Lydia, dacă ar fi îndrăznit, dar ţinea prea mult să afle urmarea pentru ca să rişte s-o jignească pe Heloise. Continuă aşadar cu abilitate să pună întrebări, până când auzi că i se răspunde:

— Foarte bine, din moment ce te interesează atât de mult, iată exact ce mi-a spus: „Dumneata eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată şi aş dori să-mi acorzi mâna dumitale. Sunt sigur că vom fi foarte fericiţi împreună.

— Și… asta-i tot?

— Dar mi se pare destul de limpede! Eu am răspuns „da, el m-a îmbrăţişat, după care mi-a anunţat că pleacă spre Honolulu şi că i-ar plăcea foarte mult să-l însoţesc.

— Cu tata împreună, presupun?

— Fireşte. Mărturisesc că aş fi preferat să asist la încoronare în calitate de contesă de Royston; ar fi fost ceva foarte de efect. Dar contele mi-a spus că vom trece prin New

York şi că frumuseţea mea se va bucura de cel mai mare succes.

— Nu mă îndoiesc. Sunt sigură că nicio americancă n-ar putea rivaliza cu tine.

— Nici cu toaletele mele! Apropo, trebuie să mă ocup de asta fără întârziere. Avem atât de puţin timp la dispoziţie!

— Şi când aveţi de gând să plecaţi?

— Imediat după Crăciun, cel mai târziu la începutul lui ianuarie.

Lydia lăsă să-i scape o exclamaţie de surprindere.

— Atât de curând? Dar firește, uitasem: încoronarea va avea loc în februarie!

— Ceea ce înseamnă că n-am niciun minut de pierdut. Vom pleca imediat spre Londra.

— Dar nicio croitoreasă nu va fi liberă! Au de lucru îngrozitor de mult acum, în preajma Crăciunului.

— Asta-i problema lor, nu a mea. Îţi dai seama că n-am aproape nicio rochie nouă, în afară de cea pe care am purtat-o la primul meu bal? De altfel, m-am şi săturat de ea!

Lydia trecu în revistă în gând impresionanta garderobă a surorii sale şi nu se putu abţine să ofteze. Tatăl lor cheltuise deja destui bani pentru a satisface cochetăria fiicei mai mici. Se schimba de cel puţin trei ori pe zi, după cum era dispusă sau

nu… Ce nevoie mai avea de alte toalete? Cerinţele ei erau absolut deplasate, dar nici nu se punea problema să-i spună cineva asta. Cea mai neînsemnată remarcă ar fi declanşat una din acele îngrozitoare crize de furie pe care toţi se fereau să le provoace. Mai bine era să tacă şi să se apuce să pregătească plecarea lor. Sir Robert nu încercă să-şi ascundă supărarea.

— Să nu contaţi pe mine că am să vă însoţesc la Londra, răspunse el Lydiei când aceasta îi împărtăşi planurile lor. Şi aşa este destul că îmi părăsesc caii în timpul acestei călătorii interminabile…

— Nu-ţi face griji, tată, eu voi şti foarte bine să mă ocup de ei.

— Nu prea văd cum vei putea s-o faci, din moment ce şi tu vii cu noi!

Lydia făcu ochii mari, surprinsă.

— Ce… ce spui? Merg şi eu cu voi?

— Nu ţi-a spus Heloise? se miră sir Robert. Probabil că n-a fost atentă la acest detaliu… Totuşi, aceasta este singura soluţie; Royston mi-a spus că vom face traversarea de la San Francisco la Honolulu cu un vas militar.

Lydia îl privi perplexă: explicaţia lui nu i se păruse prea limpede.

— Aşa cum a precizat Royston, continuă el imediat, prezenţa personalului feminin la bord ar putea să tulbure echipajul. A sugerat deci ca Heloise să-şi aleagă o însoţitoare care să fie în măsură s-o ajute, şi tu pari cea mai potrivită pentru această sarcină.

— Eu!…

— Evident, tu. Tu eşti obişnuită să te ocupi de ea şi vei şti cum să faci să se simtă bine. Cu toate complicaţiile care pot apărea pe mare, numai Dumnezeu ştie în ce dispoziţie va fi. Mă bazez pe tine să ai grijă ca totul să decurgă bine.

Sir Robert căzu pe gânduri câteva clipe apoi reluă pe un ton preocupat:

— Personal, cred că contele n-a făcut bine insistând să mergem cu el, dar a fost foarte ferm în privinţa asta. Zice că ar fi nebun s-o părăsească pe Heloise tocmai acum când i-a cerut mâna. Este de înţeles, încuviinţă Lydia, dar mi se pare că ar fi fost mai normal să facă această călătorie cu soţia lui, decât cu logodnica, chiar dacă aceasta este însoţită de tatăl său.

Nici măcar nu se osteni să pomenească şi de prezenţa ei, ştiind foarte bine că ea va fi surghiunită pe post de figurantă.

— Asta-i şi părerea mea, dar presupun că Royston are motive serioase să acţioneze astfel.

Aceasta era exact şi impresia Lydiei, iar răspunsul tatălui său i-o confirmă. Cererea asta în căsătorie trebuie să fi avut un motiv precis, motiv pe care, deocamdată, doar contele îl cunoştea. Problema merita să fie analizată, dar Lydia n-avea deloc timp de gândire. Şi de data asta, toată greutatea pregătirilor cădea pe umerii ei.

Ca urmare, ea fu aceea care-şi însoţi sora la Londra şi chemă croitoresele şi modistele, în timp ce Heloise se odihnea după oboseala călătoriei. Tot Lydia se ocupă ca faimoasele toalete să fie terminate şi livrate în cel mai scurt timp. În sfârşit, trebui să alerge prin magazine să găsească mănuşi, pantofi, pălării şi panglici asortate cu rochiile. Fără să mai pună la socoteală umbrelele, bonetele, şalurile, de care sora sa pretindea că nu se poate lipsi. Chiar şi sir Robert, atât de darnic totuşi atunci când era vorba să-şi răsfeţe mezina, tresărise când aflase de pretenţiile acesteia.

— Nu uita că este vorba despre o călătorie cu vaporul, avusese el imprudenţa să observe. N-o să ai niciodată ocazia să porţi toate zorzoanele astea.

— Ai vrea aşadar să apar ca o cerşetoare? se răstise Heloise. N-am de gând să mă îmbrac în zdrenţe sau să-l fac de ruşine pe viitorul meu soţ! Simţind că este pe cale să se

declanşeze una din acele crize de furie de care se temea cel mai mult pe lume, sir Robert se grăbi să bată în retragere. La drept vorbind, nu era prea supărat că trebuia să cedeze, imaginându-şi deja succesul pe care-l va avea fiica lui. În toaletele de ultima modă, frumuseţea ei va fi şi mai bine remarcată. Această îngăduinţă nu-l împiedica totuşi să se gândească la costul atâtor extravaganţe, dar acesta era de acum domeniul Lydiei. Era treaba ei să aibă grijă ca nota de plată să nu depăşească sumele alocate, chiar dacă va trebui să renunţe pe ascuns la câteva rochii ale surorii sale. Avea destulă îndemânare şi tact ca să iasă din asemenea dificultăţi, şi doar nu era prima dată când se trezea confruntată cu astfel de probleme. Cu toate acestea, nu prevăzuse deosebita indispoziţie de care sora ei dăduse dovadă în timpul şederii lor în capitală.

— Contele mă neglijează, se văicărea ea în orice clipă. Ar trebui să insiste să ne însoţească, dar nici măcar nu i-a trecut prin minte!

Lydiei însăşi i se părea această lipsă de atenţie un pic cam ciudată, dar se ferea s-o spună. Cea mai mică remarcă din partea ei n-ar fi făcut decât să agraveze necazul Heloisei… care până la urmă totuşi izbucni.

— Este prea mult, declară ea într-o zi pe un ton furios. Îi

voi scrie contelui şi-i voi ordona să vină imediat încoace!

— În locul tău, eu n-aş face aşa ceva, zise pe un ton potolit Lydia. N-ar fi prea indicat.

— Eram sigură că îmi vei spune asta, întotdeauna trebuie să te amesteci în treburile mele!

— Nicidecum, vreau doar să te împiedic să faci vreo prostie. Tuturor bărbaţilor le place sportul, şi contelui mai mult decât oricui. Nu poţi totuşi să-i ceri să renunţe la vânătoare, tocmai acum în plin sezon, numai pentru a te escorta prin magazine!

Ba da, pot. Ar fi trebuit să mă implore să-i dau voie să mă însoţească, aşa cum ar fi făcut oricare logodnic.

Cel puţin în această privinţă, Lydia împărtăşea în întregime părerea surorii sale. Fără să-i răspundă, se gândi repede la un mijloc de a o linişti. Ce-ar fi să te întorci la Westbury Park? îi sugeră ea după o tăcere prudentă. Croitoresele vor putea să facă retuşurile pe mine, avem exact aceeaşi talie. Şi în felul acesta, vei putea să-l vezi pe conte în voie.

— Asta-i o idee bună! catadicsi să încuviinţeze Heloise, şi oricum m-am săturat până peste cap de toate aceste probe. Dar să vii şi tu cât de curând. Balul de Crăciun are loc peste trei

zile şi am nevoie de tine ca să mă coafezi.

— Fii liniştită, mă voi întoarce la timp.

Lydia ştia bine câtă importanţă acorda sora ei acestui bal pe care îl prezida marchizul de Rochampton, guvernatorul comitatului.

Bătrânul urma să se pensioneze curând şi nu mai era un secret pentru nimeni că contele Royston va fi chemat să-l urmeze. Pentru Heloise, practic acesta era lucru împlinit, şi n-avea de gând să-l lase pe marchiz să uite.

— Mă voi îmbrăca în rochia albă de dantelă, hotărî ea pe un ton afectat. Bobiţele de diamante vor fi de un efect senzaţional pe albul rochiei!

— Sunt convinsă, draga mea. Rochia aceea îţi vine de minune, cu toate pietrele ce strălucesc pe ea ca picăturile de gheaţă pe zăpadă; vei fi regina serii.

Aceasta era şi intenţia Heloisei, care porni cu inima uşoară pe drumul de întoarcere, lăsând în grija Lydiei corvezile plictisitoare cu modistele şi croitoresele. Două zile mai târziu, pe jumătate moartă de oboseală, Lydia încuia în sfârşit şi ultimul cufăr, în aşteptarea hamalului care trebuia să le ducă la gară pe cele pe care hotărâse să le ia cu ea, Lydia mai contemplă o dată această impresionantă colecţie de bagaje. Nu numai că o

asemenea încărcătură i se părea absolut inutilă, dar se întrebă dacă nu cumva nava se va scufunda sub greutatea ei! În price caz, nu era supărată că terminase cu toate zorzoanele astea. Pentru ea, o singură şedinţă de probe era de zece ori mai obositoare decât o dimineaţă întreagă de vânătoare. Şi-ar fi acordat cu bucurie o zi liberă, dar nici nu putea fi vorba. Dimpotrivă, va trebui ca a doua zi dimineaţă să se trezească foarte devreme dacă voia sa nu piardă primul tren. Heloise n-ar ierta-o niciodată dacă ar întârzia. Nu-i plăcea prea mult să călătorească singură, îndrăzneală aproape inimaginabilă pentru o fată de rangul său, dar sora ei o luase pe cameristă şi pe valeţi, care făceau de obicei naveta între Londra şi Westbury Park. Cum ceilalţi servitori, mai în vârstă, se temeau să călătorească cu trenul, Lydia îi lăsase să plece cu trăsura şi ea îşi rezervase un compartiment. Ştia că tatăl său îi va dezaproba gestul, dar prefera să îndure o mustrare decât să le impună bătrânilor lor servitori să facă un lucru pe care nu şi-l doreau. Şi ei erau sleiţi de atâta muncă din cauza exigenţelor Heloisei, şi Lydia făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să-i mai uşureze. După ce termină şi ultimele treburi, îi mai rămăsese exact atâta putere cât să urce să se culce. Abia apucă să pună capul pe pernă că şi adormi. Se trezi devreme, îşi făcu la repezeală toaleta şi luă micul dejun,

apoi porni spre gară. Controlorul o conduse până la compartimentul ei şi, după ce o ajută să se instaleze, închise cu grijă uşa. Trenul era gata de plecare când uşa se deschise din nou şi, în compartiment intră o tânără femeie elegantă îmbrăcată într-o blană de zibelină. Pe fereastră, Lydia o zări şi pe camerista care o însoţea. Aceasta ducea cu multă grijă un luxos cufăraş de bijuterii, împodobit cu un blazon. Abia apucă să urce în compartimentul vecin când trenul se urni. Intrigată, Lydia aruncă o privire discretă spre noua-venită.

O găsi absolut încântătoare şi toată fiinţa ei avea amprenta celei mai perfecte distincţii.

— V-ar deranja dacă aţi schimba locul cu mine? întrebă femeia după câteva clipe de tăcere. Eu nu suport să stau cu spatele spre sensul de mers al trenului. În afară de asta, sunt în plin soare, ceea ce este absolut dezastruos pentru tenul meu.

Soarele palid de iarnă care răzbătea destul de slab printre nori n-ar fi afectat tenul nimănui, dar cel al tinerei pasagere era atât de delicat încât Lydia îi acceptă temerile.

— Nicidecum, răspunse ea ridicându-se. Mie îmi este absolut indiferent.

— Cererea mea trebuie să vă fi surprins, reluă tânăra femeie după ce schimbul se înfăptui, şi vă rog să mă scuzaţi De

obicei, călătoresc în vagon privat sau îmi rezerv un compartiment întreg. Dai vedeţi, m-am decis în ultima clipă să plec. Am fost puţin cam bolnavă şi nu credeam că voi putea asista la balul la care, până la urmă, mă duc. Şi cum acesta are loc astă seară…

— Este vorba cumva de balul de Crăciun pe care-l dă marchizul de Rochampton?

— Aşadar, îl cunoaşteţi pe marchiz?! exclamă pasagera.

— Desigur, este unul dintre vecinii noştri cei mai apropiaţi. Şi de asemenea un prieten al tatălui meu, sir Robert Westbury.

Expresia de pe faţa tinerei femei traducea limpede uimirea acesteia.

— Westbury, spuneţi? Sunteţi oare… dar nu, este imposibil! Nu sunteţi acea tânără căreia contele Royston i-a cerut mâna?

— Nu, doamnă, este vorba despre sora mea, Heloise. Eu sunt Lydia, cea mai mare dintre fetele lui sir Robert.

— Ah… înţeleg.

Preţ de câteva clipe, se părea că discuţia se va opri aici, dar frumoasa necunoscută îşi regăsi repede prezenţa de spirit.

— Eu sunt contesa de Milbourne, îi spuse ea, gândindu-se

în sfârşit să se prezinte. Şi contele este unul dintre cei mai dragi prieteni ai mei.

Accentul pe care-l puse când pronunţă „cei mai dragi” arăta limpede că relaţiile ei cu contele depăşiseră de multă vreme limitele prieteniei. Şi, cum nu voia să lase să planeze nicio îndoială în această privinţă, adăugă cu dezinvoltură:

— Anunţul acestei căsătorii a avut efectul unei bombe în anturajul contelui, ştiţi? Mai ales printre… intimii săi. Logodnica asta picată din cer! S-au făcut o mulţime de presupuneri…

— Sora mea este foarte frumoasă, zise pe un ton calm Lydia.

Nările contesei fremătară. O persoană de rangul său nu-şi putea permite o replică zeflemitoare, dar mimica aceasta îi exprima perfect sentimentele.

— Este ciudat, declară ea pe un ton plin de subînţelesuri, dar Royston era ferm hotărât să se însoare cât mai târziu posibil. Sora dumitale trebuie să se fi folosit de mijloace foarte convingătoare pentru a-l face să se răzgândească…

Aşteptă un răspuns care nu veni şi, până la urmă, întrebă:

— De fapt, câţi ani are?

— Optsprezece.

— Dumnezeule, biata copilă! Nu pot să n-o compătimesc.

Contele este un bărbat fermecător, dar nu este făcut pentru căsătorie, toţi prietenii lui îţi vor spune asta. Măcar dacă s-ar căsători cu o femeie care să aibă o oarecare experienţă, aceasta ar fi mai bine înarmată pentru a suporta tot ceea ce o aşteaptă. Dar o copilă… prefer să nici nu mă gândesc! Aceste demonstraţii de îngrijorare nu o păcăliră deloc pe Lydia. În ciuda aerelor ei înduioşate, interlocutoarea ei se delecta la gândul că inocenta Heloise nu va fi în stare să-şi ţină soţul legat. Trebuia în acelaşi timp să-şi mărturisească faptul că ei însăşi îi trecuse prin minte un asemenea gând.

Dezaproba în totalitate atitudinea şi discursul contesei dar aceasta îi trezise curiozitatea. Astfel că, trecând peste aversiunea ei faţă de orice formă de bârfă, spuse cu amabilitate:

— Vă rog mai vorbiţi-mi despre contele Royston. Nu l-am întâlnit niciodată, chiar dacă l-am zărit de foarte multe ori la vânătoare. Şi nu i-ai vorbit niciodată? exclamă contesa, vizibil uimită. Atunci, pregăteşte-te să ai o surpriză, domnişoară Westbury.

Cu siguranţă că el nu seamănă cu niciunul dintre bărbaţii pe care-i cunoşti, mi-aş băga mâna-n foc pentru asta.

— Dar ce are el atât de deosebit?

— Cum să-ţi spun?… Se comportă de parcă lumea întreagă i-ar aparţine, pur şi simplu. Şi lucrul cel mai ciudat este că toţi cei din preajma lui sunt foarte curând convinşi de asta Din partea altuia, o asemenea atitudine ar fi insuportabilă, dar la el…

Tânăra femeie se întrerupse o clipă, apoi reluă pe un ton visător.

— La el, această atitudine este atât de firească încât nimeni nu s-ar gândi să se simtă ofensat. Și de asemenea nimeni nu-i contesta superioritatea, felul cum îi domină pe toți cei ce se află în preajma lui.

— Îl cunoaşteţi de multă vreme?

— Oh, da, de ani de zile! Contesa râse uşor, ceea ce o făcu să pară şi mai frumoasă şi o licărire ciudată, aproape neliniştitoare, trecu prin ochii ei. Ai fi zis că este o pisică şireată care îşi ascute pe ascuns ghearele.

— Aşa cum îţi spuneam, continuă ea cu un zâmbet suav, suntem prieteni foarte, foarte vechi. De aceea sunt atât de curioasă s-o întâlnesc pe sora dumitale. Probabil că ea întruneşte toate farmecele care le lipsesc acelor… nefericite care s-au crezut pentru o clipă favoritele lui Hunter.

Porecla îi scăpase din neatenţie şi se grăbi să continue:

— Firește, contele își urmează propriile sale legi, care nu sunt aceleași cu ale muritorilor de rând, și nimeni n-are pretenția să-l judece! Lydia era pur și simplu fascinată de ceea ce auzea. Nu vorbise niciodată cu nimeni care să-l fi cunoscut atât de bine pe conte. Așa că, doar din dorința de a continua această conversație, spuse fără nicio urmă de maliţiozitate:

— Într-una din zilele trecute, o prietenă a contelui, ducesa de Dorchester, a venit la noi la cină. Presupun că o cunoașteți? În ochii contesei se aprinse o licărire revelatoare.

— Daisy! exclamă ea fără să se gândească, așadar asta era! Bănuiam eu că trebuie să existe o explicație la acest mister. După cum se aude, ducele este furios și cere în gura mare răzbunare.

Vorbise ca și cum ar fi gândit cu voce tare și, brusc, păru să-și dea seama că spusese prea mult.

— Evident, reluă ea imediat, astea nu sunt decât nişte zvonuri. Draga de Daisy mi-e la fel de prietenă ca și contele. Este fermecătoare.

Cu multă abilitate, îndreptă discuția spre subiecte mai banale, evitând cu grijă să mai pronunțe numele contelui Royston. Detaliul acesta nu trecu neobservat de Lydia, dar nu-și mai făcu probleme: știa de acum destule. Bănuielile ei vagi nu

erau deci doar fructul imaginaţiei sale. Această stupefiantă cerere în căsătorie se datora ameninţării unui scandal monden, o poveste ce o implica pe ducesa de Dorchester. La drept vorbind, bănuise întotdeauna că farmecele surorii ei nu prea avuseseră vreun rol în toată povestea asta. Pe parcursul numeroaselor festivităţi ale sezonului, la Londra, Heloise avusese o mulţime de ocazii să-l întâlnească pe conte. Dar el nu se aşezase niciodată alături de ea la masă şi n-o invitase niciodată la dans. Dacă ar fi făcut-o, ea s-ar fi lăudat imediat cu acest succes.

Pe vremea şederii lor în capitală, Heloisei îi plăcea să facă în fiecare dimineaţă, pentru sora ei, o listă cu tinerii care o admiraseră, o anturaseră, îi făcuseră complimente. Şi nici măcar o dată, în cursul acestor discuţii, nu fusese vorba despre contele Royston. Până în acea seară memorabilă când păruse dintr-odată că îşi dă seama de existenţa ei. Şi chiar a doua zi, spre surprinderea generală, îi ceruse brusc mâna. Faptul că nu înţelegea în întregime motivele contelui o cam enerva pe Lydia, ar fi dat orice să cunoască miezul enigmei. Dar această preocupare agasantă nu-i strica totuşi bucuria de a o urma pe Heloise în Honolulu. De când se discutase această problemă, parcă plutea. Va fi aşadar admisă în preajma contelui Royston, chiar dacă el nu-i va adresa niciodată vreun cuvânt sau nici

măcar nu-i va remarca prezenţa. Se va afla însă acolo, îl va vedea, îl va auzi, şi asta îi va fi de ajuns. Nu reuşise să afle dacă ei vor fi singurii care-l vor însoţi pe conte sau dacă regina numise şi alte persoane care s-o reprezinte. Nici chiar tatăl ei nu putuse să-i spună. Dar poate că între timp aflase? îşi propuse să-l întrebe. Cufundată în gânduri, fu cât pe-aci să nu bage de seamă că ajunsese la capătul călătoriei. După ce-şi luă la revedere de la contesă, urcă în caleaşca ce o aştepta în gară şi căzu iarăşi pe gânduri. Făcând legătura cu spusele tatălui său din cursul acelei faimoase seri, începea să vadă mai limpede. Ca şi cum diferitele piese ale unui puzzle se asamblau încetul cu încetul sub ochii ei formând un desen închegat. Abia ajunsă la Westbury, fu anunţată că sir Robert o chema urgent în biroul său. Ea se duse imediat fără ca măcar să mai zăbovească să-şi scoată pălăria. Când intră, tatăl său, care era aplecat peste nişte hârtii, cu un toc în mână, ridică privirea.

— Iată-te în sfârşit! exclamă el uşor iritat. Era şi timpul! Lydia îşi scoase mănuşile, îşi desfăcu panglicile pălăriei şi o aruncă, pe un fotoliu.

— Ce s-a întâmplat, tată? Ai necazuri?

— Am zis eu că s-a întâmplat ceva? bombăni acru sir Robert. Nu s-a întâmplat nimic, dar sora ta este absolut

imposibilă, ca întotdeauna. Nimeni nu-i poate intra în voie, când tu nu eşti aici.

— Îmi pare rău pentru tine, tată. De data asta, ce mai este?

— Mă bate la cap tot timpul ca să trimit pe cineva după contele Royston, ca şi cum el ar fi la ordinele mele! Mă omor spunându-i că el este foarte ocupat, dar nu-i nimic de făcut cu turbata asta. Cred că ar trebui să fie mulţumită că o ia cu el în Honolulu!

— Vrei să spui că… încă nu l-a văzut pe conte de când s-a întors de la Londra?

— Bineînţeles că nu, şi este de înţeles, ce naiba! Doar nu speră totuşi că el se va lipsi de o zi de vânătoare numai pentru a o urma ca un căţeluş? Lydia se aşeză liniştită pe un scaun, analizând informaţia. Nu-i era deloc greu să-şi imagineze starea de spirit a surorii sale. Întoarsă urgent de la Londra ca să-l vadă pe conte şi negăsind pe nimeni care s-o distreze, trebuie să fi regretat amarnic hotărârea ei de a veni aici. La oraş, cel puţin, ar fi fost sărbătorită, admirată, asaltată de invitaţii. Toate saloanele şi-ar fi deschis porţile în faţa logodnicei contelui Royston. Simţindu-se frustrată, nu era greu de imaginat în ce stare de furie trebuie să fi fost.

— Înţeleg, zise Lydia ridicându-se şi luându-şi pălăria şi mănuşile. O să vorbesc cu ea, tată. Oricum, îl va vedea curând pe conte din moment ce veţi lua cina cu marchizul, înainte de bal.

— Evident că-l va vedea, şi mă bazez pe tine ca s-o împiedici să facă vreo scenă. Niciun bărbat n-ar suporta asta, încearcă să-i bagi în cap acest lucru! Spunându-şi că nu va fi totuşi prea uşor, Lydia ieşi din încăpere şi se îndreptă spre camera surorii sale. Heloise era întinsă pe un şezlong în faţa şemineului, cu o cuvertură de hermină pe genunchi. Părul ei lung, spălat chiar în dimineaţa aceea, îi cădea liber pe umeri în această poziţie de abandon cu neglijeul ei vaporos, era absolut adorabilă.

— Iată-te în sfârşit! zise ea în loc de bun venit, pe acelaşi ton aspru ca şi tatăl său. Imaginează-ţi că m-am întors degeaba. Făceam mai bine dacă rămâneam la Londra!

— Ţi s-ar fi părut foarte obositor; cred că am făcut peste o sută de probe! în fine, rochiile tale sunt încântătoare, asta-i esenţialul.

— La ce mai foloseşte că am rochii frumoase, dacă nu-l nimeni aici să le vadă?

— Am adus-o pe cea albă cu mine, cea cu volanele numai

din dantelă… este pur şi simplu minunată. Dacă o vei purta şi cu diamantele de la mama, vei fi cu siguranţă regina balului.

— Sper să fiu! exclamă fata pe un ton îmbufnat. Dacă aş şti că nu va fi aşa, aş prefera nici să nu mă duc.

Lydia îşi înăbuşi un oftat şi aruncă o privire pendulei.

— Curând va fi ora când trebuie să-ţi faci baia, remarcă ea. Mă duc să-mi scot paltonul şi vin să mă ocup de tine.

Ieşi din încăpere şi se îndreptă agale spre camera ei, unde o cameristă tocmai termina de desfăcut un cufăr. Fără să mai aştepte să termine, Lydia o rugă să se ducă să-i pregătească un ceai. Era atât de obosită încât aproape că se bucura că nu se duce la bal. „Noroc că nu sunt invitată! îşi zise ea lăsându-se să cadă pe taburetul din faţa oglinzii. Sunt mult prea obosită ca să mă mai distrez”.

Apoi, zărindu-şi imaginea din oglindă, se întrebă dacă nu cumva era pe cale să se mintă singură. Desigur, era obosită. Obosită să poarte mereu rochiile vechi ale Heloisei, să încerce mereu să risipească proasta dispoziţie a acesteia, de a se da mereu în lături din calea ei. Dacă ar putea măcar o dată să iasă din rolul acesta de însoţitoare, să-şi asculte impulsurile, să înceteze să mai fie doar o umbră, pentru a deveni pur şi simplu… ea însăşi. Dacă măcar s-ar putea distra şi ea un pic!

Deodată, asemeni unei raze de soare ce străpunge norii, un gând neaşteptat îi trecu prin minte. Va cunoaşte şi ea, în sfârşit, aceste bucurii care i-au fost întotdeauna refuzate! Va călători cu vaporul către o minunată insulă necunoscută, la celălalt capăt al lumii. Şi, fie că el ştia sau nu asta, ea, Lydia, va împărtăşi această fabuloasă aventură cu contele Royston! A doua zi dimineaţă, Lydia avu plăcuta surpriză de a-şi găsi sora într-o dispoziţie extraordinară. După spusele ei, contele fusese dezolat că o neglijase astfel şi nu mai contenise cu scuzele.

— A crezut că eu încă mai sunt la Londra, îi explică ea Lydiei, şi ardea de nerăbdare să vină şi el acolo, dar n-a putut. Din cauza călătoriei pe care o pregăteşte, înţelegi. Are tot felul de lucruri de pus la punct înainte de plecare şi tot felul de întâlniri pe care nu le poate contramanda. Dacă ai şti cât de dezolat era!

Însă ceea ce ştia Lydia, era că, într-adevăr, contele avea foarte mult tact. Nu numai că reuşise să-şi transforme neglijenţa într-un compliment, dar convinsese pe toată lumea de admiraţia lui pentru Heloise.

— Sora ta a repurtat un succes fantastic! îi spuse tatăl său cu mândrie. Toată lumea era fermecată, şi Royston, fireşte!

— Mă bucur foarte mult, tată.

— Totuşi, ea nu trebuie să se aştepte să-l vadă mâncându-i din palmă, precizăcu prudenţă Sir Robert. Royston nu este genul ăsta de bărbat. Ar trebui să-i strecori o vorbă Heloisei în acest sens.

— Voi încerca, tată, dar o cunoşti şi tu, îi place să fie curtată. Este destul de firesc, e atât de obişnuită să fie admirată.

— Ştiu, ştiu. Dar imaginează-ţi că şi Royston este la fel.

Întotdeauna a avut o adevărată curte de admiratoare.

— De fapt, zise Lydia, am întâlnit o doamnă care părea să-l cunoască foarte bine: contesa de Milboume.

Sir Robert izbucni în râs.

— Cu asta, sunt de acord! zise el pe un ton plin de subînţelesuri. Cred că într-adevăr ea îl cunoaşte foarte bine.

Apoi, schimbând brusc tonul, adăugă:

— Dacă aş fi în locul tău, m-aş feri să ascult trăncănelile acelor doamne, mai ales când este vorba despre Royston. Şi ai grijă să nu cumva să-i spui vreun cuvânt surorii tale, mai ales!

— Fireşte, tată, nici n-ar fi fost nevoie să-mi mai spui! Dar dacă Heloise mă întreabă ceva? Ştii doar cum este ea: când vrea să afle ceva…

— Reuşeşte întotdeauna, ştiu. Atunci fă în aşa fel încât s-o ţii departe de toate cumetrele astea, mai ales de contesă. Şi

dacă vrei să ştii părerea mea, ţine-te şi tu departe de ele. O să-ţi fie mult mai bine astfel.

Lydia nu îndrăzni să-i spună că recomandările lui erau absolut inutile. Erau foarte puţine şanse ca ea s-o mai întâlnească pe contesă, sau pe vreun alt prieten al contelui. Doar dacă nu cumva unii dintre ei veneau în aceeaşi călătorie spre Honolulu, bineînţeles. Oricum, ea va fi mult prea ocupată ca să-i mai pese de mondenităţi. Plecarea era prevăzută pentru primele zile ale lui ianuarie şi, de la Crăciun până la Anul Nou, ea îşi va consacra întregul timp pregătirilor de călătorie. Adică rochiilor, cuferelor, zorzoanelor Heloisei şi Heloisei însăşi, firește. Abia în ultima clipă îşi dădu seama de o omisiune supărătoare… nu se gândise la propriile-i bagaje! Dar chiar dacă şi le-ar fi făcut deja, tot aia ar fi fost: practic, nu avea nimic de luat.

Recurse şi de această dată la garderoba surorii sale. Adeseori, Heloise îi ceruse să arunce toaletele vechi care nu-l mai plăceau, ceea ce Lydia nu făcuse. Cele mai multe dintre ele erau aproape noi şi acum nu avea decât să aleagă dintre ele. Erau chiar şi câteva rochii de seară pe care Heloise nu le purtase niciodată, pierindu-i cheful de ele imediat după ce le cumpărase. Dintre acestea, Lydia le alese pe cele mai simple, chiar şi acestea mult prea împodobite după gustul său. O rugă aşadar pe

croitorească să descoase o parte din perle, panglici şi zorzoanele care le împodobeau din plin, dându-le un aspect mai lejer. Ea nu căutase niciodată să atragă atenţia asupra ei. Mai întâi, dintr-o modestie firească, şi apoi pentru că se considera neînsemnată şi cu o înfăţişare ştearsă ce nu merita să iasă în faţă. Alese deci toaletele cele mai puţin bătătoare la ochi, albe sau în tonuri pastel, care credea că i se potrivesc mai bine. Norocul ei era că Heloise prefera culorile vii, mai ales rozul şi bleu-ul. Rozul, pentru că îi scotea în evidenţă strălucirea tenului şi a buzelor, iar albastrul, culoarea ochilor. Când purta alb, toaletele erau întotdeauna cu broderii bogate, pene, perle sau paiete.

„Eu voi fi cea care o să arate ca o cerşetoare”, se surprinse Lydia gândind, amintindu-şi cuvintele surorii sale. Apoi îşi zise că n-avea niciun motiv să-şi facă griji în această privinţă. Erau foarte puţine şanse ca ea să asiste la încoronare alături de Heloise. După toate probabilităţile, ea se va afla pierdută undeva în mulţime şi nimeni nu-i va da nici cea mai mică atenţie. Şi, de asemenea, nimeni n-o va împiedica să se bucure de frumuseţile acestei insule necunoscute pe care ea şi-o imagina minunată, Hawaii-ul. De îndată ce avu o clipă liberă, alergă în bibliotecă şi răsfoi cu nesaţ enciclopedia. Nu află mare lucru, doar că arhipelagul fusese descoperit în secolul trecut de

către căpitanul Cook. După ce fusese întâmpinat triumfal de către indigeni, marele navigator sfârşise prin a-şi găsi moartea într-o luptă crâncenă cu unul din triburile locale. Osemintele lui fuseseră împrăştiate şi fusese imposibil să mai fie găsite pentru a fi înhumate. Acum, Hawaii era regat independent şi întreţinea relaţii amicale cu coroana Angliei. Dar americanii visau să anexeze aceste insule teritoriului lor. Aceste informaţii nu făcură altceva decât să-i trezească curiozitatea, fără însă a i-o satisface. Degeaba mai scotoci Lydia printre numeroasele volume aflate în bibliotecă, nu mai găsi nimic care să vorbească, mai mult sau mai puţin, despre insulele Hawaii. Necăjită, îşi reproşă că nu profitase de şederea ei la Londra pentru a vizita British Museum sau una dintre marile biblioteci ale oraşului. Hotărâtă să obţină totuşi informaţiile dorite, se gândi cu intensitate cum să facă. Era imposibil ca nimeni să nu ştie nimic despre problema care o interesa „dar cui să se adreseze, mai exact?

Şi brusc, ca şi cum o voce i-ar fi şoptit răspunsul, acesta apăru: dacă ştia cineva mai multe despre acest subiect decât muritorii de rând, acest cineva era în mod incontestabil contele Royston.

Nu reuşi să-l vadă decât în ajunul plecării lor. În ziua aceea, contele veni la conac să discute cu sir Robert despre

pregătirile de ultimă oră.

— Încearcă să nu-l ţii prea mult, tată, zise Heloise pe un ton obraznic. Vreau să stau de vorbă cu el în particular. Nu mai poate omul să scoată o vorbă când începi cu poveştile tale despre cai!

— Royston vine să discutăm lucruri serioase, îi replică iritat sir Robert. O să ai tot timpul să discuţi cu el în timpul călătoriei pe mare, fără să mai punem la socoteală drumul acela interminabil cu trenul. Ar trebui să-ţi cam ajungă timpul, nu crezi?

Dispoziţia Heloisei se schimbă instantaneu.

— Dar n-am niciun chef să fac această călătorie, gemu ea cu o voce plângăreaţă. N-am putea să rămânem aici până la nuntă?

— Oricum, Heloise, ştii bine că trebuie să mai aştepţi, interveni cu tact Lydia. Vă veţi căsători la întoarcere. N-ai spus chiar tu că ai vrea să fii o mireasă de primăvară? Aminteşte-ţi, am vorbit despre toate acele flori sălbatice pe care le vom vedea acolo…

— Tocmai, nu mai vreau să le văd, îmi ajung orhideele care se găsesc şi aici, sunt şi mai de efect.

— După părerea mea, nu se pot compara. Dar am putea să

mai vorbim despre asta în timpul călătoriei, ce zici? Lydia oftă discret, simţindu-se frustrată pentru că ştia că sora ei nu va voi să vorbească decât despre nunta ei în timpul voiajului, ceea ce însemna că erau puţine şanse să orienteze discuţia spre subiecte mai interesante. Despre America, de exemplu, sau despre insule. Mai ales despre insule, şi îndeosebi despre Hawaii… Îşi imagina deja acest paradis pierdut în mijlocul mărilor sudului, valurile mângâind nisipurile aurii, palmierii înalţi şi tufişurile pline de flori strălucitoare care îşi răspândeau parfumul sub soarele tropicelor. I se părea că urma să trăiască o adevărată poveste. Dintotdeauna, fusese surghiunită în umbra Heloisei, şi iată că acum va face această călătorie alături de ea… Nici nu-i venea să creadă că avea parte de un asemenea noroc! Curând însă urma să-şi dea seama că sora ei era departe de a împărtăşi această bucurie.

— Tot nu înţeleg ce să cauţi tu acolo, îi reproşă ea pe un ton arţăgos. Aş fi preferat de o mie de ori să-mi iau camerista. Ca şi cum această biată Jones, la vârsta ei, ar mai putea să sucească minţile echipajului… este absolut ridicol!

— Dar eu sunt încântată s-o înlocuiesc, răspunse Lydia fără să se supere. De altfel, chiar tu ai spus că îţi place mai mult cum te pieptăn eu decât ea.

— Poate, dar să nu cumva să profiţi de situaţie şi să ieşi în faţă. Mi-e groază de femeile care caută să iasă în evidenţă, ştii bine. Aş fi preferat să fiu eu singura invitată, dar din moment ce vei fi şi tu acolo, caută să stai la locul tău! Lydia reflectă o clipă la spusele Heloisei.

— Vrei să spui că nu va mai fi nimeni în afară de noi trei?

— Sper să fie aşa! Regina nu l-a desemnat decât pe conte, şi acesta a vrut să mă ia cu el. I-a spus Majestăţii Sale că se teme să nu mă îndrăgostesc de altul în absenţa lui.

Heloise se întrerupse şi zâmbi cu un aer satisfăcut.

— În privinţa asta, are perfectă dreptate, continuă ea umflându-se în pene. Ar fi putut foarte bine să se întâmple aşa.

Lydia zâmbi uşor.

— Îmi este greu să cred că ar apărea vreun rival să te cucerească imediat ce contele s-ar fi întors cu spatele! Heloise făcu o mutră misterioasă.

— Nu. Se ştie niciodată…

— Credeam că contele este singurul bărbat din Anglia demn de atenţia ta?

— Cam aşa şi este. Niciunul dintre marii seniori de la curte nu este atât de bogat ca el. Contele are cele mai frumoase castele şi cei mai buni cai din regat.

— Motiv în plus ca să-l însoţeşti acolo. Imaginează-ţi că s-ar lăsa sedus de vreuna dintre indigenele acelea înveşmântate în flori, una mai frumoasă decât tine bineînţeles. Ar putea să se căsătorească cu ea dintr-un capriciu, şi atunci ce-ai mai face? Lydia nu voia decât să-şi tachineze sora, dar rezultatul îi depăşi aşteptările.

— Cum poţi să mă compari cu creaturile acelea? scrâşni Heloise, îngrozită. Este dezgustător! Fetele acelea nu ştiu decât să-şi unduiască şoldurile în faţa bărbaţilor într-un scop ruşinos, degradant. Niciuna dintre ele n-ar putea măcar spera să se mărite cu un gentilom englez! De data aceasta, Lydia izbucni în râs.

— Dar glumeam, firește! Totuși, de-aș fi în locul tău, aș fi cu ochii în patru. Contele este un bărbat foarte atrăgător şi, oriunde s-ar duce, se găsesc întotdeauna femei care să-şi încerce norocul cu el.

Lydia redevenise serioasă. Nu voia să-şi neliniştească sora, dar considera că este de datoria ei să-i recomande să fie prudentă. Oricât de îndrăgostit ar fi, un bărbat rămâne întotdeauna sensibil la admiraţie şi măgulire. Iar contele Royston avea nevoie, la fel ca oricare bărbat, de atenţie şi consideraţie, poate chiar mai mult decât alţii.

— Sunt liniştită în privinţa asta, zise Heloise

scuturându-şi buclele blonde. Chiar el mi-a spus că sunt cea mai frumoasă fată pe care a văzut-o vreodată.

Lydia îşi ascunse un zâmbet. Nu va putea niciodată s-o facă pe sora sa să înţeleagă că frumuseţea ei nu va fi de ajuns ca să-l reţină pe conte, dar ea era sigură de asta. Nu ar fi putut să spună de unde îi venea această certitudine. Instinctul însă o avertiza că contele aştepta mult mai mult de la o femeie decât să fie pur şi simplu frumoasă. Avea presentimentul că el căuta ceva mai profund, mai durabil decât frumuseţea. Şi nu numai la femei, ci şi în viaţă.

Am luat-o razna, se reculese ea smulgându-se din visare. Nu fac decât să-mi imaginez toate astea".

Apoi, ca într-o străfulgerare, se văzu în ziua când spionase printre barele balustradei şi îşi aminti cu exactitate ce simţise atunci. Avusese strania intuiţie că înţelege gândurile cele mai secrete ale Contelui, la fel de limpede ca şi cum i le-ar fi împărtăşit el însuşi. Era pe cât de surprinzător pe atât de inexplicabil, dar aşa fusese. Experienţa aceea îi lăsase o vie impresie, şi tot bănuise ce auzea vorbindu-se despre conte îi confirma ceea ce despre el. „Mâine, îşi şopti ea, mâine voi fi alături de el".

Gândul acesta făcu să i se pară că soarele străluceşte mai

cu putere şi că aerul se umple de cântecul păsărilor.

CAPITOLUL 3

— Iar ea este fiica mea, Lydia, anunţă sir Robert.

— Fiica dumitale? întrebă contele, vizibil surprins.

Lydia ghici că nici tatăl său nici Heloise nu-l preveniseră că şi ea va face călătoria aceasta. Probabil că el se aşteptase s-o vadă pe Heloise însoţită de vreo guvernantă, sau poate de vreo rudă săracă, plină de recunoştinţă pentru onoarea ce i se făcea. „Şi chiar asta sunt", îşi zise Lydia schiţând un zâmbet timid. Apoi, mâna contelui o cuprinse pe a ei şi tot corpul îi tresări la această atingere. Abia în clipa asta, înţelese cât de mult îşi dorise această întâlnire.

— Sper să vă placă voiajul, domnişoară Westbury.

Nu era decât o banală formulă de politeţe şi totuşi, ei i se păru că discerne ceva mai mult decât o simplă amabilitate. Contele o învălui cu o privire atentă, pătrunzătoare, cu acel aer specific lui de a pândi imperceptibilul, miracolul în care nu mai credea.

— Sunt sigură, răspunse ea pe tonul rezervat pe care vorbea de obicei, şi mă bucur pentru şansa care mi s-a oferit.

Aceste cuvinte, deşi foarte banale, treziră instantaneu

temerile Heloisei. Din fotoliul în care se lăfăia, în salonul vagonului privat care-i ducea la Liverpool, se grăbi să intervină.

— Mi s-a desfăcut brăţara, strigă ea îmbufnată, vino să mi-o prinzi! Lydia se supuse, mai atentă la luxul care o înconjura decât la dispoziţia acră a surorii ei. Era pentru prima oară când călătorea în asemenea condiţii, şi privea în jurul ei cu o curiozitate plină de încântare. Ştia că cei mai mulţi dintre marii seniori aveau vagonul lor personal, uneori chiar un tren întreg, dar niciodată nu s-ar fi gândit că este posibil un asemenea confort. Servitorii contelui, îmbrăcaţi în livrea, veneau şi plecau discret, apărând exact la momentul oportun ca să aducă răcoritoare, cafea sau gustări, pe măsură ce ziua trecea. Cu astfel de mici întreruperi, călătoria li se păru extrem de agreabilă şi ajunseră la Liverpool fără să aibă timp să se plictisească. Unul dintre cele mai mari transatlantice ale companiei Cunard, „Etruria”, urma să ridice ancora la miezul nopţii şi, spre seară, călătorii urcară la bord. Imediat, atenţia Lydiei se îndreptă către remarcabilele amenajări ale navei. Alături de perechea lui, „Umbria”, era singurul pachebot capabil să traverseze Atlanticul în opt zile. Era încălzit cu aburi, luminat cu gaz, iar cele trei catarge ale sale puteau suporta destule pânze care să înlocuiască la nevoie eventualele defecţiuni ale

maşinilor.

Toate aceste calităţi însă, datorate imaginaţiei inovatoare a lui sir William Cunard, nu-i împiedicară pe călători să resimtă o oarecare teamă. Într-adevăr, în această perioadă a anului, se puteau aştepta la o traversare dificilă. Şi Heloise pur şi simplu înnebunea de spaima că va suferi de rău de mare.

— Şi chiar dacă se va întâmpla asta, n-o să te vadă nimeni în această stare, zicea Lydia ca s-o încurajeze. Nu voi fi decât eu aici, care voi şti.

— Dar este atât de neplăcut, atât de vulgar, gemea biata Heloise. Măcar de am fi rămas acasă, în loc să ne îmbarcăm spre ţara aceea de sălbatici! Eu n-am niciun pic de chef să merg acolo! Repetase atât de des aceste văicăreli încât Lydia se temuse o clipă să nu se răzgândească şi să rămână în Anglia. Din fericire, sir Robert nu se lăsase înduplecat.

— Am acceptat, nu se face să ne răzgândim, declarase el pe un ton ce nu permitea replică. Şi cum aş apărea eu în ochii lumii dacă contele, o dată departe de tine, s-ar răzgândi şi şi-ar lua cuvântul înapoi?

— Sunt sigură că n-ar face una ca asta, replicase Heloise.

Dar, deşi nu lăsase să se vadă nimic, siguranţa ei trebuie să fi fost un pic zdruncinată. În orice caz, se supusese cu mare

greutate, şi bineînţeles că îşi vărsase focul pe sora ei mai mare. Astfel că, pe tot timpul călătoriei cu trenul, Lydia se străduise să nu se remarce. Se instalase într-un colţ al salonului, lângă o masă plină de ziare şi reviste pe care contele le pusese la dispoziţia oaspeţilor săi. Dar, în timp ce răsfoia paginile, aparent absorbită de lectură, nu înceta să-l observe pe furiş pe conte. Acum că se afla atât de aproape de el, i se părea mai atrăgător ca niciodată şi nu se putea abţine să se întrebe ce anume îl făcea să fie atât de diferit de ceilalţi bărbaţi. Poate felul lui de a zâmbi? Sau mai degrabă, luminiţa aceea ce-i scânteia dintr-odată în privire, atunci când ceva îl amuza? Uneori părea întunecat, plictisit, aproape cinic. Dar când râdea, şi ochii lui râdeau, şi ei tocmai asta i se părea mai seducător la un bărbat. De mai multe ori, se surprinse pândindu-i cele mai mici schimbări de expresie ale feţei. Când călătoria cu trenul se termină şi coborâră cu toţii ca să se ducă în port, Lydia nu-şi mai făcea nicio iluzie asupra a ceea ce o aştepta. Era îndrăgostită la disperare de un bărbat pentru care ea nu va însemna niciodată nimic, cel mult umbra palidă a femeii pe care o iubea.

„Ar trebui să mă bucur de binefacerile care mi se întâmplă, îşi zise ea urcându-se la bord, oricum este mai mult decât aş fi putut să sper”. Cum ar fi îndrăznit să se mai plângă

când tocmai se îmbarca pe unul din cele mai frumoase vase care străbătuseră vreodată Atlanticul?

— Slavă Domnului! exclamă în aceeaşi clipă sir Robert, suntem aşezaţi în locul în care tangajul se simte cel mai puţin. Fără îndoială că va fi mult mai bine decât în precedentele mele călătorii pe mare. Plimbă în jurul lui o privire satisfăcută. „Etruria" nu numai că avea cel mai modern confort, dar contele rezervase cele mai bune cabine pentru invitaţii săi. Una dintre ele fusese amenajată ca salon şi împodobită cu aranjamente florale somptuoase, provenite din serele castelului Royston. Lydia remarcă şi o colecţie de jurnale şi reviste dintre cele mai recente, cutii cu ciocolată franţuzească şi o altă cutie plină cu ţigările preferate ale tatălui său.

— Într-adevăr, contele s-a ocupat de toate, remarcă Lydia zâmbind.

Abia terminase de vorbit, că Heloise o chemă să-şi facă datoria. Fără să zăbovească o clipă, Lydia se duse în cabină.

— Nu există niciun motiv pentru ca tu să te afli mereu în picioarele noastre, auzi Lydia spunându-i-se, abia intrată. Prefer să rămâi în cabina ta şi să vii doar când am eu nevoie de tine, bineînţeles.

Ea acceptă această sugestie, cu atât mai mult cu cât

cabina ei era dintre cele mai confortabile; izolarea ei forţată nu va fi măcar lipsită de confort. Dacă alegerea ar fi depins de sora ei, ar fi fost cu siguranţă surghiunită la celălalt capăt al culoarului, într-o mică încăpere fără hublou, la fel ca servitorii. I-ar fi plăcut să-i poată mulţumi contelui pentru că îi oferise această cabină, dar demersul acesta nu ar fi fost dintre cele mai delicate. Fără îndoială că lui nu i-ar fi făcut plăcere să-şi reamintească faptul că doamna de companie şi sora logodnicei lui erau una şi aceeaşi persoană. Ziua fusese lungă, mai ales pentru Heloise, care vru să se culce imediat. Lydia începu să-i despacheteze cuferele, al căror conţinut invadă curând cabina. Ceea ce pe Lydia nici nu o surprinse nici nu o deranjă, cu atât mai puţin cu cât ea avea foarte puţine obiecte personale. De altfel, era prea obosită ca să-şi mai desfacă propriile valize, astfel că hotărî să le lase pe a doua zi.

Înainte să meargă la culcare, îi mai rămânea de făcut o ultimă treabă: să-i aducă Heloisei o carafă cu apă pentru noapte. Se duse în salon unde, printre sticlele cu alcool, găsi şi un sifon. Se întreba dacă să-l ia cu totul sau doar să umple un pahar, când contele intră în încăpere. Se schimbase şi văzându-i haina bleumarin cu nasturi metalici, Lydia bănui că aceasta era ţinuta pe care lui îi plăcea s-o poarte la bordul iahtului său. Părea mai

mult decât oricând a fi un pirat, şi ea avu impresia că şi privirea i se schimbase. De fapt, era exact privirea pe care ea se aşteptase să i-o vadă pe mare. Dar ce căuta aici? Ceilalţi pasageri trebuie să fi fost în fumoar, bând băuturi alcoolice sau jucând cărţi, şi ea sperase că se afla şi el acolo, în compania lui sir Robert. Văzându-l că apare pe neaşteptate, Lydia îşi dădu brusc seama de faptul că ea trebuie să fi arătat teribil de neglijentă. După ce despachetase, triase şi aranjase lucrurile Heloisei, probabil că nu era deloc prezentabilă.

— Pot să fac ceva pentru dumneata, domnişoară Westbury? Nerevenindu-şi încă din surprindere, Lydia rămase câteva clipe nemişcată. Apoi, cu un gest reflex, îşi ridică mâna şi-şi netezi părul ciufulit.

— Sora mea dorea să bea ceva, şi tocmai mă întrebam dacă pot să iau sifonul.

În ochii contelui licări o luminiţă amuzată.

— Nu va fi nevoie să-l iei pe acesta deja început. Îmi pot permite luxul să-ţi aduc un altul.

— Vă cer iertare, se scuză ea, înţelegând că el o tachinează. Probabil că vă par stupidă, dar am avut atâtea lucruri de făcut în ultimele zile încât aproape că nu sunt în stare să-mi revin.

— Aş zice mai degrabă că eşti epuizată şi fără îndoială că şi puţin… emoţionată?

— Ce vă face să credeţi asta?

— Atitudinea dumitale din tren. Priveai fără încetare pe fereastră, ca şi cum te-ai fi temut să nu pierzi ceva.

Lydia îl privi, îngrozită, pe conte. Aşadar, el catadicsise s-o observe!

— Pentru că… nu am fost niciodată atât de departe spre nord, bolborosi ea după o scurtă tăcere. Mă fascina peisajul, chiar dacă era, aproape la fel cum mă aşteptam să-l văd.

— Dar America, cum o vezi?

— Ca pe un continent imens, şi mult mai fascinant!

— În privinţa imensităţii, nu vei fi dezamăgită! exclamă contele râzând. După cum ştii, vom traversa ţara pe toată lăţimea ei, înainte să pornim din nou pe mare.

Lydia îşi împreună mâinile într-un gest de încântare.

— Îmi este încă greu să cred că voi merge atât de departe, că voi vedea toate astea, şi mai ales Hawaii!

— De fapt, ce ştii dumneata despre Hawaii?

— Nu mare lucru, este adevărat. Dar destul ca să mi-l imaginez ca pe un loc fermecat, la care abia dacă îndrăzneşti să visezi!

— Sper să corespundă aşteptărilor dumitale. Suntem atât de deseori dezamăgiţi de realitate!

— Nu spuneţi asta, nu-mi spulberaţi iluziile! Pentru a doua oară de când începuseră să vorbească, contele izbucni în râs.

— Voi avea grijă să n-o fac! De altfel, sunt la fel de nerăbdător ca şi dumneata să descopăr Honolulu.

Lydia zâmbi, apoi îşi aminti brusc că Heloise o aştepta şi trebuie să se fi enervat de întârzierea ei.

— Trebuie să mă duc să-i duc sifonul surorii mele, zise ea apucând sticla. Vă mulţumesc că-mi daţi voie.

Se îndepărta spre uşă când auzi că este întrebată:

— Cum se face că nu te-am văzut niciodată până acum?

— Dumneavoastră nu m-aţi văzut niciodată, mylord, dar eu v-am văzut adeseori.

— Adevărat? Unde?

— La vânătoare, unde am avut de nenumărate ori ocazia să vă admir caii.

— Şi pe călăreţ, sper? Tonul glumeţ al întrebării o făcu pe Lydia să râdă uşor.

— Să nu-mi spuneţi că aşteptaţi un compliment din partea mea, mylord, se prefăcu ea indignată. Primiţi deja atât de multe!

Şi, fără să-i mai lase contelui timp să-i răspundă, ieşi repede afară din încăpere. Abia când ajunse la căpătâiul surorii ei, se gândi să-şi reproşeze îndrăzneala cuvintelor sale. Heloise ar fi fost furioasă, iar tatăl său ar fi dezaprobat-o cu siguranţă dacă ar fi ştiut.

Dar toate astea nu mai aveau nicio importanţă. Lydia tocmai descoperise că atracţia instinctivă pe care o resimţise până acum pentru conte căpătase în prezenţa lui o nouă dimensiune, devenise şi mai puternică. Era ca o forţă imensă, irezistibilă, care o umplea de o bucurie fără seamăn. Era un lucru destul de greu de explicat, şi totuşi… îşi aminti dintr-odată de ceea ce auzise spunându-se despre ducele de Wellington: când el intra într-un salon, toţi păreau să se trezească la viaţă, ca şi cum timpul începea să curgă mai repede. Era exact ceea ce simţea fiecare în prezenţa contelui

Royston, gândi Lydia. În ceea ce o priveşte, fie pentru că el o tachinase, sau pur şi simplu pentru că se aflase acolo, pulsul ei se accelerase şi o delicioasă ameţeală îi cuprinsese toată fiinţa. Aproape la fel ca o şampanie bună care mi s-ar fi urcat la cap”, gândi ea când intră în cabina surorii ei.

— Ţi-a trebuit ceva timp! se văicări cu acreală Heloise.

— A trebuit să mă duc să caut sifon, este tot ce-am putut

găsi. Mâine, vei putea cere apă minerală sau limonadă, dar până atunci, este oricum mai bine decât apa de la robinet. Să nu cumva să bei de acolo.

— Evident că nu beau, ce idee! O să am oricum destule probleme cu râul de mare, ca să mă mai şi otrăvesc pe deasupra!

— Acum, încearcă să dormi, o sfătui cu drăgălăşenie Lydia. Mâine o să te trezeşti ca un adevărat marinar, ai să vezi.

După ce îi dădu surorii sale să bea, trebui să-i mai aducă fel şi fel de lucruri pe care aceasta le ceru, înainte să se poată retrage în cabina ei. Ajunsă în sfârşit aici, îşi dădu seama că toată oboseala se evaporase. Se dezbrăcă încet, toate gândurile fiindu-i ocupate de conte. Şi când, până la urmă, se hotărî să se culce, observă că nu mai avea niciun chef să doarmă. Resemnată, închise totuşi ochii şi aşteptă răbdătoare s-o cuprindă somnul. Următoarele trei zile fură un adevărat supliciu. Abia ieşit din port, vaporul începuse să se legene şi să se încline, scuturat de apele agitate ale mării Irlandei. Când pătrunseră în apele Atlanticului, fu şi mai rău; vremea se înrăutăţi peste aşteptări. Heloise se sclifosi atât de mult cu răul ei de mare încât Lydia îşi pierdu până la urmă răbdarea. După patruzeci şi opt de ore de văicăreli şi gemete, sătulă s-o tot audă repetând că ar prefera să moară decât să mai îndure mult timp acest chin, Lydia

trimise după medicul de bord. Ca reprezentant al sexului tare, avu dreptul la numărul de seducţie al Heloisei şi nu rezistă mai mult ca ceilalţi. Fermecat de frumuseţea ei, venea de vreo duzină de ori pe zi să se intereseze de starea ei şi să-i ofere îngrijiri. Până la urmă, nu avu nimic mai bun de făcut pentru a-i uşura suferinţa decât să-i dea un sedativ care o cufundă într-un somn adânc. După două zile şi două nopţi de veghe neîntreruptă, Lydia putu în sfârşit să aibă câteva ore de libertate. Şi, în ciuda vremii urâte, primul ei reflex fu să urce pe punte să ia aer. Prefera să înfrunte mai degrabă furtuna decât dispoziţia execrabilă a surorii sale. Se îmbrăcă mai călduros, îşi puse pelerina de postav pe care o purta la ţară şi îşi înfăşură capul cu un fular. Apoi, cu un mers mai nesigur din cauza ruliului, ajunse pe puntea de promenadă. Aici, fuseseră instalate un fel de bariere mobile în scopul de a-i izola într-o securitate relativă pe îndrăzneţii care voiau să ia aer aşezaţi în şezlonguri. Câţiva domni cam palizi se plimbau agale pe zona liberă, dar nu se vedea nicio femeie. Lydia, care arareori se preocupa de ea însăşi, nu dădu atenţie interesului amestecat cu admiraţie pe care-l trezea prezenţa sa aici. Cu faţa întoarsă spre larg, mergea liniştită de-a lungul balustradei, fascinată de spectacolul valurilor dezlănţuite. Zgomotul lor o făcea să se gândească la

„banshees”, acele zâne din legendele irlandeze ale căror ţipete anunţau moartea. Copil fiind, adorase poveştile şi credea că valurile tivite cu spumă erau caii prinţilor mărilor. După cum crezuse multă vreme în sirene, în nimfe, în iele şi în toate creaturile apelor curgătoare sau lacurilor. Era convinsă că, în zori sau în amurg, acestea puteau fi văzute pe maluri unde ieşeau uneori să se odihnească. La aceste lucruri se gândea când auzi alături de ea o voce bine cunoscută.

— Eşti cam temerară, domnişoară Westbury! Nu mă aşteptam să te găsesc aici pe o vreme ca asta… dar poate că eşti obişnuită cu marea? Lydia întoarse repede capul şi se trezi faţă-n faţă cu contele Royston.

— Nu-i aşa că este minunat? zise în loc de răspuns. Aproape că te aştepţi să-l vezi pe Neptun ieşind din valuri, cu tridentul său în mână!

— Mă tem că n-am să să-ţi pot oferi un spectacol atât de majestuos, răspunse contele râzând, cel puţin nu înainte de sosirea noastră în Honolulu. Dar îţi promit că la New York îi vei întâlni pe cei mai bogaţi oameni din America.

— Precum domnul Vanderbilt, de exemplu?

— Într-adevăr, dar de unde îi ştii numele? Lydia nu-şi putu stăpâni un uşor sentiment de ciudă. O credea aşadar atât de

ignorantă? apoi îşi zise că dacă el i s-ar fi adresat Heloisei, aceasta n-ar fi putut, fără îndoială, să-i citeze numele unui singur american celebru, nici chiar pe cel al preşedintelui.

— Voi fi încântată să-l întâlnesc pe acest domn, se mulţumi ea să răspundă, dacă mi se va ivi ocazia.

Apoi, fără să se gândească, adăugă:

— Aş vrea să vă vorbesc despre un lucru… dacă îmi permiteţi.

— Firește, despre ce este vorba?

— Iată, n-aş vrea să vă simţiţi obligat, pentru că eu sunt sora Heloisei, să mă prezentaţi cunoştinţelor dumneavoastră.

— Şi de ce nu, mă rog?

— Ei bine, pentru că… eu nu sunt obişnuită cu mondenităţile.

Duc o viaţă foarte retrasă, şi dacă acum o însoţesc pe Heloise, este pentru că n-aţi vrut ca ea să-şi ia camerista. Privirea pe care contele o aţintise asupra Lydiei deveni şi mai atentă.

— Dacă înţeleg bine, dumneata rămâi mereu în culise, dar de ce? Ceva mai târziu, ea realiză că ar fi făcut mai bine să-şi ţină gura; dar dacă el începuse s-o interogheze, ea nu vedea niciun motiv să nu-i răspundă.

— V-am mai spus, eu nu sunt făcută să strălucesc în lume, ca Heloise. Şi apoi, reprezint o asemenea dezamăgire pentru tatăl meu!

— O dezamăgire! Ce vrei să spui? Şi de această dată Lydia regretă că nu putuse să tacă. Dar dacă tot ajunsese până aici, măcar să spună adevărul.

— Vedeţi dumneavoastră, tatăl meu îşi dorise cu ardoare un fiu. Când s-a născut Heloise, a acceptat până la urmă situaţia pentru că ea a fost întotdeauna foarte frumoasă. Dar eu nu i-am oferit din păcate aceeaşi compensaţie.

Din nou, contele izbucni în râs.

— Iată o declaraţie de-a dreptul surprinzătoare, domnişoară Westbury! Totuşi chiar dacă înţeleg destul de bine dorinţa de a avea un fiu sunt sigur că i-ai oferit tatălui dumitale multe alte… compensaţii! Lydia scutură din cap.

— Vă înşelaţi. Dar eu nu mi-am pierdut încă speranţa să-l văd întâlnind-o pe cea care-i va da în sfârşit moştenitorul atât de aşteptat.

— Vrei într-adevăr să-l vezi recăsătorit?

— Şi de ce nu? Este încă destul de tânăr pentru asta, şi se va simţi foarte singur după ce Heloise nu va mai fi cu el!

— Se pare că uiţi că îi rămâi dumneata.

În loc de orice răspuns, Lydia se întoarce şi contemplă îngândurată marea. Tăcerea ei însă era atât de elocventă încât contele înţelese totul.

— Am sentimentul că îmi ceri ajutorul, remarcă el. Și mărturisesc că mi se întâmplă pentru prima oară să aud o femeie vorbindu-mi despre căsătorie în numele alteia.

Lydia schiţă un zâmbet.

— Nu-mi este deloc greu să vă cred şi îmi închipui că o simțiți ca pe o ușurare. În privința asta, sunteţi probabil de-a dreptul perseverent.

— Într-adevăr, acesta este cuvântul. Începeam chiar să mă întreb dacă voi mai putea suporta aceste agresiuni multă vreme.

Lydia inspiră adânc.

— Ce neglijență din partea mea, mylord! Încă n-am avut ocazia sa va felicit pentru logodna dumneavoastră.

— Mulţumesc. Sora dumitale este într-adevăr foarte frumoasă.

— Aşa este, zise ea imediat. Chiar este cea mai frumoasă fată pe care o știu.

Ceea ce nu spusese însă, era că sora sa semăna în mod deosebit cu ducesa de Dorchester, şi nici ce concluzie trăsese

din asta, și anume că lui îi plăcea mai ales acest tip de femeie

— Ai dreptate, îl auzi ea spunând, de parcă i-ar fi citit gândurile, dar sunt excepţii de la orice regulă.

— De unde aţi ştiut la ce mă gândesc?

— Închipuie-ţi că îmi puneam aceeaşi întrebare.

Aș prefera să nu se mai întâmple asta, bolborosi ea plecându-şi ochii.

— Şi dacă nu mă pot împiedica?

— În acest caz, este mai bine să nu vă mai ocupaţi de mine. Aşa cum v-am spus, sunt o persoană absolut neînsemnată De altfel, chiar trebuie să plec, Heloise ar putea avea nevoie de mine. Tocmai voia să plece când, spre marea ei surprindere îl auzi pe conte spunând:

— Întotdeauna este o greșeală să fugi din faţa unei situații neaşteptate sau să-ţi fie teamă.

— Dar… mie nu-mi este teamă de nimic, răspunse ea cu o voce gâtuită.

— Iar eu cred că minţi, răspunse contele. Cu toții ne temem de ceea ce nu cunoaștem, dar greșim: Trebuie să fie pasionant să încerci să înţelegi ce anume ne scapă, şi asta ne poate rezerva mari surprize.

Se referea oare la felul cel puțin ciudat în care îi ghicise

gândurile? Lydia ar fi vrut să-i pună o mulţime de întrebări și era conștientă a trăia unul dintre cele mai fascinante momente ale vieţii sale. Ştia că ar fi trebuit să plece, că Heloise și tatăl său îi vor condamna purtarea, o vor acuza că a încercat să se impună atenţiei contelui, dar nu se putea hotărî să plece. Poate că era ultima ocazie când putea să-i vorbească înainte de a ajunge la New York, înainte ca Heloise să se simtă din nou bine. Şi această perspectivă îi era aproape insuportabilă.

— Ai spus că m-ai văzut la vânătoare? o întrebă el dintr-odată. Îţi place să vânezi?

— Foarte mult, vânătoarea mi-a oferit fără îndoială cele mai mari bucurii în viaţă.

— N-ar trebui oare să adaugi: până acum?

— În afara acestei călătorii, credeţi că mai am de descoperit ceva mai pasionant?

— Fireşte! Eşti atât de tânără, se poate spune chiar că abia acum începi să trăieşti.

Lydia trebui să recunoască în sinea ei că el avea perfectă dreptate. Îi era de ajuns să se gândească la viaţa ei monotonă, la treburile plicticoase pe care le făcea, pentru ca să înţeleagă la ce se referea contele şi să-şi dea seama de ceea ce-i lipsise până acum.

Chiar dacă nu mi se va mai întâmpla nimic pasionant, exclamă ea impulsiv, îmi voi putea reaminti cel puţin de această călătorie! Şi, chiar dacă privirea îi era întoarsă spre mare, Lydia nu se gândea doar la călătorie sau la locul unde se afla, ci şi la prezenţa contelui alături de ea.

— Atunci, profită atât cât poţi, şi nu lăsa nişte scrupule absurde să te împiedice să-ţi realizezi visele.

El îi vorbise cu o siguranţă calmă şi Lydia îşi ridică ochii spre el, la fel de emoţionată de cuvintele lui ca şi de tonul ferm şi convingător al vocii sale. Preţ de o clipă nu făcură altceva decât să se privească, tăcuţi şi parcă uimiţi să se simtă atât de apropiaţi unul de altul. Apoi, o jerbă de spumă îi făcu brusc să tresară şi Lydia reveni la realitate. Fără să mai spună un cuvânt, se îndepărtă în grabă spre scara ce ducea la cabine. Indispoziţia Heloisei nu se mai sfârşea, şi doar când ajunseră la două zile de New York se simţi destul de bine încât să se ridice: Lydia, în rolul de infirmieră, fu obligată să-şi ia mesele alături de ea şi nu mai puse piciorul în sufragerie. Spre marea ei dezamăgire, nu mai găsi nicio ocazie de a vorbi cu contele, în ciuda tuturor eforturilor făcute. Făcea întotdeauna astfel încât să urce pe punte dimineaţa devreme, înainte ca Heloise să se trezească, sau după-amiaza, când aceasta îşi făcea siesta, dar el nu era

niciodată de găsit. Şi ea începea să se întrebe dacă nu cumva îl deranjase cu ceva, dacă nu-l şocase cumva prin felul ei liber de a se exprima. Cu toate acestea, în ciuda îndoielilor sale, ştia că fiecare cuvânt rostit atunci îi va rămâne gravat pentru totdeauna în memorie şi gândul acesta o mai consola.

Aflase de la tatăl său că contele era adesea invitat de căpitan pe pasarelă şi, ştiindu-l un excelent marinar, Lydia bănui cu uşurinţă, plăcerea pe care el trebuie s-o fi avut navigând pe un vas de cursă lungă. Ştia de asemenea că el făcea în fiecare dimineaţă exerciţii în sala de gimnastică a vasului şi că, de îndată ce timpul permitea sporturi în aer liber, el câştiga cu regularitate la tenis. Ştiindu-l excelent în tot ceea ce făcea, Lydia nu era deloc surprinsă că ieşea întotdeauna învingător.

— Astă-seară vom avea un turneu de bridge, le anunţă într-o zi sir Robert pe fiicele sale. Cu siguranţă că n-o să vă distreze prea mult, dar va fi şi o orchestră. Pasagerii care s-au simţit destul de bine pentru asta au profitat deja ca să danseze.

La aceste cuvinte, Heloise se ridică repede în pat.

— Vrei să spui, tată, că participă şi Hunter la dans?

— Bineînţeles că nu, dar sunt sigur că i-ar face plăcere, dacă ai catadicsi măcar să te scoli din pat şi să te îmbraci.

— Dar eu urăsc marea, ştii bine!

— Va trebui să te obişnuieşti, asta e. Viitorul tău soţ este încântat de noul său iaht, şi este foarte probabil să facă în vara asta o croazieră pe Mediterana.

Cu aceste cuvinte, Sir Robert se grăbi să dispară şi tot pe Lydia se revărsă enervarea surorii sale.

— De ce nu mi-ai spus că se dansează? îi reproşă aceasta cu asprime.

— De unde să fi ştiut? N-am plecat de lângă tine nicio clipă!

— În orice caz, diseară am să cobor la cină.

— Dacă ai fi vrut, ai fi putut s-o faci de ieri. Doctorul mi-a spus că chiar şi oamenii care suferă foarte mult de rău de mare se simt mai bine după două-trei zile.

— Şi atunci, de ce n-ai insistat să mă duc? Ar fi trebuit să mă obligi să cobor din pat!

Următoarele două seri, Heloise cină deci cu ceilalţi pasageri, dar Lydia preferă să rămână în cabină. Ardea de dorinţa de al revedea pe conte, iar sentimentele ei pentru el atinseseră o asemenea intensitate de când discutaseră încât n-ar fi suportat să-l vadă făcându-i curte Heloisei. Ştia prea bine ce atracţie exercita asupra bărbaţilor uluitoarea frumuseţe a surorii ei. Şi a-l vedea pe contele Royston contemplând-o cu adoraţie ar

fi fost peste puterile ei. Degeaba îşi spunea că era o proastă, o nechibzuită, ridicolă, asta era şi nu putea să facă nimic. La New York, îi aştepta secretarul domnului Vanderbilt. Lydia încă nu ştia că vor sta la el, nu-şi dădu seama de asta decât când zări cele două trăsuri trimise în întâmpinarea lor. Tatăl ei ar fi putut să-i spună, dar în ultimele zile abia dacă-l văzuse, doar în rarele momente când venea să ceară veşti despre Heloise. Citise atâtea poveşti despre familia Vanderbilt încât acum i se părea destul de fascinant să-i vadă în carne şi oase. Şi, în vreme ce caleaşca îi ducea prin oraş, ea încerca să-şi amintească puţinul pe care-l ştia despre această celebră familie. Dacă nu se înşela, tatăl gazdei lor, celebrul Commodore, numit şi Regele Căilor Ferate, fusese cel ce clădise imensa lor avere. Acesta avusese ideea genială de a lega Atlanticul de Pacific printr-o cale ferată, şi reuşise. Şi tocmai la fiul acestuia, William Henry, moştenitorul acestor averi colosale, vor locui ei în timpul şederii la New York!

— Acest domn Vanderbilt face într-adevăr bine lucrurile, remarcă sir Robert, care aprecia la fel de mult suspensia perfectă a trăsurii cât şi superbii cai care o trăgeau.

— Aşteaptă să vezi casă, răspunse contele.

— Este chiar atât de uluitoare?

— Este puţin spus! La moartea tatălui său, când William

Henry s-a trezit dintr-odată omul cel mai bogat din lume, a hotărât să-şi construiască un palat demn de un rege.

Sir Robert râse uşor ironic.

— Firește, continuă contele, arhitecţii lui i-au propus pentru asta materialul cel mai preţios: marmura. Dar Vanderbilt a refuzat, spunând că piatra aceasta rece şi lucitoare are ceva malefic.

Sir Robert ridică o sprânceană zeflemitoare, dar Lydia asculta cu atenţie.

— Superstiţie care nu i-a fost reproşată, continuă contele. Alţi doi milionari, dintre care unul era membru al familiei Astor, îşi construiseră deja clădiri somptuoase din marmură. Şi au murit amândoi la puţin timp după ce au fost terminate.

— Devine pasionant, comentă sir Robert. Aşadar, ce a ales domnul Vanderblit?

— A comandat trei case din trestie: una pentru el şi câte una pentru cele două fiice ale sale.

Curiozitatea Lydiei atinsese culmea, şi se străduia să-şi imagineze aceste temple ale bogăţiei. Semănau oare cu reşedinţa contelui, din Park Lane, una dintre cele mai impozante din Londra? Realitatea însă se dovedi cu totul diferită de ceea ce-şi imaginase. Prima impresie a oaspeţilor fu aceea a unei

îngrămădiri de bogăţii atât de ostentative încât păreau un coşmar. Portalul avea dimensiunile unui arc de triumf iar plafoanele boltite erau la fel de aurite şi împodobite ca şi sarcofagele egiptene.

Parchetul dispărea în întregime sub covoare preţioase, pereţii erau acoperiţi de tablouri cu rame bogate iar saloanele erau pur şi simplu pline de obiecte de artă de tot felul. Privirea se plimba de la una la alta din aceste comori, adevărate piese de colecţie, fără să se poată fixa pe niciuna, într-atât erau de numeroase. Dar acest lux zdrobitor îşi atingea punctul culminant în persoana stăpânei casei. În prezenţa opulentei, strălucitoarei doamne Vanderbilt, te simţeai pur şi simplu nimicit.

Fără îndoială că acest aspect al personalităţii gazdei lor fu motivul care-l hotărî pe conte să nu întârzie prea mult la New York. Cu tot tactul pe care-l cereau împrejurările, el o anunţă pe doamna Vanderbilt că vor pleca a doua zi spre San

Francisco. A spune că fu dezamăgită, era foarte puţin spus. Pasiunea ei era ambiţia socială şi de fapt, singura ei distracţie. Plănuise să-l prezinte pe conte unei adunări alese de noi îmbogăţiţi şi nu avea de gând să nu profite de acest avantaj. Planurile ei erau deja făcute: un dineu chiar în seara aceea, un bal mascat a doua zi. Heloise fu la fel de descumpănită ca şi ea,

dar contele rămase neclintit.

— Singurul lucru care nu suportă amânare este încoronarea, declară el.

Însăşi doamna Vanderbilt fu obligată să recunoască asta. Îl primise pe regele Kalakua în timpul călătoriei lui în jurul lumii şi acum o bătea gândul să-l însoţească pe conte în Honolulu. El trebui să folosească toate armele diplomaţiei pentru a o face să renunţe la idee, prezentându-i situaţia stânjenitoare în care s-ar fi aflat dacă i s-ar fi atras atenţia că nu primise invitaţie. Şi Lydia percepu foarte limpede uşurarea pe care el o resimţi când îşi luară la revedere de la gazdele lor.

— Am senzaţia că am făcut o indigestie! exclamă sir Robert, în trăsura care-i ducea la gară. Oamenii aceştia sunt sufocanţi!

— Cam aşa este, încuviinţă contele zâmbind, dar cu toate astea sunt foarte amabili. Este într-adevăr foarte generos din partea lor că ne-au împrumutat „Ducesa”, vagonul privat al lui Commodore.

— Sunt sigur că-şi merită numele, zise sir Robert. Şi nu se înşela. Vagonul familiei Vanderbilt era şi mai spaţios şi mai luxos decât al contelui. Cele patru camere şi salonul erau amenajate cu o grijă pentru confort care ţinea de domeniul

miracolului. Tapițerie de damasc, fotolii adânci, perne de mătase, atât de moi încât aveai impresia că plutești pe nori. Uluită, Lydia exploră fiecare colţişor al acestui apartament rulant, inclusiv bucătăria şi camerele servitorilor.

— Este fascinant! concluzionă ea, minunându-se ca un copil care vizitează o casă de păpuşi.

— Sper ca suspensia să fie bună măcar! bombăni Heloise. „N-am chef să-mi fie iarăşi rău aşa cum mi-a fost pe mare.

— Instalează-te la mijloc, nu vei simţi legănatul roţilor, De altfel, peisajul te va distrage. Dă-ţi seama „curând vom traversa Munţii Stâncoşi. Heloise nu catadicsi să răspundă şi afişă o mutră îmbufnată, până când contele veni să se aşeze lângă ea. Din momentul acela, deveni numai zâmbet şi începu să flirteze cu el, atât de deschis încât Lydia preferă să dispară. Se duse şi se aşeză lângă o fereastră, hotărâtă să nu scape nimic din superbul peisaj ce i se perinda prin faţa ochilor. Dar nicio clipă nu reuşi să uite de prezenţa contelui şi, în timp ce admira grandioasa privelişte, gândul îi zbura numai la el. Până şi seara, când se duse să se culce, încă se mai gândea la el, retrăia cu intensitate fiecare clipă, fiecare cuvânt rostit în cursul întrevederii lor de pe punte. Cine ştie, poate că va mai avea norocul încă o dată să discute doar cu el singur? Era puţin

probabil, şi nu-şi făcea deloc iluzii în acest sens. Heloise nu era niciodată prea departe şi, în prezenţa ei, Lydia trebuia să păstreze tăcerea, ceea ce făcuse întotdeauna. A doua zi dimineaţă; se trezi devreme şi primul ei gest fu să arunce o privire afară. Dădu la o parte perdeaua ferestrei de deasupra patului şi scoase o exclamaţie de surpriză: afară ninsese! încă de la New York frigul se făcuse simţit, dar aici era iarnă cu adevărat. Pantele munţilor erau îngropate sub o pătură groasă de zăpadă care făcea ca peisajul înconjurător să pară şi mai sălbatic. Încântată, Lydia să grăbi să se scoale şi se duse în salon ca să se bucure din plin de spectacol.

La această oră matinală servitorii încă nu se treziseră şi ea era singură în vasta încăpere liniştită. Se apropie de una din ferestre, ridică jaluzelele şi se pierdu în contemplarea peisajului. Şi acesta, gândi ea cu încântare, şi acesta merită să facă parte din cel mai frumoase amintiri ale ei. Trecuse vreo jumătate de oră când sosirea unui servitor o trezi din visare. Acesta îi ură bună dimineaţa cu o voce sonoră, ridică rând pe rând jaluzelele şi mai aranjă pe ici-colo câte ceva. După care, fără să fi fost nevoie ca Lydia să i-o ceară, se duse şi aduse cafeaua pe care o puse pe o masă aproape de ea. Apoi îi oferi un scaun, aşteptă ca ea să se aşeze ca s-o servească, după care se retrase. Lydia îşi

duse ceaşca la buze şi se simţi cuprinsă de o delicioasă emoţie. Era oare de vină frumuseţea acestei dimineţi de iarnă, aroma cafelei, farmecul neprevăzutului? se gândea la toate astea când contele intră în salon şi se îndreptă spre masa ei. Chiar în clipa în care îi făcu semn să se aşeze, Lydia îşi dădu seama că, de când se trezise, nu făcuse decât să-i aştepte apariţia.

— Eram aproape sigur că am să te găsesc aici, zise el aşezându-se în faţa ei. Nu ai vrea să pierzi nimic din această privelişte, nu-i aşa?

— Este atât de frumos! Exact aşa îmi imaginam eu America.

— Adică?

— Ei bine… imensă, atrăgătoare, şi dornică de a cunoaşte progresul, care va strica toată această frumuseţe!

— Ai perfectă dreptate, îi răspunse el râzând. Este o ţară nouă, deschisă ideilor noi. De fiecare dată când vin aici, găsesc un nou subiect de entuziasm.

— Este adevărat? Mă bucur atât de mult să vă aud spunând asta!

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că de câte ori vă vedeam la vânătoare, am avut adeseori impresia că acolo, la noi, totul era prea mic pentru

dumneavoastră. Nu numai câmpiile întinse sau priveliştea, dar şi tot ceea ce făceaţi, lumea în care vă mişcaţi…

Lydia se întrerupse şi părea să ezite înainte de a îndrăzni să continue.

— Poate că am să vă par puţin cam brutală, dar nu eram sigură că vă daţi seama că ar trebui să căutaţi un spaţiu mai… mai grandios!

De data aceasta, contele izbucni de-a binelea în râs.

— Presupun că ar trebui să mă simt ofensat, dar pot să mă justific. Află aşadar că am făcut mari investiţii în această parte a Atlanticului, în întreprinderi foarte moderne. Exemplu pe care sper ca englezii să-l urmeze cât de curând.

— Şi totuşi, n-aţi vorbit niciodată despre asta în discursurile pe care le-aţi ţinut în Camera Lorzilor!

— Cum… îmi citeşti discursurile? Puţin cam târziu, Lydia îşi dădu seama că vorbise prea mult şi obrajii i se îmbujorară de ruşine.

— Întotdeauna m-au interesat reformele, zise ea pe un ton evaziv.

— Atunci înseamnă că eşti foarte diferită de celelalte femei, zise zeflemitor contele. După câte ştiu, singurele reforme care le preocupă sunt cele intervenite în linia unei coafuri sau

forma unei pălării!

— Sunteţi nedrept, îi replică liniştită Lydia. Poate că li se pare mult mai convenabil să vă asculte ideile decât să încerce să şi le impună pe ale lor, cred că asta-i tot.

Ochii contelui scânteiară.

— Mărturisesc că este destul de ciudat să aud o femeie luând apărarea semenelor ei, dar dumneata nu eşti o femeie obişnuită, domnişoară Westbury!

— Nu râdeţi de mine, vă rog. Ştiţi foarte bine că eu sunt absolut neînsemnată… în comparaţie cu Heloise, mai ales.

Aceste ultime cuvinte îi scăpară fără voia ei şi le regretă imediat. De ce mai fusese nevoie să remarce un lucru atât de evident!

Şi de data asta, contele păru să-i ghicească gândurile.

— De când te cunosc, este prima prostie pe care te aud spunând-o zise el.

— Totuşi, acesta este adevărul!

— Dă-mi voie să fiu de altă părere.

Abia termină de spus aceste cuvinte, că sir Robert intră în salon şi veni să se aşeze la masa lor.

— Am avut o noapte excelentă, îi anunţă el cu satisfacţie. Dacă există un lucru pe care americanii se pot lăuda că ştiu să-l

facă, apoi acesta este patul! Sosirea lui îi aminti Lydiei de îndatoririle ei. Îi făcuse o reală plăcere această mică întrevedere cu contele, dar acum era timpul să se retragă. Heloise urma să se trezească, să-şi ceară micul dejun, s-o certe, să se plângă… După care, toată dimineaţă va fi consacrată coafurilor ei, toaletelor, planurilor ei, persoanei ei în exclusivitate… Înăbuşindu-şi un oftat, Lydia îşi împinse scaunul, îşi luă la revedere cu un semn din cap şi se îndreptă spre camera surorii sale.

CAPITOLUL 4

Vremea deveni din ce în ce mai aspră şi, spre marea bucurie a Lydiei, le încetini considerabil înaintarea spre vest. Popasurile prevăzute se prelungeau uneori mai multe ore, oferindu-li-se astfel călătorilor ocazia de a mai face puţină mişcare.

Contele şi sir Robert profitau de fiecare dintre aceste opriri forţate pentru a se îndepărta în câmpie şi, la momentul potrivit, mecanicul îi chema printr-un şuierat de sirenă. De câte ori putea, îi însoţea şi Lydia, adică de fiecare dată când îi dădea voie Heloise. Frigul îl determinase pe tatăl său să-i facă un cadou pe care ea îl aprecia considerabil în aceste circumstanţe,

şi anume un mantou din blană de capră albă. Era un cadou dintre cele mai modeste comparat cu capa de zibelină pe care o primise sora ei de Crăciun, dar era totuşi singura blană pe care o avusese vreodată şi pentru asta era încântată. Adora aceste plimbări când, îmbrăcată călduros şi încălţată cu cizmuliţe îmblănite, mergea cu paşi mărunţi în spatele contelui, străduindu-se să-şi potrivească pasul cu al său. Îmbrăcată astfel, înfofolită în alb, părea să facă parte din peisaj şi nu se amesteca niciodată în discuţia celor doi bărbaţi. Se mulţumea să-i urmeze, să-i asculte, fericită că se află aici, atât de departe de tot ce-i era familiar… şi atât de aproape de cel pe care-l iubea. Pentru că nici nu mai încerca să lupte împotriva a ceea ce era evident, cu fiece zi ce trecea îl iubea pe conte din ce în ce mai mult, fără speranţă şi fără iluzii. El aparţinea surorii ei, dar în acelaşi timp era stăpânul inimii sale şi aşa va rămâne toată viaţa. În adâncul sufletului, nu se putea abţine să o blameze pe Heloise, care pierdea atâtea ocazii în care s-ar fi putut afla alături de el.

— Vino cu noi, îi repetă ea neîncetat. Aerul rece îţi va face bine. Iar munţii sunt atât de frumoşi, aproape că te crezi pe o altă planetă!

— Nu, mulţumesc, îi răspunse sec Heloise, mie îmi ajunge aceasta. Şi dacă îţi închipui că o să merg să mă împiedic

prin zăpadă şi să las ca vântul să-mi crape pielea, te înşeli amarnic! îşi petrecea mai mare parte a timpului în patul ei sau într-un fotoliu din salon, unde o găseau la întoarcerea din plimbările lor, mai frumoasă ca niciodată în rochiile ei strălucitoare. Prezenţa ei producea întotdeauna acelaşi efect asupra contelui. El care, în timpul plimbării, discuta cu sir Robert subiecte dintre cele mai variate, devenea brusc mut. Şi Lydia îşi explica perfect starea lui: în faţa frumuseţii fermecătoare a surorii ei, el încremenea pur şi simplu de admiraţie. Atunci, ea alerga să se încuie în camera ei, luptând din toate puterile cu gelozia care i se înfiripa în suflet. Nu ştia ea dintotdeauna că era imposibil să rivalizeze cu Heloise? N-ar fi trebuit mai degrabă să se bucure de ceea ce avea, decât să suspine din cauza a ceea ce nu putea să aibă? Avea extraordinarul noroc să facă o călătorie minunată împreună cu contele, îl vedea în fiecare zi, şi iată că avea îndrăzneala necugetată să spere mai mult! Toate eforturile sale erau însă zadarnice, şi reproşurile pe care şi le făcea nu-i erau de niciun ajutor. Iar în lupta ce se dădea în ea între inimă şi raţiune, aceasta din urmă nu mai reuşea să se facă auzită. Pentru a combate sentimentul de vinovăţie care o măcina, Lydia consacra mai mult timp decât de obicei îngrijirii surorii sale, toaletelor

acesteia. În fiecare dimineaţă inventa pentru ea o coafură nouă, străduindu-se prin toate mijloacele s-o facă şi mai frumoasă. Departe de ea gândul să aştepte din partea Heloisei cea mai mică mulţumire. Aceasta, care murea de plictiseală, se purta cu ea şi mai dezagreabil ca de obicei.

— M-am săturat până peste cap de trenul ăsta! se văicărea ea de îndată ce rămâneau singure. Ard de nerăbdare să merg la un bal. Este o prostie că nu ne-am dus la cel dat de doamna Vanderbilt! Sunt sigură că ne vom plictisi şi mai mult în nenorocitul acela de Honolulu decât în trenul ăsta afurisit, ai să vezi că am dreptate!

— Aşteaptă să-l vezi înainte să te plângi, îi replică Lydia fără să se supere. Va fi atât de bine să vedem din nou soarele şi să ne fie în sfârşit cald, cald cu adevărat!

— Sper cel puţin că nu mi-ai uitat umbreluţa, eu am pielea atât de sensibilă!

— N-am uitat nimic, linişteşte-te. Le-am luat pe toate care se asortează cu rochiile, şi tot atâtea pălării de soare.

Lydia nu-şi pierdea niciodată răbdarea şi făcea tot ce-l stătea în putinţă ca să-şi binedispună sora. Şi, când ajunseră la Munţii Stâncoşi, încercă, în naivitatea ei, s-o facă să-l împărtăşească entuziasmul. Lydia nu ştia de ce să se minuneze

mai mult, de impresionanta frumuseţe a acestor uriaşi sau de temeritatea călătoriei lor. A străpunge în acest perete de piatră şi de gheaţă un drum spre California trebuie să fi necesitat atâtea eforturi şi imaginaţie încât mintea ei nu le putea cuprinde.

Şi pentru a îndeplini această muncă titanică, veniseră din toate colţurile lumii oameni care se alăturaseră descendenţilor căutătorilor de aur. Vapoare încărcate cu oameni sosiseră din Europa, din Australia, din Africa de Sud şi chiar din China, pentru a participa la construcţia căii ferate. La fiecare oprire putea vedea această mulţime amestecată care construise, mici oraşe de-a lungul căii ferate. Şi Lydia privea, fascinată, cu sentimentul că vede născându-se o lume nouă. Heloise, în schimb, nu manifesta niciun pic de interes nici pentru spectacolul mulţimii nici pentru priveliştea înconjurătoare.

— Ce treabă am eu cu toţi nespălaţii ăştia? scâncea ea întorcându-se de la fereastră cu o mutră scârbită. Chiar nu înţeleg ce poate să ţi se pară atât de pasionant!

Era limpede că pentru ea, a se îndepărta de Londra şi de societatea ei elegantă şi frivolă însemna a întoarce spatele „civilizaţiei”. Şi era evident că prezenţa contelui aici nu-l schimba cu nimic sentimentele. Tocmai ajunseseră la poalele munţilor cei mai înalţi din întreg lanţul când, din nou, trenul

poposi într-o mică gară.

Aveau la dispoziţie o oră ca să viziteze cătunul şi Lydia primi permisiunea să-i însoţească pe tatăl său şi pe conte. Doar după vreo cinci minute de mers, sir Robert îi anunţă brusc că el nu va merge mai departe pentru că făcuse o băşică la călcâi.

— Mergeţi fără mine, eu mă întorc singur. Din cauza blestematelor de cizme care sunt prea strâmte am făcut băşica, dar nu-i nimic grav.

După ce Sir Robert se îndepărtă, Lydia aruncă o privire şovăitoare spre conte.

— Nu vă supără că rămân cu dumneavoastră? întrebă ea pe un ton timid.

— Dimpotrivă, sunt încântat. Aş dori mult să aflu impresiile dumitale după ultimele descoperiri.

— Mă tem că n-am să găsesc cuvinte, este atât de frumos!

— Te-am văzut cu cât interes priveai mulţimea, de parcă ai fi căutat ceva… mă înşel?

El descria cu atâta exactitate ceea ce gândise, încât Lydia nu-şi putut reţine un zâmbet.

— Nu chiar. Mă gândeam la goana după aur şi la tot ceea ce aceşti oameni au venit să caute aici.

— Aur, bineînţeles!

— Nu… speranţă! Speranţa şi nu doar momeala câştigului i-a aruncat pe aceşti bărbaţi şi femei pe căile aventurii, i-a susţinut printre atâtea lipsuri şi suferinţe şi uneori până la moarte.

— Niciodată n-am gândit astfel această problemă dar… este un punct de vedere.

— Nu aceeaşi înflăcărare i-a mânat pe argonauţi în căutarea lânii de aur, pe cavaleri în căutarea Sfântului Potir şi pe căpitanul Cook dincolo de mări… până în Hawaii?

— Şi dumneata, întrebă abrupt contele, ce speri să descoperi?

Lydia se gândi câteva clipe înainte să răspundă.

— Multă vreme am visat la lucruri imposibile, mult prea frumoase pentru ca eu să le pot avea vreodată, şi totuşi… mulţumită dumneavoastră, chiar în acest moment, unul dintre visele mele este pe cale să se realizeze.

— Şi crezi că aceasta îţi va fi de ajuns pentru tot restul vieţii? Lydia râse uşor, nepăsătoare.

— Mă tem că va trebui să mă mulţumesc cu atât. Cu toate astea, n-am să încetez să mă rog pentru a mi se oferi şansa să fac şi alte descoperiri, să cunosc şi alte colţuri ale lumii şi câteva dintre minunile acesteia.

Ea tăcu şi, preţ de câteva minute, nu se mai auzi decât scrâşnetul paşilor lor pe zăpadă. Apoi, şuieratul locomotivei lansă chemarea la ordine şi contele se întoarse brusc.

— Să ne întoarcem, zise el scurt.

Lydia îşi lăsă privirea să rătăcească peste pantele imaculate ale munţilor ce se întindeau în faţa lor.

— Este îngrozitor să trebuiască să te întorci după ce ai mers atât de departe, oftă ea. Mă întreb câţi exploratori au resimţit asta? vorbise încet, ca pentru ea, şi pe acelaşi ton îl auzi pe conte răspunzând:

— Nu trebuie niciodată să pierzi speranţa zilei de mâine.

— Aşa gândim cu toţii, zise ea cu o voce îngândurată. Dar când credem că am ajuns aproape de ţintă, aceasta pare să se îndepărteze de noi, la o distanţă inaccesibilă.

Contele păru să mediteze la aceste cuvinte şi, după o scurtă tăcere, spuse:

— Şi dacă, chiar în momentul în care eşti gata s-o atingi, vezi înălţându-se în faţa dumitale un obstacol de neînlăturat, ce rămâne de făcut?

— Să sper, zise Lydia fără şovăire, o minune este întotdeauna posibilă. Şi dacă ea nu are loc… atunci trebuie să vrei cu destulă putere, să lupţi şi să învingi obstacolul.

Când spunea toate acestea, gândul ei era numai la conte, la cariera lui, la succesele pe care i le dorea şi pe care el le va obţine cu siguranţă, pentru că ea nu şi-l putea imagina altfel decât învingător. Apoi, în faţă gravităţii din privirea lui, Lydia bănui că gândurile lui urmau o altă cale şi se întrebă ce anume îl preocupa.

— Ceea ce spui este plin de bun simţ, observă el, dar te poţi afla de asemeni şi în faţa unei probleme fără soluţie.

— În orice caz, nu dumneavoastră, sunt sigură! Oricare ne-ar fi însă ţinta, dacă din incapacitate sau din slăbiciune ni se întâmplă să eşuăm, va trebui să credem în cel care răspunde întotdeauna chemării noastre, atunci când avem nevoie de El.

Lydia se mira singură că îndrăzneşte să-i ţină contelui Royston un discurs atât de solemn, dar el nu păru să se formalizeze.

— Sper să ai dreptate, Lydia, răspunse el simplu.

Era pentru prima oară când el îi spunea pe nume, şi Lydia tresări surprinsă. Nu bănuise niciodată că numele ei poate să sune atât de dulce, înainte să-l audă rostit de el. Îşi aminti că, în ajun, în timpul plimbării lor zilnice, el i se adresase cu „domnişoară Westbury”, aşa cum o făcea întotdeauna.

— Dumnezeule, Royston! exclamase sir Robert, nu mai fi

atât de protocolar, la urma urmei curând ea va fi cumnata dumitale! Când te aud spunându-i „domnişoară Westbury” îmi amintesc de biata mea soră, care era atât de urâtă şi de plictisitoare încât n-a reuşit niciodată să pună mâna pe un soţ! Contele râsese dar tot nu se supusese invitaţiei lui sir Robert… până acum. Făcând-o în sfârşit, îi produsese Lydiei atâta bucurie încât aceasta zâmbise pe toată durata drumului de întoarcere. Încă mai surâdea când intrară în salon unde, ca de obicei, prima ei grijă fu să se ducă să se intereseze dacă surorii ei îi lipsea ceva. Bucuria ce-i luminase chipul trezi instantaneu bănuielile Heloisei.

— Ce ţi s-a întâmplat de ai aerul acesta fericit? întrebă ea pe un ton arţăgos. Şi mai întâi, de ce nu te-ai întors odată cu tata? Îţi interzic să rămâi singură cu Hunter!

Zâmbetul se şterse de pe buzele Lydiei.

— Îmi pare rău, Heloise, nu m-am gândit la asta. Am vrut doar să fac puţină mişcare.

— Ei bine, ai grijă ca pe viitor să te gândeşti. Nu vreau să te mai văd dându-i târcoale. De altfel, nu mă supără că stă singur din când în când, asta îi dă ocazia să se gândească la mine. Şi sunt sigură că îl plictiseşti de moarte cu trăncănelile tale prosteşti.

Fără să mai spună un cuvânt, Lydia se duse în camera ei. În timp ce-şi scotea blana şi cizmuliţele, se întreba cu umilinţă dacă nu cumva sora ei are dreptate. Şi totuşi, contelui păruse să-i facă plăcere discuţia lor, ar fi putut să jure asta. Cu sir Robert, discuta în general lucruri destul de banale dar, de îndată ce rămâneau singuri, el şi cu ea, abordau subiecte mult mai serioase şi mult mai vaste care pe el păreau să-l pasioneze la fel de mult ca pe ea. Ceea ce cu siguranţă n-ar fi făcut eu Heloise, pentru că aceasta n-ar fi înţeles absolut nimic.

Lydia nu contenea să se mire de calităţile pe care i le descoperea. Şi număra zilele care-i mai rămâneau de petrecut în compania lui, hotărâtă să profite de prima ocazie ca să-i vorbească, fie că Heloise voia sau nu. Dar, în ciuda întârzierilor, fiecare învârtire a roţilor trenului îi apropia inexorabil de capătul călătoriei lor. Curând, vor lăsa în urmă Munţii Stâncoşi şi vor intra în California. De acum, San Francisco era foarte aproape. Lydia era foarte curioasă să viziteze oraşul, a cărui istorie o interesa în cel mai înalt grad. Citise tot ce îşi putuse procura asupra acestui subiect, ceea ce nu fusese deloc lucru uşor. Într-adevăr, în salonul „Ducesei” nu se găsea nici urmă de carte şi abia pe peronul unei gări Lydia găsise primele cărţi.

— În sfârşit, cărţi! exclamase ea când văzuse taraba unui

vânzător ambulant. Lasă-mă să cobor să-mi cumpăr, tată!

În clipa aceea, contele exclamase la rândul lui:

— Acum ştiu ce-i lipseşte „Ducesei”! Simţeam că se uitase aici ceva esenţial, dar nu reuşeam să-mi dau seama ce anume. Dacă măcar aş fi observat de la New York, aş fi făcut ce trebuie!

— Dar eu nu mă plâng de nimic, vă asigur, se grăbise Lydia să afirme.

— Ştiu, dar nu sunt mai puţin supărat pentru că am uitat, şi-ţi promit să remediez asta cu prima ocazie.

Pentru început, golise modesta tarabă şi cumpărase tot ce se putea din fiecare gară în care opreau. În felul acesta, Lydia se trezi în faţa unei colecţii dintre cele mai variate, compusă din tot ceea ce chioşcurile înşirate de-a lungul căii ferate avuseseră de oferit în materie de lectură. Inclusiv romane ieftine şi cărţulii de propagandă religioasă abandonate prin celelalte vagoane de către călătorii neglijenţi.

Citea tot, se interesa de toate, cu o netă preferinţă totuşi pentru lucrările istorice. Cele pe care le găsea erau desigur fără pretenţii, dar aveau meritul de a o informa despre America şi îndeosebi despre San Francisco. Creşterea frământată a oraşului, transformarea lui fulgerătoare dintr-un mic sătuc spaniol într-un

adevărat babel modern întruchipa în ochii Lydiei însăşi istoria Americii. Fondat de către misionarii spanioli, Yerba Buena – locul unde iarba este bună – se dezvoltase mai întâi ca o bursă a blănurilor, apoi se americanizase, înainte de a cunoaşte faimoasa goană după aur care-i pecetluise destinul. Lydia visase atât de mult la acest oraş fabulos încât resimţi o vie dezamăgire când contele anunţă:

— Vasul militar care trebuie să ne ducă în Hawaii aşteaptă cu nerăbdare sosirea noastră. N-o să avem timp decât să ne ducem la cheiul de îmbarcare.

Lydia se strădui să nu-şi arate dezamăgirea, dar sora ei primi vestea cu acreală.

— Dacă marea este agitată, presimt că n-am să pot suporta! se văicări ea.

— Să n-ai nicio teamă în privinţa asta, răspunse politicos contele. Cu cât înaintăm în Pacific, cu atât vremea va fi mai frumoasă. Poate chiar te vei plânge de căldură.

Observaţie care o aduse instantaneu pe Heloise cu gândul la subiectul ei preferat: toaletele.

— Sper că mi-ai ales rochiile, îi zise ea Lydiei, când rămaseră singure. Ţin neapărat să fiu cea mai elegantă dintre femeile care vor asista la încoronare.

— După regină, răspunse liniştită Lydia. Nu poţi totuşi să ai pretenţia s-o eclipsezi pe Majestatea Sa.

— Ah, nu? Şi de ce nu, mă rog?

— Pentru că ar fi nedelicat şi deplasat. De altfel, după cât se spune, ea va fi strălucitoare. Regele a comandat cele două coroane la un bijutier englez.

— Cu coroană sau fără coroană, pe mine mă vor privi toţi, te asigur, şi încearcă să faci tot ce trebuie pentru asta. De îndată ce vom ajunge la Honolulu, calcă-mi toate rochiile şi asigură-te că nu mi s-au şifonat pălăriile în timpul călătoriei.

— Nu-ţi face griji, tu vei fi cea mai frumoasă, afirmă cu convingere Lydia.

Şi nu minţea: Heloise era mai frumoasă ca niciodată în toaletele ei de vară. Alesese o rochie din muselină de mătase de aceeaşi culoare albastră ca ochii ei şi o vestă din catifea asortată care-i punea în evidenţă talia fină. O încântătoare pălărie împodobită cu flori de primăvară îi proteja tenul delicat de soarele Californiei. Privind-o tocmai când îşi punea vârful piciorului ei mic pe peron, Lydia îşi mărturisi că este pur şi simplu irezistibilă. Câţiva ofiţeri de bord veniseră să-i întâmpine. Aceştia îl salutară pe conte cu tot respectul cuvenit unui reprezentant oficial al Majestăţii Sale. Era limpede că

începând din acest moment, orice cetăţean britanic trebuia să-l trateze cu aceeaşi consideraţie. Plecară spre port într-o trăsură deschisă, ceea ce le permise să aprecieze din plin ciudăţeniile oraşului. Străzile accidentate erau uneori atât de abrupte încât după ce trudiseră la un urcuş, cailor le era greu să nu alunece la coborâre. Cu toate acestea, călătorilor li se păru traseul destul de scurt, într-atât de pitoresc era spectacolul. Dar nici portul nu era mai puţin spectaculos. Amestecate printre marile nave sosite de la Capul Horn, din India, din Australia, puteau fi văzute sute de bărci de pescuit şi graţioase goelete care făceau comerţul între insule. Şi, prin această pădure de catarge, se detaşau pânzele albe ale „Victoriosului”, vasul de linie al Majestăţii Sale britanice. Era unul dintre cele mai vechi vase ale Marinei Regale, venit să-şi încheie cariera în Pacific. Şi aşa cum era, avea încă o înfăţişare falnică, curat şi lustruit, cu tot echipajul în ţinută albă, aflat în poziţie de drepţi pe punte.

Contele şi suita lui fură întâmpinaţi cu muzică şi onoruri şi un discurs al căpitanului, în uniformă de gală şi acoperit cu medalii. După ce contele răspunse şi el cu un discurs, călătorii au fost conduşi la cabinele lor, care nu prea aveau mare lucru de a face cu cele de pe „Etruria”. Contelui i se atribui cabina căpitanului, cea mai spaţioasă şi de asemenea singura care avea

un salon. Restul călătorilor avu parte de cabinele ofiţerilor care fuseseră cazaţi de bine de rău prin alte părţi, cei mai tineri fiind, ca întotdeauna, cei mai puţin favorizaţi. Lydia deplânse soarta bieţilor aspiranţi, înghesuiţi în ultimele cotloane disponibile şi obligaţi să se adapteze. Propria ei cabină era absolut asemănătoare cu a surorii ei: mică „desigur, dar confortabilă şi chiar bine amenajată. Heloise, firește, nu mai contenea cu văicărelile.

— Este ridicol de mică, declară ea scârbită. Parcă ai fi într-un coşciug.

— Nu vorbi aşa! strigă Lydia, alarmată, poartă ghinion.

— Mai bine despachetează-mi hainele în loc să vorbeşti prostii! Slavă Domnului că la bord se află englezi, şi am de gând să-i uimesc.

Dar a ordona era un lucru, a se supune ordinelor era altceva. Cuferele Heloisei erau atât de numeroase încât fu imposibil să fie aduse toate în cabină. Cele mai multe dintre ele rămaseră afară, încurcând şi puţinul spaţiu disponibil. Iar pentru

Lydia fu o adevărată bătaie de cap să adune toate hainele şi accesoriile care să răspundă exigenţelor surorii sale. Când în sfârşit Heloise fu gata pentru cină, ei însăşi nu-l mai rămăseseră decât câteva minute ca să se schimbe.

În timp ce se îmbrăca, Lydia observă cu surprindere că nava pornise la drum. Marea era atât de calmă încât nu se simţea nicio legănare, în vreme ce mergeau de-a lungul coastei pentru a se îndrepta spre larg. Iar Pacificul se întindea în faţa lor, imens şi albastru, fără urmă de valuri.

În timpul cinei, află că aveau nevoie exact de cinci zile ca să ajungă la Honolulu. După ce o informase cu amabilitate, cel mai tânăr dintre vecinii ei de masă se dovedi a fi un izvor nesecat de informaţii în legătură cu încoronarea, a cărei apropiere înfierbânta toate capetele.

— De săptămâni întregi nu ne gândim decât la asta, îi mărturisi el cu entuziasm, Trebuie să ştiţi că acolo, o sărbătoare demnă de acest nume poate dura zile în şir… fără să mai punem la socoteală nopţile! Tânărul radia de bucurie pur şi simplu la această perspectivă, şi Lydia bănui fără mare greutate fantasmele care trebuie să-i fi bântuit imaginaţia. Citise destule detalii convingătoare despre primirea făcută englezilor de către frumoasele băştinaşe. Dacă dădeai crezare acestor poveşti, tinerele frumuseţi împingeau ospitalitatea până la a-şi dărui propria persoană. O ospitalitate, trebuie spus, neegalată până acum în alte părţi. Dacă toate acestea erau adevărate, se putea presupune că şederea bărbaţilor la ţărm va fi bine folosită. Dar

deocamdată şi cine s-ar fi mirat de asta? – aceste iluzii hawaiiene păreau să-şi piardă din putere, eclipsate de strălucitoarea frumuseţe a Heloisei. Ofiţerii o sorbeau din ochi de parcă nu le venea să creadă că ceea ce văd este adevărat, iar ea înflorea sub privirile lor ca un trandafir în soare. Transformată cu totul de bucuria de a plăcea, Heloise era veselă, însufleţită, zburdalnică, flirta cu fiecare şi îşi copleşea adoratorii cu irezistibile surâsuri. Lydia nu se sătura s-o observe, fascinată de această metamorfoză. Abia dacă putea să recunoască în ea pe tânăra plictisită şi morocănoasă care nu încetase să se văicărească din cauza neajunsurilor trenului – „acest vagon de vite!" – şi să fie tot timpul îmbufnată faţă de tovarăşii de călătorie… în afară de conte, firește. În privinţa lui, gândi Lydia cu o umbră de amărăciune, el trebuie să fi fost în extaz în faţa farmecelor ei, la fel ca toţi bărbaţii de la bord… Înăbuşindu-şi un oftat, se întoarse fără ezitare către celălalt vecin de masă şi încercă să fie atentă la discuţie. Zadarnică tentativă: amintirile respectabilului locotenent nu aveau nimic foarte captivant. Hotărâtă însă să-l alunge pe conte din gândurile sale, Lydia se forţă să zâmbească şi îşi concentra atenţia asupra campaniilor „Victoriosului" în insulele din Pacific.

A doua zi, spre marea surprinderea Lydiei, Heloise se

sculă mult mai devreme ca de obicei. După ce-şi termină toaleta şi-şi luă micul dejun, se duse pe punte unde, aşa cum era de aşteptat, ofiţerii prezenţi se repeziră în jurul ei. Curând, aşezată într-un confortabil şezlong la adăpost de soare şi de vânt, ea deveni centrul unei conversaţii frivole şi condimentate cu un lejer flirt, distracţia ei preferată. Contele se dusese la căpitan şi Lydia bănui că se interesa de diferitele aspecte ale vieţii la bord. Curând, într-adevăr, îi văzu pe amândoi străbătând puntea, discutând cu însufleţire şi dispărând apoi înăuntru. Abia a doua zi, după dejun, Lydia avu ocazia să-i vorbească în particular. De data asta, Heloise nu avea nevoie de ajutorul ei… din motive serioase. Strălucind de eleganţă într-o rochie albă cu panglici verzi, adunase în jurul ei o adevărată curte. Cu pălăria mare împodobită cu flori de orhidee, părea că tocmai ieşise din tribuna regală de la hipodromul din Ascot, în ziua marelui premiu. Admiratorii ei o sorbeau din priviri, şi nu exista niciun bărbat la bord care să nu fi fost gata să i se arunce la picioare. Lydia, căreia nu-i plăcea să fie inoportună, se retrase discret şi se duse să se sprijine de balustrada pupei. Deocamdată, o formă alungită care plutea între două ape, apărea şi dispărea atrăgându-i atenţia. Un marsuin, poate? făcuse ochii mici ca să vadă mai bine animalul, când o voce cunoscută îi răspunse la

întrebarea pe care şi-o pusese.

— Este un delfin, vei vedea mulţi pe măsură ce ne apropiem de Hawaii.

Ea tresări şi se întoarse spre conte.

— Credeam că este un marsuin, sau chiar o balenă… poate!

— Cu puţin noroc, ai să vezi şi din aceştia.

— Sper să fie aşa!

— Văd că eşti mereu la fel de entuziastă. Chiar ai intenţia să studiezi în mod serios flora şi fauna insulei?

— Bineînţeles, am citit chiar tot ce am putut găsi interesant despre acest subiect şi visez de pe acum să văd o pasăre muscă; se spune că sunt atât de rare!

— Hotărât lucru, Lydia, întotdeauna mă vei surprinde. Să vii de atât de departe ca să vezi încoronarea unui rege şi să te pasioneze toate ciudăţeniile acestei ţări… recunoaşte că este mai degrabă neaşteptat la o femeie!

— Poate, dar aşa este. Îmi pare rău pentru Majestatea Sa, dar cred că orhideele sale mă vor cuceri mai mult decât luxul curţii sale. Şi să nu-mi spuneţi că voi fi dezamăgită, nu am deloc intenţia să fiu.

— Mă voi feri s-o fac, răspunse contele. N-aş vrea pentru

nimic în lume să-ţi spulber speranţa la care ţii atât. Nu mi-ai spus chiar tu că speranţa este lucrul cel mai important pentru tine? Lydia avu nevoie de toată prezenţa ei de spirit pentru a nu-şi trăda surprinderea. Aşadar, el nu uitase discuţia lor?

— Sunt sigură că Hawaii-ul nu-mi va dezamăgi aşteptările, zise ea pe un ton calm. Chiar am sentimentul, şi sentimentele mele mă înşală rareori, că aşteptările mele vor fi depăşite dincolo de orice speranţă.

— Speranţă pe care o împărtăşesc în întregime, crede-mă!

Cu aceste cuvinte enigmatice, contele se întoarse şi plecă, lăsând-o pe Lydia perplexă. Percepuse un accent atât de convingător în tonul lui… De ce? Ce şi-ar fi putut dori el cu asemenea ardoare, el care avea tot ce şi-ar putea dori, fără a o uita… pe Heloise! Dar cum ar fi putut Lydia s-o uite pe Heloise? Nu şi-i putea imagina împreună fără să simtă o dureroasă strângere de inimă Şi, zi după zi, în ciuda eforturilor ei de a o înlătura, suferinţa punea stăpânire pe ea în mod inexplicabil. Cu loialitatea-i obişnuită, încerca să se convingă de perfecţiunea acestei uniuni. Îşi imagina graţia surorii sale, împodobită cu diamantele familiei Royston. Nu era ea oare femeia pe care cei mai sinceri prieteni ai contelui i-ar fi ales-o de soţie? Dar când făcea în minte o comparaţie între meritele lui

şi frumuseţea Heloisei, o voce interioară îi şoptea că doar frumuseţea nu putea să fie de ajuns ca să satisfacă un bărbat ca el… Sprijinită de parapet, tocmai îşi lăsase astfel gândurile să zboare, când tânărul ofiţer cu care trăncănise în prima seară la masă veni şi o smulse din visarea-i posomorâtă.

— Vă căutam, domnişoară Westbury. Aş dori să vă vorbesc.

— Mie? Şi despre ce anume?

— Păi… despre dumneavoastră, firește. Mai este nevoie să vă spun că prezenţa dumneavoastră la bord este pentru noi ca un pahar de apă proaspătă în deşert?

Lydia râse uşor, cristalin.

— Iată un compliment foarte galant, şi chiar foarte poetic, zise ea veselă. Dar nu cred o vorbă. Eu ştiu tot ce se poate şti despre farmecele frumoaselor hawaiiene, şi îndeosebi… că ele nu sunt deloc zgârcite.

— Fără îndoială, dar nu sunt englezoaice. Şi, daţi-mi voie să vă asigur că tot exotismul lor nu ajunge nici la degetul mic al unei fete ca dumneavoastră.

— Mă măguliţi, glumi Lydia, pe care acest flirt nevinovat începea s-o amuze.

Şi nici nu-i displăcea să fie obiectul unor asemenea

atenţii. Era pentru prima oară când i se întâmpla asta şi avea brusc impresia că iese din umbră. La urma urmei, era o senzaţie dintre cele mai plăcute şi chiar destul de emoţionantă. Astfel că îl lăsă pe tânăr să-şi continue manevrele pe tot timpul cinei. Fireşte că se considera frivolă şi chiar proastă, dar acest joc nevinovat îi încălzea inima. Următoarele patru zile trecură astfel prea repede, după părerea ei. Şi într-o dimineaţă, întâlnind-o pe punte, căpitanul o anunţă că se apropiau de Hawaii şi tocmai se zărea vulcanul de pe insulă.

— Dacă va începe să erupă, îi explică el, va fi o prevestire proastă pentru rege şi toată insula va comenta imediat vestea.

— Se întâmplă des?

— Foarte des. Uneori, nu aruncă decât un pic de fum. Se întâmplă însă că scurgeri de lavă să se răspândească pe pantele muntelui. Cu toate acestea, nimeni nu se îngrijorează, niciodată nu este ceva prea serios.

Pentru ultima lor seară petrecută la bord, căpitanul reuşise să adune o mică orchestră. Se aşezaseră cu toţii confortabil pe punte, la lumina lunii, ca să asculte melodii clasice şi cântece la modă. Apoi, la îndemnul Heloisei, fără îndoială, începură să cânte bucăţi mai antrenante şi ofiţerii îşi disputară onoarea de a

le invita la dans pe fete. Pentru Lydia, obişnuită să rămână în umbra surorii ei, fu o adevărată sărbătoare. Tinerii ofiţeri adoptaseră obiceiul american, foarte răspândit, care constă în a lua partenera unui alt dansator. Ceea ce însemna schimbarea frecventă a partenerului. În felul acesta descoperi Lydia, nu fără surprindere, că aceşti strălucitţi ofiţeri erau aproape toţi nişte dansatori excelenţi. Heloise ar fi dansat cu dragă inimă până-n zori dar, pe la miezul nopţii, căpitanul puse capăt petrecerii. Orchestra începu să cânte „*God save the Queen*" şi fiecare ascultă în picioare, într-o tăcere respectuoasă, înainte să se ducă la culcare.

— Niciodată nu m-am distrat atât de bine! exclamă Heloise, în timp ce sora ei o ajuta să se dezbrace. Dacă ar fi fost aşa în fiecare seară, aş fi acum mai puţin grăbită să cobor la ţărm!

— Într-adevăr, călătoria a fost totuşi minunată, răspunse Lydia. Aşa cum spun marinarii, am avut o mare ca uleiul! Nu terminase bine de vorbit că simţi puntea înclinându-se, în timp ce o rafală scutură vasul. Imediat în alertă, pândi următorul val, rugându-se în gând ca sora ei mai mică să nu fi observat nimic. Dar îngrijorarea ei nu-şi avea rostul, pentru că Heloise era mult prea ocupată să-şi povestească succesele ca să mai observe ceva.

Continuând să pălăvrăgească, se duse în pat să se culce şi astfel Lydia putu să se întoarcă în cabina ei. Furtuna se făcea simţită din ce în ce mai tare şi era de aşteptat ca Heloise să sufere iarăşi de rău de mare. Condamnată s-o îngrijească, Lydia nu va avea plăcerea să asiste la intrarea lor în portul Honolulu.

Incapabilă să adoarmă, ea asculta acele numeroase mici, zgomote alarmante care anunţau intensificarea furtunii. Se auzeau trosnituri sinistre şi pe podea, papucii ei alunecau dintr-un perete în altul în ritmul ruliului. Dar degeaba ciulea urechea, din cabina Heloisei nu se auzea nicio chemare. Slavă Domnului, sora ei adormise.

„Totul mergea atât de bine până acum! oftă ea. De ce trebuie ca timpul să se strice tocmai la sfârşit?” Ea auzise vorbindu-se despre teribilele furtuni din Pacific, care puteau să se iște într-o clipă cu forţa unui uragan. Și, ca să se liniștească, îşi repetă că nu putea să i se întâmple nimic la bordul unui vas de război al Majestăţii Sale britanice. Cam pe aici era cu gândurile ei când răsună pe întreaga navă bătaia neliniştită a unui clopot. Auzi ordine strigate în grabă și aproape imediat, uşa cabinei zbură la perete.

— Foc! strigă o voce în întuneric. Toată lumea pe punte! Lydia sări jos din pat şi alergă pe bâjbâite până la cabina surorii

sale. Trezită brusc din somn, Heloise era aşezată pe cuşetă şi scâncea îngrozită.

— Ce s-a întâmplat? Unde a luat foc?

— Nu-i nimic grav, draga mea. Grăbeşte-te să urcăm pe punte şi totul va fi bine.

— Dar mi-e frică, este îngrozitor, mi-e atât de frică!

— Ştiu, dar linişteşte-te, nu eşti în pericol. Va trebui fără îndoială să te urci într-o barcă de salvare, dar nu suntem prea departe de ţărm.

— Am să mă înec, sunt sigură… am să mă înec! Vocea contelui întrerupse văicărelile Heloisei.

— Repede, vă aştept sus pe punte. Luaţi-vă nişte haine călduroase şi mai ales nu intraţi în panică, mă voi ocupa eu de tot.

— O să mă asigur că fetele se descurcă, nu mai pierde timpul, am eu grijă de ele!

Era vocea lui sir Robert, devenită de nerecunoscut din cauza îngrijorării. După acest semn, Lydia îşi dădu seama că pericolul era într-adevăr serios.

CAPITOLUL 5

Cu un felinar în mână, contele o lumina pe Lydia în timp

ce aceasta scotocea prin dulap, în căutarea hainei de zibelină a surorii sale.

— Mi-e frică, gemea neîncetat Heloise, nu vreau să mă urc într-o barcă de salvare, este prea periculos!

— Nici gând, o liniști Lydia, ajutând-o să-şi pună haina. N-ai de ce să te temi, vom avea grijă de tine. Zadarnic. Spaima surorii sale se transforma în isterie şi ţipa cât o ţinea gura, refuzând să iasă din cabină.

— Mă tem că vei fi obligat să o duci în braţe, îi zise Lydia liniştită contelui.

El îi întinse felinarul şi, fără un cuvânt, o ridică pe fată în braţe. La început, Heloise se zbătu cu furie apoi, înţelegând că orice efort al ei de a scăpa era zadarnic, se prăbuşi plângând în hohote pe umărul lui. Contele o scoase din cabină în timp ce Lydia, în urma lor, se străduia să le lumineze calea. În timp ce tocmai trecea pragul la rândul ei, îşi dădu seama că nu avea pe ea decât cămaşa de noapte fină, din în alb.

— Grăbeşte-te şi pune-ţi ceva călduros, îi zise contele în aceeaşi clipă, şi urmează-ne fără să mai pierzi un minut.

Ea şovăi, temându-se că el nu va putea urca scara îngustă.

Apoi zări o luminiţă în partea de sus a scării şi înţelese că îi aştepta cineva cu lumină. Tocmai intra în cabina ei când o

lovitură violentă de val fu cât pe-aci s-o trântească pe jos şi nu avu timp decât să pună felinarul pe masă. Renunţând să mai scotocească după haine, smulse în grabă cuvertura de pe pat, şi-o înfăşură pe umeri şi, luând felinarul, porni pe urmele contelui. El ajunsese deja în susul scării şi ea tocmai voia să urce când îi ajunse la urechi un geamăt, abia auzit în vacarmul înconjurător.

— Ajutor, salvaţi-mă… ajutor! Lydia rămase nemişcată, cu toate simţurile în alertă şi, din nou, auzi chemarea disperată:

— Ajutaţi-mă, vă rog, îmi este rău!

Fără să ezite, ea se întoarse din drum şi, orientându-se după direcţia din care veneau chemările, descoperi o trecere întunecoasă ce dădea spre culoarul cabinelor. Aici, într-un spaţiu strâmt, o siluetă nemişcată era întinsă pe jos. Ridicând felinarul să lumineze, Lydia îl recunoscu pe unul dintre tinerii aspiranţi de pe vas.

— Eşti rănit? întrebă ea, îngrijorată.

— Da, cred că sunt… cred că mi-am rupt piciorul.

Tânărul se lupta vitejeşte cu durerea dar ochii îi străluceau de lacrimi reţinute.

— Am fost trimis să-l anunţ pe Excelenţa Sa că s-a produs un incendiu în sala maşinilor, îi explică el, dar am

alunecat în fugă.

— Poate că nu este decât o entorsă, zise Lydia, compătimitoare. Dar, oricum, trebuie să te scoatem de aici, mă duc să caut pe cineva să mă ajute.

Alergă spre scară dar vocea speriată a tânărului se auzi în urma ei:

— N-o să mă uitaţi aici, nu-i aşa?

— Fireşte că nu, cum îţi închipui asta! Îţi promit să vin după dumneata.

Şi se îndepărtă cu un pas nesigur, când îl văzu pe conte apropiindu-se…

— Ah, iată-te! exclamă el vizibil uşurat, începeam să mă îngrijorez.

— Unul dintre aspiranţi şi-a rupt piciorul, îl anunţă ea când el se mai apropie. Nu-l putem lăsa aici, s-ar putea să-l uite.

— Dar tatăl tău şi cu Heloise sunt deja în barcă, te mai aşteaptă doar pe tine.

— Te rog, îl imploră ea, ajută-mă să-l transportăm pe băiatul ăsta, Nu poate să se mişte şi suferă îngrozitor.

Renunţând să mai discute în contradictoriu, contele o urmă până în colţul unde zăcea, rănitul.

— O să te scoatem de aici, îl anunţă ea cu simpatie. A

venit cineva să te ajute.

Contele se aplecă şi-l ridică, pe tânăr cu precauţie.

— Totul o să fie bine, o să te transportăm pe un „scaun zburător”, zise el aşezându-l cu îndemânare pe umăr. Agaţă-te de mine! Şi, sprijinindu-se cu mâna liberă de perete, el reuşi să ajungă la scară, în ciuda amplitudinii din ce în ce mai mari a ruliului. Lydia îi admiră siguranţa şi, stânjenită de cuvertura pe care o târa după ea, îl urmă aşa cum putu, regretând că nu mai zăbovise ca să-şi pună pe ea o haină. Când în sfârşit ieşi pe punte, el deja dispăruse cu povara lui. Lydia privi în jurul ei şi, observând felinare agăţate cam peste tot, îl întinse şi ea pe al ei unui marinar ca să scape de el.

— Grăbiţi-vă, domnişoară, zise bărbatul luându-i-l din mână. Săriţi într-o barcă de salvare cât se poate de repede! Lydia ieşi de la adăpost şi, surprinsă de violenţa vântului, merse clătinându-se până la parapet. Valurile măturau puntea şi, preţ de o clipă, ea nu văzu nimic altceva decât o masă enormă de apă clocotitoare, luminată sinistru de lună. Apoi, încetul cu încetul, zări o licărire în acest haos, aceea a incendiului care, izbucnit în sala maşinilor, cuprindea cu repeziciune întreaga navă.

La lumina flăcărilor, Lydia văzu că tânărul aspirant se alăturase Heloisei şi tatălui său într-una din bărci. În clipa când

se pregăteau s-o lase la apă, contele apăru în faţa ei.

— Ţi-a trebuit ceva timp! strigă el cu asprime, ar fi trebuit să fii deja în barcă.

— Îmi pare rău, se scuză ea pe un ton spăşit.

— Mai este o barcă, zise el împingând-o către ambarcaţiunea care tocmai fusese lăsată pe punte. Haide, urcă în asta!

— Grăbiţi-vă, mylord, zise ofiţerul care comanda manevra, marea devine din ce în ce mai agitată şi timpul ne presează.

În ciuda gravităţii situaţiei, marinarul se exprimase cu un calm impresionant şi contele îi răspunse pe acelaşi ton:

— Facem tot posibilul, locotenente.

Un val se sparse cu zgomot pe punte acoperindu-i vocea şi o clipă, Lydia nu mai auzi decât zbaterea apei de coca vasului. Orbită, se simţi trasă înapoi, ridicată şi apoi pusă în barcă. Deschise ochii simţind că se sufocă şi întinse braţele spre conte, implorându-l să i se alăture. Şi simţi o imensă uşurare când îl auzi pe ofiţer invitându-l, pe un ton respectuos dar autoritar:

— Este rândul dumneavoastră, mylord. Noi nu ne putem îmbarca atâta vreme cât mai este un singur pasager la bord.

Contele sări cu uşurinţă lângă Lydia şi, ca şi cum ar fi fost

lucrul cel mai firesc din lume, îşi trecu un braţ după umerii ei şi o trase spre el. Câteva clipe mai târziu, mica barcă era coborâtă. Lydia crezu un moment că vor naufragia dar pentru că era în braţele contelui, nu-i mai fu frică. Dimpotrivă, avu un gând de compătimire pentru biata Heloise, care trebuie să fi murit de groază.

Marinarii se îndepărtară de vas cu ajutorul vaselor, dar furtuna era atât de puternică încât le era foarte greu să păstreze echilibrul ambarcaţiunii. Valurile inundau cu regularitate barca, şi unul dintre marinari nu contenea s-o golească, evacuând cu frenezie apa ce le ajungea deja până la glezne. Văzând-o pe Lydia cum urmăreşte cu atenţie această luptă inegală, contele o întrebă:

— Ştii să înoţi?

— Da, dar într-o mare ca asta nu ştiu dacă aş reuşi!

— Să sperăm că nu va fi nevoie. Dar dacă se întâmplă să naufragiem, agaţă-te cu putere de mine şi lasă-mă să înot.

Era exact ceea ce dorea să audă. Şi îi trecu prin minte că dacă cumva se vor îneca, ei nu-i va fi teamă pentru că vor fi împreună. Dar Lydia nu voia să moară, voia să trăiască şi ştia că şi contele va supravieţui, el nu era dintre aceia care să se lase uşor învinşi. Va depăşi această încercare aşa cum depăşea toate

obstacolele, ca un învingător. De acest lucru ea nu se îndoia nicio clipă.

Barca dansa pe valuri şi, pentru ocupanţii ei, era aproape imposibil să zărească ceva la mai mult de câţiva metri în jur. Chiar şi luna dispărea din când în când în nori sau ascunsă de zidul neted al unui val. Vântul îi biciuia părul Lydiei acoperindu-i faţa. Dar, văzându-l pe conte că se întoarce brusc, ea îl imită şi zări silueta navei în întuneric, linsă de flăcări.

— Cum de s-a putut întâmpla aşa ceva? murmură ea îngrozită.

— Este un vas vechi, zise contele. Va fi foarte greu să fie salvat.

Tocmai când termină de spus aceste cuvinte, un val de profunzime le ridică barca şi aceasta căzu din nou pe apă cu un zgomot ameninţător. Ofiţerul strigă un ordin, dar un alt val şi mai înalt ca precedentul se abătu asupra lor, obligându-i pe toţi să se încovoaie pentru a atenua şocul. Nici nu se mai punea problema de a manevra, barca era de acum în voia valurilor. Înainte să aibă timp să înţeleagă ce i se întâmplă, Lydia simţi că se înclină într-o parte şi că este aspirată de marea care o înghiţea în adâncurile ei îngheţate. Avu o clipă de panică, se zbătu şi ieşi la suprafaţă aproape sufocată. În aceeaşi secundă, o mână

viguroasă o apucă de braţ.

— Agaţă-te de mine, îi ordonă contele, ţărmul nu este prea departe.

Ea se agăţă de mantaua lui şi îşi dădu seama că, între timp, îşi pierduse cuvertura cu care se înfăşurase. În loc să se neliniştească, se felicită. Nu mai avea pe ea decât o cămaşă de noapte foarte uşoară care n-o va stânjeni la înotat. Valurile erau din ce în ce mai dese şi, după acest semn, ea aprecie că ajunseseră în zona stâncilor de suprafaţă care înconjoară de obicei insulele arhipelagului. O trombă de apă se prăvăli peste ea, o prinse într-un vârtej şi simţi că fruntea i se loveşte de o masă dură. Apoi, în jurul ei totul dispăru şi se lăsă întunericul. Lydia gemu încetişor, şi trecură câteva minute până ce îşi recăpătă cunoştinţa şi-şi dădu seama că era ziuă. Întinsă pe spate, rămase o clipă nemişcată, fără să înţeleagă prea bine unde se afla, îşi duse mâna la cap, acolo unde o durere surdă îi străpungea tâmplele şi, brusc, îşi aminti. Ca într-o străfulgerare, revăzu vaporul în flăcări, barca scuturată de furtună, naufragiul… Deschise ochii şi văzu legănându-se deasupra ei o graţioasă împletitură din frunze de palmier. Îşi mişcă mâna, pipăi în jurul ei ca şi cum încă se îndoia că este pe pământ stabil şi se întrebă dacă nu cumva visează. Nu mai exista nimic din

grozăviile nopţii şi din violenţa furtunii. Era întinsă pe nisipul cald şi, în faţa ei, marea calmă şi transparentă clipocea uşor în soare. Valuri mici, scânteietoare veneau să-şi găsească sfârşitul pe plajă, într-un murmur uşor de spumă.

În larg, silueta „Victoriosului”, încă plutind, se profila pe azurul cerului. Lydia, clipind des, putu să zărească pe punte o oarecare agitaţie. Oricât de incredibil ar fi părut, exista cineva la bord!

Ceva mai încurajată, îşi plimbă privirea în jurul ei. Pâlcul de palmieri care-i servea de adăpost se afla la malul unui mic golf nisipos. Dincolo, printre trunchiurile suple, se zărea pădurea tropicală cu încâlceala ei verde şi stufoasă. Era un amestec sălbatic şi somptuos de ferigi, mimoze, arbori de vanilie şi flori, ale căror miresme depăşeau orice imaginaţie. Lydia contempla toate acestea cu o fascinaţie neîncrezătoare când, dintr-odată, ciudăţenia acestui decor o frapă. Cu un sentiment brusc de înstrăinare şi de spaimă, îşi dădu seama că este singură.

Când se trezise din leşin, uşurarea ei fusese atât de intensă încât se bucurase doar că era vie şi nevătămată, uitând pentru moment cum şi cu cine ajunsese ea până aici. Acum, inimă îi era strânsă de o nelinişte insuportabilă şi se străduia să scruteze întinderea apei în speranţa că, pe undeva, trebuie să se afle şi

contele. Dar plaja era îngrozitor de pustie şi nimic nu tulbura liniştea, în afara murmurului liniştit al valurilor. Se putea oare ca el să se fi… Respinse cu toată puterea acest gând teribil; până acum, nu-i trecuse prin minte că el s-ar fi putut îneca, în ciuda slăbiciunii care-i paraliza aproape picioarele, se ridică, hotărâtă să-l găsească cu orice preţ.

Dar o teamă sinistră i se strecura ca o otravă în suflet şi, cu o logică implacabilă, o făcea să întrevadă ceea ce trebuie să se fi întâmplat. Când ea încasase acea lovitură puternică în cap şi îşi pierduse cunoştinţa, contele i-a venit în ajutor, riscându-şi viaţa pentru a o salva pe a ei. Şi acum… „Nu, murmură din toată fiinţa ei. Nu asta, Dumnezeule, nu asta!” Şi în timp ce buzele ei formau cuvintele unei rugăciuni mute, privirea scotocea suprafaţa apei, cu disperare. Apoi, cu o neliniște amestecată cu speranţă, se întoarse spre pădure, fixând cu intensitate ţesătura complicată de liane şi frunziş. Niciodată nu va reuşi să străpungă desişul acestei vegetaţii sălbatice, nici măcar nu se punea problema să încerce… De altfel, bunul simţ îi şoptea că era zadarnic să-şi orienteze cercetările în această direcţie. Dacă contele era în viaţă, era foarte puţin probabil să se fi dus să se ascundă în junglă. Dimpotrivă, poate că a fost dus mai departe de curent, într-un alt loc de pe ţărm, invizibil de aici de unde se

afla ea. Era o posibilitate, şi hotărî să o verifice.

Cu un gest, îşi dădu părul pe spate şi observă cu surprindere că acesta era uscat. De cât timp se afla ea pe această plajă? După poziţia soarelui aprecie că trebuie să fi fost ora cinci de dimineaţă, poate mai puţin. Începu să meargă de-a lungul plajei, străduindu-se să-şi învingă amorţeala dureroasă a picioarelor. Lupta ei cu oceanul dezlănţuit o epuizase şi de-abia dacă o mai duceau picioarele. Dar nu se gândea decât cum să-l găsească pe conte şi n-o interesa nimic altceva decât încotro ar putea să se îndrepte. După câţiva paşi şovăitori, văzu apărând dintr-un tufiş dinspre capătul golfului silueta înaltă a unui bărbat. Soarele o împiedica să distingă cu precizie şi, timp de câteva clipe, se întrebă cine ar putea să fie. Tot ceea ce putea să vadă era că acesta era gol până la brâu. Şi, amintindu-şi de indigenii ostili care îl uciseseră pe căpitanul Cook, o străbătu un fior pe şira spinării. Apoi, cu un ţipăt de bucurie, îl recunoscu pe contele Royston.

Fără să mai stea pe gânduri, se repezi spre el, abia atingând nisipul în graba ei. Uitase de oboseală, de durere, de spaimă, nu mai ştia decât un lucru: el era viu! Câteva clipe mai târziu, se prăbuşi pe pieptul lui, bolborosind cuvinte incoerente;

— Trăieşti, eşti în viaţă! Oh! Slavă Domnului, eşti în

viaţă!

El o cuprinse cu braţele şi, cum ea îşi ridicase faţa radiind de bucurie, se aplecă încet spre buzele ei. Lydia nu fu nici şocată, nici surprinsă; inevitabilul se împlinea, pur şi simplu. Era scris de la începutul timpurilor că, după o agonie de îngrijorare şi spaimă, cel pe care-l crezuse pierdut pentru totdeauna să-i fie redat viu şi nevătămat… El puse stăpânire pe buzele ei şi, pentru că ea aşteptase atât de multă vreme această fericire interzisă, se abandonă fără rezervă încântării care o copleşea, o ardea cu o bucurie aproape insuportabilă. Contele îşi prelungi sărutul până ce Lydia aproape că uită de ea şi de tot ce-o înconjura, pentru a se contopi cu el, pentru a nu mai exista decât prin el. Atunci, el îşi ridică încet capul şi, preţ de o clipă, o privi cu o atenţie pasionată. Apoi începu s-o sărute din nou, îndelung, încet, cu o înflăcărare din care răzbătea nerăbdarea, ceea ce îi trezi Lydiei o mulţime de emoţii delicioase şi senzaţii necunoscute.

Nu, nici chiar paradisul n-ar fi putut să-i ofere ceva mai minunat decât adăpostul acestor braţe, gustul acestor buze pe buzele ei… Dar muritorilor nu le este dat să poposească în paradis şi, după o clipă nepreţuită, ea se trezi din transa ei fermecată.

— Te… te credeam mort, murmură ea, credeam că te-am pierdut!

— Dar sunt viu, iubita mea, răspunse el cu emoţie, şi tu la fel, slavă Domnului!

Îi ridică bărbia şi îi cuprinse cu tandreţe buzele, nu cu aceeaşi sete de la început, ci dimpotrivă, cu o reţinere plină de blândeţe.

— Mi-a fost atât de teamă, zise el trăgând-o spre umbra primitoare a copacilor. Ajutoarele nu vor întârzia, dar eu vreau să mă asigur că n-ai păţit nimic.

— Mă… mă simt foarte bine, se bâlbâi ea, de parcă cuvintele îi veneau cu dificultate.

Nu mai avea putere să vorbească, nici chiar să meargă. În sufletul, ei era doar dragoste, dragoste ce ardea în ea şi îi încălzea pe amândoi cu lumina ei. Lydia nu mai ştia decât un lucru: era alături de cel pe care-l iubea, şi acesta o sărutase!

— Cum aş fi putut să mă abţin? întrebă el, de parcă i-ar fi urmărit cursul gândurilor. Muream de dorinţa s-o fac de atâta vreme!

— Adevărat? Voiai… să mă săruţi?

— Dacă voiam?

— Dar…

— Ştiu, sunt atâţia de „dar” între noi, atâtea piedici de netrecut.

— Dar… reluă ea, aproape fără voia ei.

Ajunseră lângă un copac încărcat cu flori roz şi contele o ajută să se aşeze la umbra lui. În timp ce el se aşeza lângă ea, o ploaie de petale înmiresmate se desprinse din pom, atingându-i uşor, ca o mângâiere a cerului. Într-un gest plin de tandreţe, Lydia se ghemui în braţele lui şi abia atunci îşi aminti că el era aproape gol. Mantaua pe care şi-o pusese în grabă noaptea trecută trebuie să-l fi stânjenit la înotat şi fără îndoială se debarasase de ea când violenţa valurilor i-a aruncat spre coastă. Ea însăşi nu era într-o ţinută prea decentă şi, dându-şi seama dintr-odată, îşi încrucişa braţele peste piept.

— Să nu-ţi fie ruşine, draga mea, îi zise contele cu un zâmbet plin de tandreţe. În asemenea împrejurări, pudoarea nu mai are niciun sens. Suntem vii şi nevătămaţi şi sper ca lovitura pe care ai primit-o să fie fără gravitate.

— Cum s-a întâmplat, îţi aminteşti?

— Chiar în momentul când atingeam ţărmul, te-ai lovit de o epavă şi ţi-ai pierdut cunoştinţa. Te-am tras afară din apă şi te-am întins pe plajă. Presupun că după asta, obosită şi istovită de frig, ai adormit.

Lydia râse uşor.

— Numai eu puteam să fac un lucru atât de stupid!

— Este o reacţie cât se poate de naturală, crede-mă. De aceea, după ce m-am asigurat că eşti în afară de orice pericol, am pornit în căutarea celorlalţi supravieţuitori.

— Aşadar nu suntem singuri!

— În acest golf, da. Echipajul bărcii este un pic mai departe, pe ţărm. Dar bărbaţii nefiind deloc mai bine îmbrăcaţi decât mine, este mai bine să nu te îndepărtezi.

— Dar vreau să rămân lângă tine, cu tine!

— Şi eu vreau asta, iubita mea, este dorinţa mea cea mai mare. Dar numai Dumnezeu ştie ce se va alege de noi de acum încolo! Lydia uitase complet de sora ei, de logodna acesteia cu contele… cu bărbatul pe care ea îl iubea mai mult decât orice pe lume şi care tocmai o sărutase. Bucuria i se topi dintr-odată şi o copleşi ruşinea.

— Îmi pare rău, bâigui ea plecându-şi ochii. M-am… m-am purtat într-un mod… de neiertat.

— Dimpotrivă, într-un mod minunat, zise contele fără şovăire, şi singurul mod care a fost posibil. Pentru că află, draga mea, că te iubesc, şi asta schimbă totul.

Ea îşi înălţă capul şi îl privi cu surprindere.

— Ce… ce ai spus?

— Că te iubesc şi voi repeta asta de atâtea ori de câte ori vei dori s-o auzi, dragostea mea. Dar deocamdată, singura problemă importantă este aceasta: ce vom face acum? Pentru Lydia, exista o problemă mult mai importantă şi, de data asta fără nicio urmă de ruşine, întrebă:

— Când ţi-ai dat seama că… mă iubeşti?

— Chiar de la prima noastră întâlnire, cred, îi răspunse el râzând. Ţi-am întâlnit privirea şi, din clipa aceea, mi-a fost imposibil să te mai uit. Am perceput între noi o afinitate deosebită şi m-am simţit mai aproape de tine decât am fost vreodată de altcineva.

Ea asculta cu o uimire plină de încântare care îi smulse un râs cristalin.

— Ştiu că toate astea ţi se par greu de crezut, continuă el, pentru că mi s-a întâmplat atât de des să fiu cucerit de frumuseţea unei femei. Dar, te implor, crede-mă, Lydia, nimic nu se poate compara cu ceea ce am simţit atunci când te-am văzut pentru prima oară.

Lydia lăsă să-i scape un oftat uşor şi, când vorbi, vocea îi era încărcată cu o emoţie caldă, imposibil de stăpânit.

— Cred că seamănă foarte mult cu ceea mi s-a întâmplat

prima oară când te-am văzut, la vânătoare. M-am simţit iremediabil atrasă de tine, ca să nu spun… fascinată.

— Mă măguleşti.

Ea îşi scutură cu gravitate capul.

— Nu, acesta-i adevărul, îmi amintesc foarte bine ce gândeam atunci. Semănai cu… un pirat, unul dintre acei bărbaţi cărora nimic nu le rezistă şi care impun tuturor dorinţele şi voinţa lor. Contele redeveni brusc serios.

— S-ar putea să ai dreptate, iubita mea! Pentru că dorinţa mea cea mai dragă este să fii a mea. Eşti atât de delicată, de generoasă, atât de deosebită de celelalte femei! Lângă tine, simt cum toate însuşirile mele devin mai bune, se deschid unei noi dimensiuni.

— Exact acelaşi efect îl produci asupra mea, îi replică ea râzând.

— Pentru că suntem făcuţi unul pentru altul, draga mea. Şi numai datorită mie, doar mie şi orgoliului meu prostesc am ajuns în situaţia în care ne aflăm astăzi.

La aceste cuvinte, Lydia păru că se trezeşte dintr-un vis, ca şi cum. Heloise însăşi ar fi apărut între ei, pentru a le reaminti că lor dragostea le era interzisă.

— N-am nicio scuză că am acţionat astfel, reluă cu

amărăciune contele. Am cedat unui impuls, unui exces de vanitate şi, de atunci, n-am încetat să mi-o reproşez.

Lydia îi simţi tristeţea şi se ghemui mai strâns la pieptul lui.

— Vreau ca tu să ştii adevărul, continuă el, neiertător cu sine. După asta, vei şti poate cum să-mi vii în ajutor, pentru că nu sunt în stare să mă ajut singur!

— Te ascult, zise ea simplu. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat.

— Să-ţi spun. Am făcut nebunia să am o aventură cu o femeie încântătoare. Nu vei fi surprinsă să afli că avea ochi albaştri, părul auriu şi un ten ca piersica… pe scurt, semăna uimitor cu sora ta.

Lydiei nu-i fu greu să recunoască în acest portret pe ducesa de Dorchester dar îşi păstra gândurile pentru ea.

— Ştiam că soţul ei este feroce de gelos, continuă contele, şi nu mă aşteptam să mă provoace la duci. Ceea ce, după cum ştii, este absolut ilegal, dar cu toate astea foarte frecvent. Fie că voia să se bată cu mine, fie că nu, mă gândeam că va avea cel puţin o explicaţie cu mine.

— Şi… ce ai făcut? întrebă Lydia cu o voce slabă.

Se temea de ceea ce urma să audă dar trebuia să ştie

adevărul.

— Niciuna nici alta. El era mult prea inteligent pentru asta, dar a găsit ceva mai bun de făcut: s-a dus şi s-a plâns la regină.

— La regină! Şi… cum i-a spus?

— A făcut-o pe Majestatea Sa să înţeleagă că un scandal era incompatibil cu poziţia lui la curte… şi a mea.

Lydia îşi ţinea răsuflarea.

— Şi Majestatea Sa te-a îndepărtat de la curte!

— Exact! M-a trimis să o reprezint la încoronarea regelui Kalakua.

— Onoare de la care, presupun, nici nu se punea problema să te sustragi.

— Merită „sacrificiul”, şi nici măcar nu m-am gândit să mă sustrag. Mă temeam însă ca nu cumva adevăratul motiv al plecării mele să nu se afle, ceea ce ar fi însemnat să mă fac de râsul lumii. Aşa că, pentru a împiedica bârfele, m-am grăbit să-i cer mâna surorii tale.

— Aşadar pentru asta ai făcut-o!

— Numai pentru asta. O zărisem de vreo câteva ori şi i-am remarcat frumuseţea. Cum prietenii şi rudele mă îndemnau de ani de zile să mă însor, am considerat că această logodnă este

foarte oportună. Nimeni după asta nu va putea să mai spună că am fost alungat de la curte pentru o proastă purtare!

— Da… înţeleg.

— Ştiam că ai să înţelegi, draga mea. Dar de unde puteam să ştiu că făcând asta, mă condamnasem eu însumi la cea mai insuportabilă tortură? Crede-mă, Lydia…

Se întrerupse, ca pentru a o face să simtă mai bine importanţa pe care el o acorda acestor cuvinte.

— Crede-mă, înainte de a te cunoaşte, n-am iubit niciodată.

— Este… este adevărat? Ea nu-l pierduse nicio clipă din ochi şi citi în privirea lui răspunsul aşteptat. În această clipă, se simţeau mai aproape unul de altul decât fuseseră vreodată. Trecură astfel clipe lungi, înainte ca el să se hotărască să continue:

— O admiram pe sora ta, este fermecătoare, într-adevăr. Dar frumuseţea ei este dintre acelea care se ofilesc precum florile şi nu supravieţuiesc tinereţii. Tu eşti cu totul altfel, Lydia.

— În ce sens?

— Frumuseţea ta vine din suflet, sau chiar, cine ştie… de la acea putere divină în care tu crezi şi de care avem atâta nevoie.

Din nou, contele se întrerupse şi lăsă să-i scape un râs uşor şi umbrit de tristeţe.

— Aşa că, această putere să ne vină acum în ajutor, încheie el. Pentru că fără o minune, tu nu vei fi niciodată a mea, tu care eşti ceea ce eu îmi doresc cel mai mult pe lume!

— Aşadar este adevărat, vrei să… trăieşti cu mine?

— Chiar de la începutul acestei călătorii, iubita mea, m-am întrebat cum voi putea să trăiesc fără tine.

Lydia tresări la aceste cuvinte şi îşi simţi inima plină de bucurie.

— Te iubesc, strigă ea cu o voce emoţionată, şi sunt gata să fac… tot ce-mi vei cere!

— Ştiam că vei spune asta, draga mea, dar aş putea eu să-ţi cer să fugi cu mine? Nu ţi-aş cere să faci niciodată un lucru contrar onoarei şi decenţei. Iar în ceea ce mă priveşte…

Contele oftă prelung.

— Mi-am dat cuvântul de gentilom că mă voi căsători cu sora ta şi, cu toată dragostea ce ţi-o port, nu am voie să mi-l retrag.

— Nu, firește că nu, exclamă impulsiv Lydia. Nici nu se pune problema! Spunând asta, ea ştia că renunţă la unica ei şansă de fericire şi îşi încuia singură uşa spre paradis. Dar

contele îşi dăduse cuvântul şi pentru nimic în lume ea nu l-ar fi încurajat să şi-l retragă. Pentru ea ca şi pentru el, acest angajament era la fel de sfânt ca jurământul căsătoriei. Şi iarăşi, ea avu impresia că el îi urmăreşte gândurile.

— Nu vreau să te pierd! exclamă el pe un ton aspru strângând-o în braţe. Nu pot să fac asta! Se aplecă spre ea şi îi cuprinse din nou buzele, cu înflăcărare, cu pasiune, ca şi cum ar fi vrut s-o forţeze să i se dăruiască. Dorinţa îi creştea din ce în ce când o simţea atât de receptivă la sărutările lui şi, încetul cu încetul, prindea curaj să-i răspundă. Abia atunci, el deveni conştient de vâltoarea care îi cuprindea pe amândoi şi găsi puterea să se desprindă de ea.

— Este mai bine să plec, zise el cu o voce ciudat de schimbată… atâta vreme cât mai pot. Mă duc să mă alătur echipajului, rămâi aici liniştită până ce vor veni ajutoarele.

— Nu, te rog, nu mă lăsa singură, în braţele tale mă simt în siguranţă!

— Şi chiar eşti, iubita mea, chiar dacă fac cea mai mare nebunie păstrându-te lângă mine.

— Ei bine, să fim nebuni! murmură încet Lydia. Suntem singuri, şi nimeni nu va fi martor nebuniei noastre, doar păsările din această pădure! Pe buzele contelui pluti un zâmbet.

— Tocmai tu îmi spui asta, draga mea? Tu care tocmai mi-ai reamintit cu atâta fermitate ce datorii am!

— Este adevărat, dar… toate astea nu mai au niciun sens acum, şi nu mai ştiu decât un singur lucru: te iubesc, şi vreau să rămân alături de tine.

— Şi eu vreau să fie astfel, dragostea mea… chiar dacă braţele mele nu mi se par a fi un refugiu prea sigur pentru tine! În momentul acesta, nu împotriva bârfelor vreau să te apăr, ci mai degrabă… împotriva mea însumi!

După privirea uimită pe care ea o ridică spre el, contele putu să-şi dea seama de profunda ei nevinovăţie. O asemenea puritate îl încânta, îl dezarma şi adăuga dorinţei lui o notă de respect pe care n-o mai simţise faţă de nicio altă femeie.

— Eşti cea mai preţioasă comoară a mea, zise el cu o voce încărcată de emoţie stăpânită, şi voi şti să te protejez… de orice pericol.

— Atunci nu mă părăsi, îl imploră ea. Imaginează-ţi că, în absenţa ta, pot apărea indigenii, te-ai gândit ce mi s-ar putea întâmpla? Doar ei l-au omorât pe căpitanul Cook! Era atât de frumoasă în clipa aceea încât contele îşi imagina fără greutate la ce s-ar fi gândit un alt bărbat văzând-o astfel… şi cu siguranţă că nu la a o ucide, chiar dacă era cel mai viteaz dintre războinici.

Dar dacă i-ar fi spus asta, n-ar fi făcut decât s-o neliniştească şi mai mult.

— Foarte bine, draga mea, declară el cu o voce perfect controlată, rămân. Dar când, mai târziu, vei evoca această aventură, să-ţi aminteşti că niciodată nu mi-ai cerut ceva mai greu decât ceea ce îmi ceri acum.

Lydia îl privi fără să înţeleagă.

— Orice s-ar întâmpla, răspunse ea, acest moment vă rămâne pentru mine cel mai preţios din viaţa mea. Când m-ai sărutat, am avut sentimentul că trăiesc un eveniment minunat, prevăzut de la începutul timpurilor.

— Niciodată nu m-am îndoit de asta, răspunse el zâmbind. Şi crezi că aş putea să te pierd după ce te-am aşteptat atât, draga mea?

O cuprinse în braţe, îi atinse buzele, foarte încet mai întâi, ca şi cum s-ar fi temut să n-o sperie. Apoi sărutul lui deveni din ce în ce mai insistent, mai exigent, până ce aproape că-şi pierdu răsuflarea. Când în sfârşit se îndură să se desprindă, Lydia suspină uşor şi-şi ascunse faţa la pieptul lui.

— Nici eu nu vreau să te pierd, şopti ea. Trebuie să continuăm să sperăm într-o minune.

— Să sperăm! exclamă el cu o voce tristă, ce să sperăm?

Că sora ta va muri înaintea ta? Că o fi căzut în mare? Asemenea lucruri nu se întâmplă decât în cărţi, draga mea, şi trebuie să privim adevărul în faţă: sunt înlănţuit pe viaţă.

— Am putea totuşi… să ne vedem din când în când?

— Şi crezi că eu aş suporta asta? Că aş putea trăi la Royston Abbey, atât de aproape de tine şi condamnat să nu te mai văd niciodată… sau aproape? Se opri ca şi cum nu-şi mai găsea cuvintele şi reluă după o scurtă pauză:

— Aş putea să merg la vânătoare fără să te caut cu privirea printre călăreţi? S-o aud pe soţia mea rostindu-ţi numele fără ca asta să-mi frângă inima? Se exprima cu atâta violenţă încât Lydia lăsă să-i scape un uşor ţipăt de spaimă.

— Nu vorbi aşa! zise ea ridicând spre el ochii ei mari plini de speranţă. Trebuie să credem în puterea dragostei noastre, să acceptăm această încercare cu curaj şi, dacă vrea Dumnezeu… poate că într-o zi ne va uni.

— Tu chiar crezi asta? După câte ştiu eu, Dumnezeu nu se prea amestecă atât de des în probleme de inimă!

— Te înşeli. Ştiu, simt că am dreptate să cred în el. Şi pentru că te iubesc din tot sufletul şi cu toată puterea, va veni o zi când El va binecuvânta iubirea noastră.

Contele îşi coborî spre Lydia o privire încărcată de

tandreţe. Era atât de dulce în credinţa ei, niciodată nu văzuse un chip mai frumos, mai pur, niciodată nu mai văzuse o femeie atât de inconştientă de graţia ei. Tulburat profund, îi luă mâna şi şi-o duse la buze cu un fel de înflăcărare.

— Te ador, zise el sărutându-i vârful degetelor.

Şi, temându-se să nu cedeze emoţiei care-l cuprindea, adăugă:

— Dar nu trebuia să uit că este de datoria mea să veghez asupra ta. A cam venit timpul să găsim ceva de mâncare, nu crezi? Cred că eşti moartă de foame.

— Ceva… de mâncare? repetă ea.

Apoi privi în jurul ei şi spuse râzând:

— Ai dreptate, şi ar trebui să găsim aici tot ceea ce avem nevoie. Şi dacă tot ai adus vorba, acum îmi dau seama că mor de foame!

— Vino, zise el sărind în picioare, să mergem să vedem ce ne poate oferi jungla asta.

O ajută şi pe Lydia să se ridice şi o conduse prin vegetaţia deasă înlăturând crengile şi frunzele din faţa ei. Nu întâmpinară nicio dificultate să găsească fructe sălbatice acrişoare şi parfumate şi chiar o nucă de cocos, pe care contele o sparse folosindu-se de o piatră ascuţită în loc de cuţit. După care, se

întoarseră pe ţărm şi-şi spălară în mare mâinile încleiate de sucul dulce.

— Dacă am avea chibrituri, zise Lydia, am putea face focul iar eu m-aş duce să adun ouă de păsări pentru a-ţi pregăti o omletă delicioasă.

Contele izbucni în râs.

— Mi-ar plăcea la nebunie să trăiesc cu tine pe o insulă pustie, draga mea… cu condiţia să fie vreme frumoasă! în caz de furtună ca aceea de azi noapte, de exemplu ai putea să răceşti, chiar dacă te-aş strânge în braţe.

Ea îşi simţi obrajii îmbujorându-se şi-şi aminti brusc în ce ţinută era. Cămaşa ei fină nu ascundea mare lucru şi contele părea că îi mângâie cu privirea cel mai mic contur al trupului prin pânza străvezie. Şi totuşi, Lydia nu avu niciun sentiment de ruşine şi, cu un gest plin de dragoste şi încredere, se agăţă de gâtul lui, oferindu-şi buzele pentru un sărut.

— Te iubesc! zise el strângând-o cu înverşunare la piept. Dacă ai şti tot ce am îndurat de-a lungul acestei călătorii, ştiindu-te atât de aproape de mine fără să am dreptul să-ți mărturisesc dragostea mea!

— Şi eu care mă temeam să nu-mi ghiceşti sentimentele pe care le am pentru tine!

— M-ai fi scutit de multe întrebări, draga mea, nu mă gândeam decât la tine şi la ceea ce ne desparte.

— Cum aş fi putut să bănuiesc? Eram atât de nefericită, dacă ai şti!… Şi atât de geloasă, adăugă ea în gând, amintindu-şi de chinuitoarea ei gelozie şi de eforturile făcute pentru a o depăşi.

— Poţi să-ţi imaginezi, doar să-ţi imaginezi, că am putea fi despărţiţi unul de altul toată viaţa noastră? întrebă el deodată.

Îşi lăsă privirea să rătăcească pe suprafaţa apei şi între ei se lăsă un moment de linişte, pe care el fu primul care-l întrerupse.

— Curând vor veni ajutoarele, presupun. Oamenii care au fost trimişi să ne caute nu pot fi prea departe.

— Aş vrea atât de mult să rămân aici, cu tine… pentru totdeauna! El nu spuse nimic, dar ea n-avea nevoie de un răspuns pentru a şti că el îi împărtăşeşte sentimentele.

— Am fi nebuni să îndurăm acest supliciu, declară el în sfârşit cu mânie. De ce să nu fugim amândoi pe iahtul meu? Vom face înconjurul lumii şi, crede-mă, oamenii vor avea atâtea alte scandaluri de comentat încât ne vor uita repede.

Lydia nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Oricui altcuiva i-aş fi răspuns că are dreptate, dar… nu

şi ţie. Făcând asta, nu numai pe Heloise ai răni-o ci şi pe toţi cei care te admiră şi văd în tine un exemplu. Nu ai dreptul să-i dezamăgeşti.

Contele o eliberă din îmbrăţişare şi se îndepărtă câţiva paşi.

— Voiam să te aud vorbindu-mi astfel, chiar dacă în felul acesta îmi iei orice speranţă. Mă simt ca un animal prins în capcană, o capcană din care n-am nicio şansă să scap!

Se plimba în lung şi-n lat pe plajă, cu o furie cruntă abia stăpânită şi Lydia ghici cât îi era de insuportabilă această obligaţie. El, a cărui voinţă puternică venea de hac tuturor obstacolelor, să fie condamnat la această căsătorie stupidă! Şi, pentru că nu suporta să-l vadă nefericit, alergă şi se aruncă în braţele lui.

— Nu vreau să te văd suferind, te iubesc prea mult, voi face tot ce vrei!

— Taci!

— Nu, lasă-mă să vorbesc. Te iubesc şi puţin îmi pasă de ce se va spune despre mine. Dar cum aş putea suporta ca, din cauza mea, să fii dispreţuit pentru a-ţi fi trădat cuvântul dat, pătându-ţi onoarea?

În loc de orice răspuns, el se aplecă şi îi cuprinse cu

tandreţe buzele. Violenţa şi furia îl părăsiseră şi sărutul lui fu lipsit de pasiune, dar de o blândeţe de nespus, ca o renunţare. Când în sfârşit găsiră puterea să se despartă, privirile li se întoarseră instinctiv spre mare. La orizont, se zărea silueta unei ambarcaţiuni, crescând din clipă-n clipă. Împreună, priviră apropiindu-se vasul care urma să-i smulgă din paradis.

CAPITOLUL 6

Era o pirogă lungă hawaiiană, al cărei echipaj putură să-l distingă curând: patru bărbaţi, plus un ofiţer al marinei regale.

— Nu pot să apar în ţinuta asta, zise Lydia, brusc stânjenită.

— Cam aşa este. Du-te să te ascunzi în tufişuri, am să văd dacă ei au ceva cu care să te poţi îmbrăca decent.

Ea se supuse fără să mai discute şi alergă la adăpostul copacilor. Contele înaintă până la marginea apei şi observă apropierea ambarcaţiunii. Cei patru bărbaţi indigeni erau aplecaţi pe vâsle iar ofiţerul care-i comanda stând în picioare la pupa, scruta cu atenţie malul în speranţa de a zări supravieţuitori. Contele îşi agită braţele şi, îndreptându-se direct spre el, piroga îşi dublă viteza. Abia atinseseră nisipul, că doi bărbaţi săriră afară şi o traseră pe uscat. Ofiţerul sări şi el uşor

peste marginea bărcii şi veni să-l salute ceremonios pe conte.

— Sunt nespus de fericit că v-am găsit, mylord. Eram teribil de îngrijoraţi pentru dumneavoastră.

— Mulţumesc, locotenente. Ce veşti ai despre „Victoriosul”?

— Căpitanul şi vreo duzină de oameni au rămas la bord pentru a încerca să stingă focul. Până la urmă au reuşit dar mecanicul şi doi mateloţi au fost grav răniţi.

— Ar fi putut să fie şi mai rău! Slavă Domnului, se pare că totul s-a sfârşit cu bine.

— Şi suntem cu toţii bucuroşi de asta, mylord, după cum vă închipuiţi. Sir Robert şi valetul dumneavoastră s-au întors deja la bord ca să încerce să adune bagajele. Partea din spate a vasului a fost ferită de flăcări, aşa că sperăm ca ele să nu fi avut de suferit.

— Iată o veste bună, zise contele zâmbind. După cum vezi, locotenente, cea mai neînsemnată cămaşă ar fi binevenită.

Faţa locotenentului se lungi de dezamăgire.

— Nu am aici decât pături şi pansamente, se scuză el. Nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea să aveţi nevoie de haine.

Se întrerupse şi reluă după o scurtă ezitare:

— Reprezentantul Majestăţii Sale vă aşteaptă pe

Excelenţa voastră la Honolulu. În aceste împrejurări, mylord, pot îndrăzni să vă rog să acceptaţi vestonul meu… şi pantofii?

— Accept cu multă recunoştinţă, locotenente, zise contele izbucnind în râs. Îţi mulţumesc nespus.

Tânărul ofiţer îşi scoase în grabă haina albă a uniformei şi-l ajută pe conte să şi-o pună.

— Din fericire, avem aceeaşi talie, constată el aplecându-se să-şi scoată pantofii, şi de asemenea aceeaşi mărime la pantofi.

— Nu-mi mai lipseşte decât un bandaj şi totul va fi în ordine.

— Excelenţa Voastră este rănită?

— Nu, linişteşte-te. Dar în lipsă de lenjerie, voi avea astfel ceva de pus în jurul gâtului!

Locotenentul se grăbi să se ducă să caute în cutia cu pansamente. Contele alese cea mai lată fâşie de pânză albă şi se strădui s-o facă să arate ca o cravată.

— Va fi perfect, zise el ascunzând capetele acestei eşarfe improvizate sub gulerul hainei. Nu mai lipseşte decât o pătură pentru domnişoara Westbury.

— Aşadar dumneaei era! exclamă locotenentul. Mi s-a părut mie adineauri că zăresc ceva.

— Ai văzut bine. Dar cum este la fel de sumar îmbrăcată cum eram şi eu, înţelegi că n-a îndrăznit să se arate aşa.

Tânărul ofiţer luă de pe fundul bărcii o pătură şi i-o întinse contelui, care se îndreptă imediat spre pădure. În timp ce el vorbise cu salvatorii lor, Lydia se aventurase sub copaci, privind în jurul ei cu încântare. Soarele, ascuns de vegetaţia deasă tropicală, abia dacă pătrundea prin frunziş şi aerul era încărcat de miresme necunoscute, aproape enervant de dulcege. Flori de culori delicate străluceau printre tufişurile umbroase şi Lydia se ducea de la una la alta ca pentru a-şi întipări această amintire în memorie. Totul era atât de frumos, atât de liniştit, încât abia dacă putea suporta gândul că va părăsi acest paradis. Şi deodată, în locul cel mai umbros al acestui ocean de verdeaţă, zări ceea ce-şi dorise cu atâta ardoare să vadă: un colibri! mai întâi, crezu că este o floare, apoi recunoscu silueta caracteristică a minusculei păsări. Aceasta îşi cufundase ciocul uşor îndoit în corola unei flori abia deschise, menţinându-se deasupra ei printr-o bătaie din aripi atât de rapidă încât ochiul nu putea s-o perceapă. Penele îi scânteiau ca un rubin şi Lydia îşi ţinu răsuflarea, de teamă să n-o sperie. Şi abia dacă putu să-i urmărească zborul când, brusc, ca un fulger, pasărea ţâşni spre soare. Ciudat de emoţionată, ea avu deodată certitudinea că

această apariţie era un semn venit din cer, o promisiune de fericire.

Câteva clipe rămase încremenită într-un fel de transă, cu privirea pierdută în depărtare, în direcţia în care dispăruse pasărea. Astfel o găsi contele şi, văzând-o, se opri fascinat. Cu trupul abia acoperit de cutele transparente ale cămăşii ei lungi şi albe, Lydia iradia acea graţie şi adorabilă perfecţiune pe care sculpturile greceşti o atribuie zeiţei Afrodita. O contempla cu o înflăcărare mută când ea se întoarse încet, prevenită parcă de prezenţa lui, şi o învălui într-o privire luminată de tandreţe. Transfigurată de bucuria pe care nici nu încerca să şi-o ascundă, era atât de frumoasă în această clipă încât el nu se putu împiedica să-i întindă braţele. Într-un elan irezistibil, ea alerg şi-i se ghemui la piept.

— Te iubesc, zise el cu o voce surdă strângând-o aproape s-o sufoce. Ardeam de dorinţa de a-i expedia pe salvatorii noştri şi de a le cere să ne lase aici… până mâine.

— M-am gândit şi eu la asta, răspunse ea cu ingenuitate, dar ai fi lipsit de la încoronare.

Apoi, ca şi cum îşi dădea dintr-odată seama de sensul cuvintelor ei, exclamă consternată:

— Dumnezeule, încoronarea! Dar este… este astăzi!

— Nu se scapă atât de uşor de îndatoririle sociale, constată cu amărăciune contele. Trebuie să părăsim această insulă de vis şi să ne întoarcem la realitate.

— Ştiu, zise ea pe un ton nefericit, dar de aceea ai venit de atât de departe, nu poţi să te sustragi de la îndatoririle tale.

În loc de orice răspuns, el îi sărută uşor buzele înainte s-o învelească cu grijă în pătură.

— Cât de frumoasă eşti! murmură el cu emoţie. Am impresia că privesc o imagine dintr-un vitraliu.

— Nu vorbi astfel, zise Lydia, te asigur că nu am nimic dintr-o sfântă, mai ales în acest moment. Nu mă gândesc decât că te voi iubi toată viaţa!

El îi cuprinse din nou, cu tandreţe, buzele, dar mult mai îndelung de data aceasta. Apoi, ca şi cum orice cuvânt ar fi fost de prisos, el o conduse fără grabă spre mal. Lydia traversă plaja cu precauţie, atentă să nu-şi rănească picioarele goale în vreo scoică, şi total inconştientă de privirile admirative pe care cei cinci bărbaţi le aţintiseră asupra ei. Era departe de a bănui cât este de frumoasă, învelită în această pătură albă, cu părul lung răspândit în valuri aurii pe umeri. Dragostea care-i strălucea în ochi părea s-o învăluie în lumină, ca pe o apariţie supranaturală. Locotenentul o ajută să urce în pirogă, în timp ce contele se

încălţă cu pantofii pe care el îi lăsase pe nisip. Apoi sări cu uşurinţă la bord şi se aşeză lângă ea. La un semnal al locotenentului, bărbaţii se încovoiară peste vâslele lor şi porniră spre Honolulu cu viteză. Curând, mult prea curând, pe deasupra apei liniştite începură să se profileze acoperişurile oraşului; apoi apăru o fâşie lungă de plajă şi coroanele palmierilor care împânzeau toată insula. Ceva mai departe, munţii Koolan îşi înălţau spre cer pereţii stâncoşi acoperiţi cu vegetaţie. În ciuda a tot ceea ce apucase să citească, Lydia nu se aştepta la un asemenea spectacol, la o asemenea explozie de culori. Smarald, azur şi aur erau singurele cuvinte care-i veneau acum în minte pentru a descrie incredibila bogăţie de nuanţe a acestui decor feeric. Nu, insula nu-i înşelase aşteptările şi, pentru ca fericirea ei să fie deplină, contele şi cu ea o descoperiseră exact în acelaşi timp. Fără să fie nevoie de cuvinte, Lydia ştiu că şi el simţea acelaşi lucru şi din nou se simţi tresărind de speranţă, poveştile cu zâne nu au ele oare întotdeauna un sfârşit fericit? Se apropiau de coastă şi bucuria ei lăsă loc stânjenelii când zări mulţimea numeroasă adunată ca să-i întâmpine. În hainele acelea de împrumut, contele nu prea era în avantaj, dar ce să mai zică de ţinuta ei! Trebuie să fi arătat foarte ciudat, în cămaşă de noapte, cu o pătură pe spate! Şi de data aceasta, contele păru să-i

ghicească gândurile.

— Nu-ţi face griji, zise el cu un calm desăvârşit. Lasă-mă pe mine să rezolv, mă ocup eu de tot.

Ea zâmbi, fără să îndrăznească să-i spună că era ceea ce-şi dorea cel mai mult pe lume: să i se încredinţeze lui pentru o viaţă întreagă.

Traseră piroga lângă un mic ponton de lemn, pe care el coborî primul. Imediat, o fermecătoare hawaiană veni spre el, ţinând în mână una dintre acele ghirlande de flori pe care indigenii le numesc „lei”. I-o puse pe după gât şi, ridicându-se în vârful picioarelor, îl sărută pe obraji. Lydia ştia că aceste „lei”, oferite străinilor în semn de bun-venit, erau odinioară rezervate zeilor. Şi, în sufletul ei, interpreta acest curtenitor omagiu ca o primire favorabilă. Contele îi mulţumi feţei, strânse mâna indigenilor îmbrăcaţi în ţinută militară care se prezentară ca trimişi ai regelui, după care se întoarse spre Lydia ca s-o ajute să coboare.

— După cum ştiţi fără îndoială, le explică el militarilor, domnişoara Westbury se afla împreună cu mine în ambarcaţiunea care a naufragiat. Ea a dat dovadă de un mare curaj, dar acum este la capătul puterilor, şi veţi înţelege de ce, înainte de toate, o voi conduce lângă tatăl său.

Lydia primi la rândul ei tradiţională ghirlandă şi amândoi fură invitaţi să ia loc într-o caleaşcă descoperită, împodobită cu stema regală.

Contele îi mulţumi locotenentului şi, după ce îi încredinţă grija de a-i trimite bagajele, o ajută şi pe Lydia să se urce în trăsură. Apoi se aşeză alături de ea, în timp ce doi ofiţeri hawaiieni se instalară pe bancheta opusă.

— Suntem într-adevăr dezolaţi că ambarcaţiunea dumneavoastră a naufragiat, mylord, zise unul dintre ei, un general într-o engleză ireproşabilă.

— Noi suntem singurii naufragiaţi?

— În afară de cei câţiva oameni aduşi azi dimineaţă, da, mylord. Ceilalţi membri ai echipajului au reuşit să ajungă teferi la ţărm.

— Sunt încântat să aud asta, şi mă bucur să ştiu că a fost stins incendiul de pe „Victoriosul”.

— Majestatea Sa vă împărtăşeşte sentimentele şi este nerăbdător să vă primească, declară generalul. Sir Robert Westbury şi fiicele sale vor sta la domnul Wodehouse, la consulatul Marii Britanii.

Aşa se gândise şi contele şi îi mulţumi politicos generalului. Câteva clipe mai târziu, caleaşca încetini în faţa

unei elegante case scunde, înconjurată cu un gard alb. Deasupra ei se afla un catarg pe care flutura mândru drapelul „Union Jack”, simbol al unităţii imperiului britanic. Caleaşca trecu de portal şi se opri în faţa scărilor.

— Ştiu cât de preţios ne este timpul, generale, zise contele, şi vă promit să nu întârzii prea mult. Nu fac decât s-o conduc pe domnişoara Westbury la tatăl său şi mă întorc imediat.

Lydia îşi dădu seama că le cerea discret celor doi militari, cu tactul lui obişnuit, să-l aştepte în trăsură. Ea le zâmbi timid când îşi luă la revedere şi apucă mâna pe care i-o întinse contele. Apoi, sprijinită de braţul lui, urcă încet treptele consulatului. O plăcută răcoare domnea în holul vast unde îi aştepta un servitor ca să-i ducă în salon. Din prag chiar, ea îl zări pe tatăl său aşezat lângă una dintre ferestre, în compania a doua persoane care nu puteau fi decât consulul şi soţia lui. La intrarea lor, toţi trei întoarseră capetele şi consulul sări în picioare pentru a-i întâmpina, zâmbitor şi amabil.

— Slavă Domnului! exclamă el cu o uşurare evidentă, v-au găsit în sfârşit!

— Teferi şi nevătămaţi, domnule Wodehouse, zise contele strângându-i mâna pe care consulul i-o întinse, dar un

pic cam zdruncinaţi după o asemenea încercare, ceea ce nu va mira pe nimeni, îmi imaginez.

— Eram înnebuniţi de îngrijorare, mylord, declară consulul. Şi a fost şi mai rău când am descoperit şi absenţa domnişoarei Westbury.

— Totul este în ordine, tată, spuse Lydia repezindu-se spre tatăl său, şi îmi pare rău că ţi-am provocat atâtea griji.

— Poţi s-o mai spui o dată! exclamă sir Robert.

Nu avu timp să spună mai multe, pentru că uşa se deschise brusc şi Heloise apăru. Încă nu era îmbrăcată şi neglijeul ei de muselină lăsa să se întrevadă valurile spumoase ale juponului de dantelă. Părul îi cădea liber, ca o cascadă, pe umeri, prins doar uşor cu o panglică de satin albastră.

— Am aflat chiar acum că te-ai întors, spuse răstit, cu o voce aspră, venind drept spre Lydia. Sunt într-adevăr surprinsă că le-a trebuit atâta timp ca să te găsească!

Trecu prin faţa contelui şi se opri lângă tatăl său, fixând-o pe Lydia cu un ochi critic.

— Unde ai fost? reluă ea pe un ton răutăcios, şi ce naiba ai făcut în timpul ăsta, tare aş vrea să ştiu! Trebuia să ne cauţi imediat, pe mine şi pe tata, în loc să întârzii în mod deliberat!

— Dar… nu am nicio vină, bolborosi Lydia, îngrozitor de

stânjenită s-o audă ţipând astfel în public.

— Nu minţi, te rog! Ştiu că ai făcut-o în mod deliberat. În loc să te ocupi de mine, aşa cum erai datoare, ai făcut în aşa fel încât să te urci în aceeaşi barcă de salvare cu Hunter, pur şi simplu!

— Nu-i adevărat, te asigur, eu…

— Minţi! urlă Heloise, scoasă din fire. Ştiu că minţi. Şi apoi, unde ai dispărut? Toată lumea s-a adunat aici, în afară de tine. Cum ai făcut ca să rămâi în urmă?

Fără ca măcar să-şi dea seama de gestul său, ridică mâna să-şi pălmuiască sora, aşa cum se întâmpla adeseori când erau singure. Dar de data asta, cum Lydia se feri printr-un reflex instinctiv de apărare, ea îşi greşi ţinta. O atinse pe sora ei în frunte, exact în locul în care se lovise atunci când leşinase. Lydia scoase un ţipăt de durere şi se retrase din faţa Heloisei. Dar, stânjenită de pătura de pe umeri, îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi pe o sofa ce se afla în spatele ei… Un văl negru îi întunecă vederea şi, preţ de o clipă, nu mai ştiu ce se întâmplă în jurul ei.

— Heloise! strigă sir Robert, îngrozit.

Dar contele interveni înainte ca el să aibă timp să spună mai multe.

— Destul! zise el cu o voce tăioasă venind lângă Lydia încetează să te mai porţi astfel, n-am să mai admit.

Instantaneu, furia Heloisei se întoarse împotriva lui.

— Îţi interzic să-mi dai ordine! urlă ea, înnebunită de furie. Nu eşti decât un… afemeiat mârşav! În loc să ai grijă de mine, m-ai abandonat ca să-ţi petreci noaptea cu sora mea! Se îneca de furie şi vocea ei capătă tonalităţi isterice atunci când adăugă:

— Îţi cunosc reputaţia, Hunter, dar credeam că vei înceta să umbli teleleu, cel puţin până la nunta noastră!

Contele o privea liniştit, fără să scoată o vorbă, aparent indiferent la vociferările ei. Chipul Heloisei, schimonosit de furie, nu mai păstra nimic din acea frumuseţe de care ea era atât de mândră, şi scotea la iveală faptul că putea să fie într-adevăr foarte urâtă. În faţa acestei tăceri imperturbabile, furia Heloisei crescu.

— Mă dezgusti! azvârli ea cu dispreţ. Mă auzi, Hunter? Mă dezgusti!

— Heloise! interveni din nou sir Robert. Cum îndrăzneşti să-i vorbeşti astfel celui pe care-l vei lua de bărbat? Nările Heloisei fremătară.

— Să-l iau de bărbat, scrâşni ea, să mă mărit cu

bădăranul, cu afemeiatul ăsta? Pentru nimic în lume nu voi consimţi, chiar de ar fi ultimul bărbat de pe pământ!

Acestor cuvinte le urmă o scurtă tăcere, apoi se auzi vocea contelui, extraordinar de calmă:

— Nu pot decât să mă supun acestei hotărâri, domnişoară Westbury. Din această clipă, consider logodna noastră ruptă. Ca pentru a o lua de martor, el se întoarse către doamna Wodehouse, pe care această scenă incredibilă părea s-o fi transformat în stană de piatră.

— Regret că trebuie să vă părăsesc, zise el înclinându-se în faţa ei, dar Majestatea Sa mă aşteaptă la palat.

Spunând acestea, părăsi liniştit încăperea şi lui sir Robert şi consulului le trebuiră câteva secunde ca să-şi recapete prezenţa de spirit.

Domnul Wodehouse se aplecă spre Lydia şi o ridică în braţe, în timp ce soţia lui se duse să deschidă uşile salonului, în momentul când el porni pe scară, Lydia întredeschise pleoapele şi, prin uşa de la intrare rămasă deschisă, îl văzu pe conte urcând în caleaşcă. Nu percepuse nimic din scena care tocmai se desfăşurase, în afara unui vag zgomot de ţipete fără semnificaţie. Lovitura violentă pe care o primise în fruntea deja rănită îi provocase o durere atât de vie încât aproape că-şi

pierduse cunoştinţă. Şi acum, neştiind nimic despre cearta dintre Heloise şi conte, îl privea îndepărtându-se ca şi cum ar fi ieşit definitiv din viaţa ei.

Gândul că-l va pierde pentru totdeauna era infinit mai chinuitor pentru ea decât suferinţa fizică şi închise ochii, zdrobită. Domnul Wodehouse intră într-o cameră spaţioasă unde două servitoare indigene îi aşteptau ordinele, şi o puse încetişor pe pat.

— Ocupă-te de domnişoara Westbury, i se adresă el celei mai în vârstă dintre cele două servitoare, şi nu lăsaţi pe nimeni s-o deranjeze.

— Insist şi eu asupra acestui punct, interveni la rândul ei doamna Wodehouse care îşi urmaşe soţul. Este foarte obosită şi nu trebuie să primească pe nimeni până ce nu va fi dormit puţin, în acelaşi timp, pregătiţi-i o gustare, sunt sigură că-i va fi foame.

Apoi, după ce consulul se retrase, ea îi repetă recomandările şi celei mai tinere dintre servitoare şi nu se hotărî să plece decât după ce se asigură că somnul Lydiei va fi păzit cu străşnicie.

— Am înţeles, stăpână, afirmă tânăra hawaiană.

— Sper să facă aşa, comentă domnul Wodehouse coborând scara, şi că şi ceilalţi servitori vor respecta ordinul. Nu

cumva să se mai apropie scorpia asta mică de ea, şi aşa a persecutat-o îndeajuns!

— N-aş fi crezut niciodată că o tânără educată poate fi atât de brutală şi grosolană, replică soţia lui. Dacă vrei să ştii părerea mea, James, contele Royston a scăpat ca prin urechile acului! Ochii consulului sclipiră maliţioşi.

— Şi eu îmi spuneam exact asta, draga mea.

Rămas singur cu fiica lui, sir Robert o privi cu severitate.

— Ţi-ai pierdut minţile de i-ai vorbit lui Royston pe un asemenea ton? Crezi că este bărbatul care să suporte aşa ceva? încă buimăcită de dispariţia contelui şi de graba gazdelor lor de a-l urma, Heloise nu se lăsă totuşi impresionată.

— Ştii la fel de bine ca şi mine că ar fi trebuit să vină cu noi, îi replică ea. Era de datoria lui să se ocupe de mine.

— După câte ştiu, tu nu erai în pericol!

— Fără îndoială, dar el n-avea de unde să ştie. Şi cum de a îndrăznit să-şi petreacă noaptea singur cu Lydia? Sir Robert râse amar.

— Nu cred că s-au aruncat de bunăvoie în mare în plină furtună, zise el cu asprime. După spusele domnului Wodehouse dar fără îndoială că n-ai ascultat este chiar o minune că nu s-au

înecat.

— Dacă ar fi rămas cu noi, n-ar mai fi fost în pericol.

Heloise părea să fi uitat de văicărelile ei şi de urletele de groază, dar sir Robert era mult prea indulgent şi avea mult prea mult tact ca să i le mai reamintească. Evitând acest subiect delicat, reveni la discuţia dinainte.

— Dacă l-ai pierdut într-adevăr pe Royston, să ştii că îţi rup gâtul, declară el sec. Nu am de unde să mai găsesc un ginere atât de bogat şi distins.

— Oh, se va întoarce, nu-ţi face griji, înainte să se însereze, se va târî la picioarele mele pentru a-şi cere iertare, ai să vezi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Heloise, înţelege odată că Royston are mai multe femei pe urmele sale decât cai în grajduri, şi aceştia nu-s puţini. Şi dacă ai fost atât de proastă ca să-i dai papucii, nu te aştepta ca el să se întoarcă în braţele tale.

— Ah, nu? Ei bine, o să vedem, replică fata cu un aer înfumurat. Şi acum, este timpul să mă pregătesc pentru ceremonie, mă duc să-i spun Lydiei să mă coafeze.

Cu aceste cuvinte, ieşi din încăpere şi alergă pe scări. Dar fu obligată să se oprească pe palier unde o aştepta o surpriză neplăcută: tânăra hawaiiană care păzea uşa surorii ei refuză cu

încăpăţânare s-o lase să intre. Tună şi fulgeră până ce a doua servitoare se duse să-şi caute stăpâna care alergă imediat.

— Domnişoară Westbury, chiar aveţi de gând să vă deranjaţi sora, în starea de epuizare în care se află? Şi trebuie să vă reamintesc că a leşinat atunci când aţi lovit-o?

Heloise, deşi prea puţin sensibilă la reproşuri, de această dată păru să-şi dea seama că mersese un pic cam departe.

— Nu pot totuşi să asist la încoronare în halul ăsta, se apără ea. Am nevoie de un coafor. Aş putea să vă rog să trimiteţi pe cineva să-mi aducă unul?

— Ar fi inutil, nu va găsi niciunul liber în tot oraşul, în acest moment. Camerista mea o să vă ajute, este foarte îndemânatică, ca toate fetele de pe aici.

Din decenţă, Heloise nu putea să insiste mai mult. De voie, de nevoie, acceptă aşadar serviciile tinerei hawaiiene. De altfel, nu avu de ce să se plângă dar, după ce termină cu pieptănatul, anunţă că, totuşi, numai sora ei ştia s-o îmbrace pentru a merge la bal.

— Când o s-o vedeţi pe Lydia, îi zise ea doamnei Wodehouse înainte să plece, vă rog să-i spuneţi să nu mai întârzie în pat. Voi avea nevoie de ea când mă întorc de la ceremonie.

— Dacă voi aprecia că este în stare să se scoale, vom vedea. Altfel, mă tem că va trebui să vă descurcaţi fără ea, domnişoară Westbury.

Era evident că draga doamnă Wodehouse începea să-şi facă o idee destul de limpede despre caracterul feţei.

Când, chiar în dimineaţa aceea, îi fuseseră aduse bagajele, din fericire cruţate de foc, întorsese toată casa cu susu-n jos, ocărându-i pe servitorii care nu-i găseau destul de repede ceea ce ea dorea. Şi numai datorită spiritului organizatoric al Lydiei, care înscrisese pe fiecare cufăr ce conţine, au reuşit până la urmă să-i satisfacă exigenţele.

Faptul că sora cea mică avea vreo duzină de cufere când cea mare nu avea decât unul, nu scăpase ochiului atent al gazdei lor, iar ceea ce văzuse şi auzise în salon o lămurise definitiv. Imediat, inima ei generoasă trecuse de partea Lydiei, atât de nedrept tratată de ai săi.

— Nu-l înţeleg pe sir Robert, îi mărturisi ea soţului ei, în trăsura care-i ducea la pavilionul regal unde urma să se desfăşoare ceremonia. Este atât de părtinitor în felul de a se purta cu fiicele sale! Şi totuşi, sunt gata să-mi bag mâna în foc că această biată cenuşăreasă de Lydia este de departe cea mai bună dintre ele.

— Este şi părerea mea, răspunse consulul, dar trebuie să ne ferim s-o împărtăşim altora. N-ar folosi la nimic şi nimeni nu ne va mulţumi.

În timpul acesta, nefericita Lydia era dezolată că trebuia să stea în pat, chiar în momentul în care începea ceremonia de încoronare pe care îşi dorise atâta s-o vadă. Ar fi fost şi mai deprimată dacă ar fi ştiut de la ce spectacol fastuos lipseşte. Hotărât să-i depăşească pe toţi predecesorii săi prin strălucirea încoronării, regele ordonase să se construiască în faţa palatului un pavilion special adaptat împrejurărilor. Din trei părţi, era înconjurat de un vast amfiteatru care putea să cuprindă vreo mie de oameni. Pavilionul însuşi, rezervat oaspeţilor de onoare, era octogonal şi acoperit cu o cupolă în formă de coroană. Cele opt coloane în stil grecesc simbolizau cele opt insule ale regatului Hawaii. În faţa unei mulţimi într-o linişte excepţională, cancelarul regatului puse el însuşi mantia pe umerii suveranului Kamehameha I, înainte de a-i întinde sceptrul. Prinţesa Poomaikelani, sora reginei, veni apoi să ofere darurile din partea familiei sale: un baston de comandant frumos cizelat şi un dinte de caşalot atârnat de un şnur din păr împletit. Şi alţi demnitari îşi aduseră la rândul lor ofrandele, dar cel mai frumos moment al ceremoniei fu prezentarea celor două coroane. Prinţul care le

aducea înainta solemn şi, în timp ce corul intona un imn de slavă, regele şi-o luă pe a sa şi şi-o puse singur pe cap. Apoi o luă pe a doua, asemănătoare întrutotul cu a lui dar ceva mai mică, şi o încoronă pe regina Kapiolani. Atunci, izbucnind din toate piepturile, un imn triumfal făcu să răsune cupola iar tunurile traseră salve pe pământ şi pe mare, pentru a-i saluta pe suverani. Apoi, orchestra atacă marşul încoronării şi petrecerea începu. Toată populaţia insulei se afla aici, îmbrăcată în cele mai frumoase veşminte şi bucurându-se în delir. Întregul Honolulu se transformase într-un adevărat festival al bucuriei, ca şi cum supuşii Majestăţii Sale ţineau să se arate demni de suveranul lor. Se dansa până şi pe plajă, şi tinerii se înfruntau în întreceri nautice, pentru a-şi câştiga dreptul de a-şi alege partenera dintre fermecătoarele dansatoare împodobite cu şiraguri de scoici şi cu flori. Aşezat la loc de cinste în pavilionul regal, contele contempla acest spectacol cu melancolie, gândindu-se la biata Lydia căreia i-ar fi plăcut atât de mult să asiste. Absenţa feţei îi umbrea bucuria, şi, cu o oarecare uşurare, îl văzu pe rege apropiindu-se să-l salute. Prin acest gest simbolic, el dădea de înţeles întregului popor că, prin persoana contelui, însăşi regina Angliei îl onora cu prezenţa şi prietenia ei. Aclamaţii puternice salutară această solemnă îmbrăţişare,

apoi regele îl conduse chiar el pe conte la masa banchetului. Şi aici, fu aşezat la loc de cinste şi se văzu înconjurat de cei mai mari demnitari ai regatului. Heloise şi tatăl său se aflau prea departe de el pentru a-i putea vorbi şi zadarnic încercă fata să-l întâlnească privirea: el nici măcar nu întoarse capul spre ea. Obligată totuşi să se poarte cuviincios până la sfârşit, Heloise avu o dispoziţie îngrozitoare pe drumul de întoarcere.

— De data aceasta, Hunter exagerează! îi zise ea tatălui său în trăsura care-i aducea la consulat. Ar fi putut avea măcar bunul simţ să-şi ceară scuze.

— În locul tău, n-aş cere atât de mult, îi replică cu asprime sir Robert. Şi aşa ai avea mult noroc dacă s-ar întoarce. De fapt, în ciuda eforturilor lui de a se linişti, sir Robert începea să se întrebe dacă fiica sa nu-l pierduse definitiv pe conte. Era destul de înţelept încât să priceapă că accesul ei de furie nu făcuse decât să-i dezvăluie caracterul. Pentru cei apropiaţi o asemenea izbucnire nu avea prea mare importanţă, dar avea de ce să-l pună pe gânduri pe un logodnic. Nu-i stătea însă în fire lui sir Robert să înfrunte realitatea atunci când aceasta nu-i era plăcută. Şi destul de repede se convinse pe sine că contele era mult prea îndrăgostit încât să stea prea mult timp supărat pe Heloise. Desigur, incidentul fusese dintre cele mai şocante, ca să

nu spunem vulgare. Şi era într-adevăr supărător că se petrecuse în faţa consulului şi a soţiei sale, dar Heloise era atât de frumoasă… care bărbat i-ar fi putut rezista?

— Sunt sigur că Royston te va invita la dans, astă-seară, îi spuse sir Robert fiicei sale.

Heloise nu catadicsi să-i răspundă. Cum trăsura tocmai oprise în faţa scărilor, alergă în casă, o anunţă pe cameristă că se duce să se odihnească şi îi ordonă să i-o trimită cât mai repede pe sora ei. Dar şi de data asta, avu neplăcerea să nu fie ascultată. Doamna Wodehouse o înştiinţă că Lydia nu era în stare să se scoale din pat şi că va trebui să se mulţumească cu serviciile tinerei indigene care o pieptănase dimineaţa. Nu fu o treabă prea uşoară să-i explice acesteia cum să găsească, printre nenumăratele toalete, pe cele care dorea să le poarte la bal. Lydia se trezi cu impresia foarte clara că într-adevăr dormise mult. Nu mai simţea nici cea mai mică urmă de oboseală, dar mintea nu-i era încă prea limpede. Şi abia dacă îşi aminti că îi fusese servită o gustare în pat. După ce mâncase ceva, se lăsase să alunece într-un somn adânc şi nu-şi mai amintea decât visele. Vise delicioase, bântuite de chipul contelui, de mângâierile şi sărutările lui. Când deschise ochii, încă mai simţea parcă dulceaţa buzelor lui, şi îi trebuiră câteva minute ca să înţeleagă

unde se află. Cerul se colora în luminile asfinţitului şi, în ciuda frumuseţii spectacolului, o tristeţe surdă îi strângea inima: lipsise de la încoronare! Dar melancolia el fu de scurtă durată. Se simţea atât de bine, incredibil, minunat de uşoară, şi, la urma urmei, ce conta această sărbătoare? îl va revedea pe cel pe care-l iubea, şi această bucurie îi era de ajuns. Apoi, îşi aminti de ţipetele Heloisei, de plecarea grăbită a contelui şi, o clipă, suferinţa puse stăpânire pe ea. Realitatea îşi reintra în drepturi şi ea trebuia să aibă curajul să accepte: minunile nu se produc decât o dată. Şi, departe de a o întrista, acest gând îi dădu puterea să se reculeagă. Ceea ce se întâmplase între ei pe plajă nu se va mai întâmpla niciodată, dar nimeni nu le va putea lua această amintire. Acele clipe divine, din afara timpului, vor rămâne pe veci încrustate în adâncul inimii lor. Pradă unei veselii bruşte, sări din pat şi începu să-şi facă toaleta. În timp ce îşi scotea cămaşa de noapte, se mira că nu simţise nicio stânjeneală când se aflase atât de aproape de conte, îmbrăcată atât de lejer. Abia la sosirea salvatorilor lor ea îşi dăduse seama de ţinuta ei nepotrivită… de ce? „Pentru că îl iubesc, se auzi ea murmurând. Îl iubesc, îi aparţin, şi totul este simplu între cei ce se iubesc!” Şi dintr-odată, i se păru că asfinţitul îşi recapătă strălucirea, ca şi cum lumina lui îi aprindea o minunată speranţă

în suflet. În clipa când să se îmbrace pentru bal, avu o scurtă ezitare. Avea oare dreptul să asiste? Tatăl ei îi promisese, dar după cele petrecute, poate că se răzgândise. Cuprinsă de îndoială, renunţă la toaletă prevăzută pentru această împrejurare şi-şi puse cea mai simplă dintre rochiile ei albe. Apoi îşi ridică părul într-un coc dintre cele mai clasice şi, după o ultimă privire în oglindă, ieşi din încăpere pentru a se duce la sora ei. Când o văzu, chipul tinerei indigene care îi păzea uşa se lumină.

— Milady trezit, gânguri aceasta, asta foarte bine! De ce nu chemat mine?

— Nu aveam nevoie de ajutor, îi răspunse Lydia zâmbind, îţi mulţumesc. Ai putea să-mi arăţi care este camera surorii mele?

Fata porni înaintea ei pe culoar şi se opri în faţa uşii Heloisei. Lydia o deschise chiar ea şi îşi zări sora care tocmai se chinuia în faţa oglinzii cu numeroasele podoabe ale toaletei sale.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Ce mai întrebare! Ajută-mă să-mi închei rochia, tata tocmai mi-a trimis vorbă că trece să mă ia peste o jumătate de oră.

— O jumătate de oră… dar unde este? Voiam să-l întreb dacă vin şi eu cu voi.

— Tu, să vii cu noi? După ce te-ai purtat aşa cum ai făcut-o, nici să nu te gândeşti! Grăbeşte-te! Grăbeşte-te să mă coafezi şi întoarce-te în camera ta, voi avea nevoie de tine când mă întorc.

Lydia înţelese că era zadarnic să mai spere că o vor lua şi pe ea. Nici măcar nu mai era nevoie să-l întrebe pe tatăl său, cunoştea dinainte răspunsul, şi anume că nu trebuia s-o irite şi mai mult pe Heloise, şi aşa destul de enervată. Trecând cât putu mai bine peste această dezamăgire, continuă să-şi îmbrace sora, făcându-i şi o coafură elegantă şi punându-i chiar ea bijuteriile. Apoi, cum Heloise ieşi din încăpere fără un cuvânt de mulţumire, ea o urmă pe scară. Sir Robert era în picioare la baza scării, în ţinută de seară şi cu ceasul în mână.

— Haide, haide, zise el pe un ton nerăbdător văzând-o pe Heloise apărând, grăbeşte-te, suntem în întârziere. A trebuit deja să te scuz faţă de gazdele noastre care ne aşteaptă ca să plecăm.

Când tocmai termină de vorbit, consulul şi soţia lui ieşiră din salon şi veniră în hol. Doamna Wodehouse ridică privirea spre Lydia, aflată încă pe la jumătatea scării.

— Cum te simţi, draga mea? întrebă ea cu îngrijorare.

— Mult mai bine, mulţumită dumneavoastră, şi vă sunt foarte recunoscătoare pentru ceea ce aţi făcut pentru mine.

— A fost absolut firesc, copila mea, şi am făcut-o cu dragă inimă, să ştii. Nu-mi rămâne decât să-ţi doresc petrecere frumoasă la bal.

— Sunteţi foarte amabilă, bolborosi Lydia, dar… dacă asta nu vă deranjează… cred că ar fi mai bine să rămân aici. În timp ce vorbea îşi privea întrebător sora mai mică, de parcă încă mai spera s-o vadă răzgândindu-se.

— Sora mea are perfectă dreptate, răspunse însă cu răceală Heloise la întrebarea ei mută. Este mult prea obosită ca să meargă la bal. Îi întinse tatălui său capa de seară pe care o avea pe braţ şi, în timp ce acesta i-o punea pe umeri, adăugă:

— Du-te să te odihneşti, Lydia, şi nu uita să vii să mă ajuţi să mă dezbrac, la întoarcere. După ce le privi pe rând pe cele două tinere, doamna Wodehouse spuse îngândurată:

— Domnişoara Lydia a pierdut deja încoronarea, să n-o lipsim şi de bucuria de a asista la bal. N-ar putea să ne însoţească, cel puţin la început? La urma urmei, voinţa regelui este ca astăzi toată lumea să petreacă! Lydia, care se alăturase grupului, văzu privirea surorii sale întunecându-se de furie.

— Nu, este mai bine să rămân acasă, zise ea punându-şi mâna pe braţul doamnei Wodehouse. Dar asta nu înseamnă că servitorii dumneavoastră nu pot să profite de petrecere. Eu nu

voi avea nevoie de nimic. Mai elocventă decât cuvintele ei, apăsarea uşoară a degetelor pe braţul gazdei lor o preveni pe aceasta că ar fi fost nepotrivit să insiste. Doamna Wodehouse o fulgeră cu privirea pe Heloise şi ieşi înaintea ei pe trepte, aruncând în trecere o ultimă recomandare cameristei ei:

— Domnişoara Westbury rămâne acasă astă seară. Aveţi grijă să nu-i lipsească nimic. După ce va cina, sunteţi liberi cu toţii pentru a merge la petrecere aşa cum am promis.

— Da, stăpână, mulţumesc, stăpână, răspunse camerista zâmbind cu gura până la urechi. Consulul şi sir Robert le ajutară pe doamne să urce în trăsură şi atelajul porni spre palat. După ce acesta dispăru la colţul aleii. Lydia se duse în salonul cel mare şi se îndreptă spre una dintre ferestrele înalte care dădeau spre grădină. Cu fruntea lipită de geam, privea cum se sting ultimele licăriri ale asfinţitului, retrăind clipele minunate când contele îi mărturisise dragostea lui, acolo, pe insulă… „Insula dragostei, gândi ea cu o tresărire de bucurie, insula dragostei care este doar a noastră şi pe care n-o voi uita niciodată” Era încă pierdută în visele ei când camerista veni s-o anunţe că cina este servită. Ea o urmă în sufragerie şi se aşeză la masa cea mare unde, de obicei, consulul şi soţia lui îşi primeau invitaţii. Nu putea spune că regretă într-adevăr balul, ci doar şansa pe care ar fi avut-o să

mai discute cu contele.

Fără îndoială că n-ar fi discutat despre ei înşişi în public, n-ar fi fost posibil. Dar ei găseau întotdeauna atâtea lucruri interesante să-şi spună… Nu întârzie prea mult la masă şi, o dată cina terminată, se duse din nou în salon. Nu-i era somn şi nu-i displăcea să stea singură, să-şi retrăiască scurta poveste de dragoste. Atât de scurtă încât, fără o minune, putea spune că a durat doar o dimineaţă… Se înserase, înserarea aceea care se lăsă atât de repede la tropice, şi cerul palpita cu milioane de stele. Luna, care strălucise peste marea dezlănţuită în timpul acelei îngrozitoare furtuni, lăsa o dâră de lumină peste apa acum calmă şi tivită cu valuri mici de spumă care se zăreau printre frunzele palmierilor. Se putea oare ca o asemenea violenţă să lase locul unei linişti atât de perfecte? Emoţionată până-n adâncul sufletului, Lydia se lăsa pătrunsă de frumuseţea acestor clipe şi, în tăcere, dedica această noapte magică iubirii ei. Zgomotul unei uşi care se deschise o aduse cu brutalitate la realitate.

— Un domn doreşte să vorbească cu milady, o anunţă ceremonios o voce tremurată.

Lydia se întoarse cu o tresărire şi o privi speriată pe bătrâna servitoare, aparent singura care rămăsese acasă.

— Un domn, spui?

Se repezi în hol, tocmai la timp ca să-l vadă pe conte sărind din cabrioletă şi urcând în fugă treptele de la intrare. Purta marele cordon al Ordinului Jaretierei, şi decoraţiile cele mai prestigioase ale regatului scânteiau pe reverul pelerinei sale de seară. Toate astea, Lydia le întrezări ca într-o străfulgerare.

Apoi alergă spre el şi îl privi fără să spună un cuvânt, pradă unei uimiri fără margini.

— Am venit după tine, draga mea, zise el luându-i mâna. Ochii lui aveau o sclipire deosebită, pe care ea nu îndrăzni s-o pună pe seama bucuriei pe care el o simţea văzând-o. Niciodată nu semănase mai mult cu un pirat gata să întreprindă o acţiune periculoasă, incitantă. Şi ea îşi explică licărirea din privirea lui prin însufleţirea şi agitaţia acestei seri speciale.

— Unde vrei să mă duci? întrebă ea simplu.

— Vei afla mai târziu. Du-te şi pune-ţi pălăria, ia-ţi ceva pe umeri şi urmează-mă. Eşti fermecătoare îmbrăcată astfel.

Convinsă că el voia să-i arate unele aspecte ale sărbătorii, ea renunţă să-i mai ceară amănunte şi alergă pe scară. Ajunsă în camera ei, regretă, că nu-şi pusese rochia cu volane pe care trebuia s-o poarte la bal. Apoi îşi zise că pentru o plimbare cu trăsura, cea pe care şi-o alesese era cu siguranţă mult mai

potrivită. Muselina albă i se mula graţios pe piept şi fusta cădea în pliseuri lungi fluide, care o făceau să semene un pic cu o statuie grecească. Sau poate… de ce nu? Cu una dintre acele imagini de sfântă cu care el o comparase pe insulă? Deschise şifonierul şi, găsindu-şi hainele aranjate cu grijă, înţelese că servitoarea îi despachetase bagajele în timp ce ea dormea. Îşi aruncă pe umeri un şal de mătase albă care, deşi nu era nou, îi completa perfect toaleta, şi-şi puse o pălărie simplă de pai de culoare deschisă. În timp ce-şi înnoda panglicile, în picioare în faţa oglinzii, îşi aminti imaginea radioasă a surorii sale gata de plecare la bal. Împodobită cu o mulţime de volănaşe, ai fi zis că este una dintre acele preţioase flori din insule care atrage toate privirile, în timp ce ea, dimpotrivă… Siluetă fragilă în lumina lunii, părea una din acele umile „Regina nopţii” care se închid la lumina zilei. „Sau poate o violetă, gândi ea zâmbind, o biată violetă ce creşte în umbra orhideei. Şi totuşi…”

La gândul neaşteptat care-i trecu prin minte, zâmbetul i se accentuă. Cum făcuse contele ca să scape din mâna aceleia care se lăudase că-l aduce înapoi la ea cu un simplu gest al degetului mic? Şi totuşi, el reuşise să scape. Plecase de la palat în toiul balului al cărui invitat de onoare era, şi de ce? Ca să vină după ea, ea care acum pierdea un timp atât de preţios visând în faţa

oglinzii! Se răsuci, traversă încăperea în fugă şi alergă pe scări de parcă avea aripi la picioare. Cu coada ochiului, zări doi oameni pe culoarul camerei ei şi i se păru că recunoaşte pe unul dintre servitorii tatălui său. Ceea ce nu putu decât s-o mire, pentru că servitorilor li se dăduse liber în seara asta, dar nu mai pierdu timpul să se gândească şi se repezi afară.

Contele o aştepta în trăsură şi, ridicându-şi uşor rochia, sări şi ea alături de el. În timp ce vizitiul închidea portiera, el îi luă mâinile şi le duse la buze.

— Dragostea mea, iubirea mea, murmură el cu o voce surdă, cât mi-ai lipsit! Nicio clipă n-am încetat să mă gândesc la tine.

— Şi eu m-am gândit la tine. Sau mai degrabă, te-am visat pentru că am dormit atât de mult!

— Acesta era cel mai bun lucru pe care-l aveai de făcut, şi odihna îţi priieşte. Eşti la fel de proaspătă şi la fel de frumoasă ca azi dimineaţă, în zori.

— Dacă ar fi aşa! exclamă ea. Dar cum ai reuşit să pleci de la palat? Contele schiţă un zâmbet.

— Toată lumea n-avea ochi decât pentru rege. Aşa că am profitat ca să scap şi am alergat la tine.

— Este minunat! Sunt atât de fericită, atât de fericită că

sunt din nou lângă tine.

— Asta speram să te aud spunând, draga mea. Dar ce-ţi mai face capul? Te mai doare lovitura aceea de la tâmplă? Cu atâta bucurie în suflet, Lydia uitase complet de incident şi-şi aminti brusc că acesta avusese loc în prezenţa contelui.

— Nu am nimic, zise ea, destul de ruşinată de purtarea surorii ei, nu merită să vorbim despre asta. Mai bine povesteşte-mi cum s-a desfăşurat ceremonia.

— N-am încetat o clipă să regret că nu eşti acolo, draga mea. Şi cum nu suportam ideea dezamăgirii tale, am organizat… un fel de încoronare privată, numai pentru tine şi pentru mine.

— O… o încoronare? Este uimitor, nu-mi vine să cred! Dar unde mergem?

— Să ne căsătorim, răspunse contele, cât se poate de liniştit.

CAPITOLUL 7

Câteva clipe, Lydia crezu sincer că nu auzise bine. Apoi, pe măsură ce-şi revenea din surpriză, întrebă cu o voce nesigură:

— Ce ai spus? Să… să ne căsătorim?

— Exact, şi nu mai târziu decât astă seară, în felul acesta vei fi numai a mea, şi pentru toată viaţa, draga mea.

— Dar… Heloise?

— Sora ta a rupt logodna şi asta de faţă cu martori, zise contele pe un ton glacial care o făcu pe Lydia să se înfioare. În ceea ce mă priveşte, episodul este încheiat, eu îmi reiau libertatea.

Apoi, cum ea ridică spre el o privire plină de teamă, contele adăugă pe un ton mai blând.

— Să nu-ţi fie teamă, draga mea, am prevăzut totul şi mă voi ocupa eu de toate. Singurul lucru pe care ţi-l cer este să-ţi aminteşti mereu că te iubesc.

Pentru Lydia, această declaraţie fu ca şi cum noaptea era luminată brusc de mii de focuri de artificii.

Deodată deveni conştientă de animaţia delirantă ce domnea în jurul lor. Oamenii dansau şi cântau pe străzi şi, într-un elan de fericire nebună, îşi simţi inima bătând la unison cu această veselie generală. Apoi, dintr-odată, trăsura se opri. Contele sări jos şi, în timp ce o ajută să coboare la rândul ei, Lydia văzu că ajunseseră în faţa vechii biserici, clădită de primii misionari creştini. Mână în mână, urcară treptele şi înaintară încet spre altar. Umbra ce domnea între stâlpii de piatră avea ceva solemn şi o emoţie aproape sacră îi făcu să-şi ţină răsuflarea. Aici, în faţa altarului luminat de lumânări îi aştepta

un preot. Şi ca într-un vis, Lydia îl ascultă citind ritualul căsătoriei şi-l auzi pe conte rostindu-şi jurământul cu o voce fermă şi hotărâtă, vibrând de sinceritate. A ei, în schimb, i se păru abia auzită într-atât era de emoţionată. În bucuria ei, i se păru că aude o muzică celestă şi fu cât pe-aci să leşine de fericire când contele îi puse inelul pe deget. Apoi îngenunchează amândoi pentru a primi binecuvântarea nupţială şi în clipa aceea Lydia ştiu că rugăciunile ei fuseseră ascultate. Dumnezeu îi protejase, îi îndrumase printre atâtea capcane şi-i salvase de la disperare. De ar fi să trăiască o sută de ani de acum încolo, niciodată ea nu se va mai îndoi de providenţa divină care, într-un mod atât de miraculos, o condusese până la bărbatul pe care-l iubea. De îndată ce se termină slujba, se duseră să semneze în registrul din sacristie, apoi coborâră cu gravitate treptele, ieşind în noaptea înstelată. Se întoarseră la trăsură şi, abia când aceasta se urni din loc, Lydia reveni la realitate. Văzu în gând scena pe care cu siguranţă i-o va face Heloise, furia probabilă a tatălui său, şi se înfioră de teamă. După clipele de fericire pe care tocmai le trăise, perspectiva acestei discuţii meschine îi era insuportabilă. Ghicindu-i gândul, contele îi cuprinse talia cu un gest liniştitor.

— De acum, eşti numai a mea, iubito. A mea şi doar a

mea, aşa cum mi-am dorit-o atât de fierbinte.

— Întotdeauna ţi-am spus că nimic nu-ţi rezistă. Dar ce vor spune tata… şi Heloise?

Îi era greu să rostească numele surorii sale, dar trebuia ca unele lucruri să fie spuse.

Contele schiţă un zâmbet enigmatic.

— Chiar ai crezut că voi permite ca, indiferent ce, să ne tulbure fericirea? Am o surpriză pentru tine, draga mea, şi aş putea spune chiar o surpriză regală.

— Regală… ce vrei să spui?

— Că ne vom începe luna de miere într-un mod… cât se poate de regal, ai să vezi.

O clipă, Lydia se gândi că poate regele le oferise ospitalitatea palatului Iolani. În mod normal, nu s-ar fi supărat să-l poată vizita, dar în împrejurările de faţă chiar şi prezenţa regelui părea inoportună.

— I-am povestit Majestăţii Sale aventura noastră, îi spuse liniştit contele. Am pândit momentul oportun şi, în ciuda obligaţiilor sale, a găsit timp să mă asculte.

— I-ai spus într-adevăr… chiar totul?

— Aveam sentimentul şi nu m-am înşelat că Majestatea Sa va putea să înţeleagă ce necazuri pot aduce unele femei în

viaţa unui bărbat.

Lydia percepu intonaţia ironică a contelui şi se strânse mai aproape de el. Îi simţi braţele cuprinzând-o mai cu putere şi bănui că, pentru a termina cât mai repede cu explicaţiile acestea, el se lupta cu o dorinţă nebună de a o săruta.

— Aflând că urma să ne căsătorim, reluă el, regele s-a oferit să-mi împrumute piroga regală. A sugerat că putem merge de-a lungul coastei până la pavilionul său de vară, pe care de asemenea ni-l pune la dispoziţie.

Lydia lăsă să-i scape o exclamaţie de surprindere dar se feri să-l întrerupă.

— Şi acolo, încheie el zâmbind, în afara câtorva servitori discreţi, vom fi în sfârşit singuri, iubita mea.

— Aproape că este prea frumos ca să fie adevărat! exclamă ea cu încântare. Va fi atât de minunat!

— Aşa va fi, draga mea, îi promise el strângând-o în braţe gata s-o sufoce.

Dar încă n-o sărută, pentru că ajunseseră în centrul oraşului unde efervescenţa mulţimii atingea punctul culminant. Toate străzile ce coborau spre plajă erau pavoazate cu drapele şi flori. Şi mulţimea în delir dansa cu acea exuberanţă sălbatică dar nu lipsită de graţie de care sunt capabili doar hawaiienii. Toată

această învălmăşeală împiedica circulaţia şi trăsura străbătu cu oarecare greutate drumul până la ponton. Acolo, o pirogă mare roşie împodobită cu sculpturi aurite îi aştepta pe conte şi pe Lydia. Chipurile vesele ale vâslaşilor spuneau îndeajuns că fiecare dintre ei ştia ce se întâmplase. O fermecătoare hawaiană îi întâmpină la bord. Le dădu fiecăruia câte o ghirlandă de flori parfumate, şi un buchet de orhidee pentru mireasă. Apoi, cu o mişcare perfect sincronă, vâslele se cufundară în apa calmă şi piroga se îndepărtă de-a lungul coastei.

Curând, Lydia putu să contemple oraşul iluminat feeric, scânteind ca o piatră preţioasă la poalele munţilor scăldaţi în lumina lunii. Aşezată alături de conte în confortabila cabină aflată în partea din spate a punţii, ea simţea cum o cuprinde un val de bucurie tăcută. Ce-ar fi putut spune că să fie pe măsura emoţiei care o inundase? Incredibilul se întâmplase, era într-adevăr soţia celui pe care-l iubea, iar noaptea caldă şi parfumată părea să le protejeze iubirea. Nu avură nevoie de mai mult de un sfert de oră ca să ajungă la plaja pustie din Waikiki, unde piroga trase la mal încetişor. În faţa lor, printre palmieri, se zărea acoperişul unei construcţii joase de proporţii armonioase.

— Ne vom simţi foarte bine aici, draga mea, îi murmură el la ureche Lydiei, şi mai ales… vom fi singuri.

Ea îşi ridică spre el frumoasa-i privire transparentă şi el ghici ceea ce ea nu îndrăznea să spună. Rafinamentele confortului o interesau atât de puţin încât ar fi fost la fel de fericită şi pe insula lor, chiar şi fără un acoperiş deasupra capului, numai să fie cu el… Aici nu exista ponton şi deja vâslaşii săriseră în apa puţin adâncă şi trăseseră piroga cât mai aproape de ţărm. Apoi, cum doi dintre ei se apropiau zâmbind de Lydia, ea înţelese că o vor transporta pe braţele lor. O conduseră astfel până în faţa casei, în timp ce alţi doi dintre ei îl ajutau pe conte să pună piciorul pe uscat. După ce acesta le mulţumi şi îi recompensă pentru strădania lor, oamenii traseră din nou piroga pe apă şi se urcară cu vioiciune la bord.

În picioare în faţa pavilionului regal, fericita pereche îi văzu ridicând vâslele în felul lor de a saluta, înainte de a se îndepărta repede spre larg. Abia atunci, contele îi înlănţui talia Lydiei şi o conduse spre veranda care înconjura clădirea.

— Prima noastră „casă”, draga mea, zise el ridicând-o în braţe fără niciun efort. Norocul ne va surâde dacă te voi trece pragul în braţe.

Emoţionată până în adâncul sufletului, Lydia închise ochii şi nu-i deschise decât atunci când picioarele ei atinseră din nou pământul. Spre surprinderea ei, locuinţa nu părea deloc

primitivă, ba dimpotrivă. Construită cu tot luxul indigen, din minunatul lemn din insule, era mobilată după ultimul rafinament al confortului european. Covoare orientale acopereau pardoseala încăperii cele mai vaste – un salon, se pare – al cărui ornament cel mai neașteptat era fără îndoială șemineul. În fața acestuia erau așezate fotolii primitoare, iar alături de el era o grămadă de bușteni de lămâi. Și, într-un colț, se afla un birou în fața unei biblioteci pline de cărți. Chiar dacă nu se vedea niciun servitor, lămpi cu gaz erau aprinse cam peste tot. În timp ce Lydia își plimba privirea uimită în jurul ei, contele îi desfăcea încet panglicile pălăriei pe care apoi o aruncă cu un gest dezinvolt pe un fotoliu. Apoi, o cuprinse în brațe și, cu o infinită tandrețe, își puse buzele pe ale ei. Sărutul lui fu mai întâi blând și rezervat, pătruns parcă de taina sfântă a căsătoriei. Apoi deveni mai insistent, mai exigent și atât de înflăcărat încât Lydia îndrăzni încetul cu încetul să-i răspundă.

— Mi se pare că visez, murmură ea îndepărtându-se dintr-odată de el, ca speriată de propria-i îndrăzneală. Este adevărat oare că mă aflu aici, în brațele tale… că sunt soția ta?

— Da, dragostea mea, ești a mea pentru întreaga viață, iubito.

— Și totuși, nu îndrăznesc să cred. Este atât de minunat

să ne aflăm aici… împreună, şi…

Lydia se întrerupse, străbătută de un gând brusc.

— Îţi dai seama că nu am nimic să-mi pun pe mine, în afară de hainele astea? Şi ce se va întâmpla când tata va afla… ce am făcut?

— Am prevăzut toate astea, draga mea. Pentru început, îţi vei găsi toate lucrurile tale personale în camera noastră, şi chiar un cufăr în plus.

— Hainele mele sunt aici! exclamă ea, uluită. Dar cum este posibil?

Îşi aminti atunci de cei doi bărbaţi pe care-i zărise pe culoarul camerei sale, înainte de a pleca de la consulat.

— Eu am pus să fie aduse aici, declară contele, confirmându-i bănuiala, şi cum sora ta nu va mai avea nevoie de trusou, pur, şi simplu i-am furat unul dintre cufere.

— Tu… chiar ai făcut asta? bolborosi ea, nevenindu-i să creadă. El o luă de mână şi o aduse iarăşi pe verandă. Apoi, după ce o ajută să se aşeze pe o banchetă plină. de perne care ocupa toată lungimea verandei, se aşeză şi el alături.

— Bine, oftă el trecându-şi un braţ pe după umerii ei, din moment ce va trebui să avem aceste explicaţii, sunt de acord. Dar după asta, draga mea, promite-mi să uiţi definitiv aceste

întrebări de prisos… şi să mă laşi să te iubesc. Pronunţase aceste ultime cuvinte cu o voce vibrantă care o tulbură în mod ciudat pe Lydia şi lăsă să treacă vreo câteva secunde până să-i răspundă.

— Trebuie să ştiu, zise ea în sfârşit. Mă tem atât de mult să nu fi făcut… ceva rău!

— Nu, draga mea, nici tu nici eu n-am făcut niciun rău. În faţa consulului şi a soţiei sale, sora ta mi-a declarat cât se poate de clar că logodna noastră este ruptă. Aveam aşadar dreptul absolut de a-mi recăpăta libertatea, ceea ce am şi făcut. Lydia îşi spuse că purtându-se astfel, sora sa nu se aşteptase cu siguranţă să-i fie luate de bune cuvintele, dar preferă să-şi păstreze părerile pentru ea.

— După cum ştii deja, continuă contele, i-am spus aşadar regelui şi i-am scris imediat tatălui tău, pentru a-l informa despre căsătoria noastră şi despre dispoziţiile pe care le-am dat în privinţa întoarcerii lui în ţară.

— Ai avut timp să aranjezi toate astea!

— Fără prea mare greutate, şi cu complicitatea binevoitoare a Majestăţii Sale. De îndată ce festivităţile se vor sfârşi, tatăl tău şi cu Heloise se vor îmbarca pe vasul „Oraşul Sidney”, la bordul căruia Majestatea Sa a făcut faimosul său

înconjur al lumii. La San Francisco îi va aştepta „Ducesa” şi vor călători astfel în cele mai bune condiţii până la New York.

Lydia oftă cu atâta uşurare încât contele nu se putu împiedica să zâmbească.

— În ceea ce ne priveşte, traseul nostru de întoarcere va fi puţin diferit. După luna de miere, căreia prefer să nu-i fixez termenul, ne vom duce la New Orleans unde vom rămâne atât cât vei vrea, draga mea. Şi când îţi vei exprima dorinţa de a revedea bătrâna noastră Anglie, vom porni la drum… dar nu înainte.

— Este… este prea frumos ca să fie adevărat! murmură Lydia cu o voce pe care emoţia o făcea abia auzită.

— Înainte însă, ne mai rămâne de împlinit o ultimă obligaţie.

— O… o obligaţie?

— Regele îmi face onoarea să dorească prezenţa mea la festivităţile care vor urma. Şi cum tu ai lipsit de la primele, ţin neapărat să profiţi de acestea. Aşa că i-am promis că, peste o săptămână, vom fi oaspeţii lui la palatul Iolani, ca să asistăm la concursul hipic de la Kapiolani Park.

— Ştiam că, mai devreme sau mai târziu, ne vom întoarce la cai!

— Într-adevăr, dar asta nu-i totul. Regele vrea neapărat să admirăm faimoasele dansatoare Hula, a căror graţie te va încânta cu siguranţă, draga mea.

— Firește… totul mi se pare atât de minunat!

— Şi în sfârşit, încheie contele, i-am promis Majestăţii Sale că vom asista la un alt bal la palat. Şi pentru ca s-o vezi pe regină, dragostea mea, n-am ezitat să fur unul dintre numeroasele cufere ale surorii tale, până ce îţi voi dărui rochiile şi bijuteriile pe care ard de nerăbdare să ţi le ofer într-o zi!

— Mie…? bâigui slab Lydia. Mie îmi spui asta… într-adevăr? Vocea i se stinse brusc şi lacrimile pe care se străduia zadarnic să şi le reţină i se rostogoliră pe obraji. După atâţia ani în care suportase fără să se plângă bruftuluielile tatălui său şi capriciile Heloisei, nu-i venea să creadă în fericirea care i se oferea. Era ca şi cum, printr-o minune, trecuse dintr-odată de la vis la realitate, şi tremura de teama ca nu cumva fericirea ei să dispară ca un vis.

Perfect conştient de emoţiile şi neliniştea care o cuprinsese, el o strânse mai puternic la piept şi ea îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Nu plânge, draga mea, o alintă el mângâindu-i părul, de acum încolo vei fi fericită. La fel de fericită ca azi dimineaţă,

pe insula noastră… îţi promit.

— Cum… cum de poţi să fii atât de bun cu mine? suspină ea, atât de delicat, atât de înţelegător?

— Eu nu sunt totuşi decât un „pirat”, doar tu mi-ai spus-o. Un pirat care te-a răpit şi care este gata de orice, să fure şi șase lupte dacă trebuie, pentru a-ţi oferi ceea ce meriţi, tu pe care atâta te-am căutat, iubirea mea.

— Nu vorbi astfel, dragostea mea… mă tem să nu te dezamăgesc.

— Asta, răspunse liniştit contele, este pur şi simplu imposibil, sufletul meu, Din clipa în care te-am văzut, am ştiut că suntem făcuţi unul pentru altul. Nimic din ce ai putea spune, gândi sau face nu-mi poate fi străin, şi cu atât mai puţin să mă dezamăgeşti.

Căzu pe gânduri o clipă, apoi reluă cu o voce emoţionată:

— Cel care găseşte o perlă rară nu ştie el din instinct, înainte chiar de a o fi atins, că este perfectă şi fără cusur?

Tulburată de vorbele lui, Lydia îşi ridică faţa scăldată în lacrimi. El scoase o batistă, îi şterse cu delicateţe obrajii şi pleoapele şi o sărută cu o asemenea tandreţe încât ea crezu că va leşina.

— Te doresc, iubirea mea, îi şopti el lângă buze. I-am

expediat pe servitori pentru ca să fim singuri, singuri cu adevărat, aşa cum îmi doresc de atâta vreme!

— Nu ţi-am spus eu că… nu trebuie să disperi niciodată?

— Şi aveai dreptate, inima mea, şopti el aplecându-se uşor spre ea.

Lydia crezu că o va săruta din nou dar el o ajută să se ridice şi o conduse înăuntrul pavilionului. Traversară vastul salon şi el deschise o uşă ce dădea spre camera alăturată, oprindu-se apoi o clipă în prag. Uluită, Lydia descoperi un dormitor imens, decorat cu un lux pe care numai un rege l-ar fi putut gândi.

Un pat mare cu coloane ocupa aproape tot spaţiul şi draperiile din mătase brodată care-l înconjurau cădeau în cute lungi până la pământ. Dar ornamentul lui cel mai frumos era, fără îndoială, coroana aurită de deasupra baldachinului, replică exactă a celei de la încoronare, dar mai mare. Cu vârful degetelor, Lydia i-o arată contelui şi amândoi izbucniră în râs în acelaşi timp.

— Iată cel puţin ceva ce eu nu prevăzusem, zise el străduindu-se să pară serios.

— Să nu ne plângem, răspunse ea pe acelaşi ton, nu toată lumea se poate lăuda că doarme în patul unui rege.

La aceste cuvinte, contele o strânse şi mai cu putere în braţe.

— Mâine, zise el, sau în ce zi vei voi, te voi duce în insula noastră…

Şi, cum ea îl privea întrebător, el adăugă:

— Azi-dimineaţă, mi-am dorit atât de mult să fii a mea, iubito. Niciodată în viaţa mea nu mi-am dorit ceva cu atâta putere!

— Nici eu, şopti ea punându-şi fruntea pe umărul lui. La asta mă gândeam atunci, în pădure, când mă ţineai în braţe.

— Gândim şi simţim lucrurile exact în acelaşi fel, zise el strângând-o în braţe. Cum ar putea căsătoria noastră să nu fie una fericită, când noi suntem o singură fiinţă… sau aproape? În timp ce-i vorbea, el îi descheia încet nasturii din spate ai rochiei. Şi când o ridică în braţe ca s-o pună pe pat, ea nu simţi niciun pic de ruşine, ci o ciudată şi delicioasă ameţeală care semăna cu extazul, Cu beţia. Apoi el veni şi se întinse lângă ea iar Lydia se înfioră de atâta fericire neaşteptată, ca şi cum s-ar fi temut că se va transforma în fum. Atunci, cu o blândeţe extremă, contele o apropie de el şi ea bănui efortul pe care el şi-l impunea ca să-şi păstreze controlul şi să n-o sperie.

Această delicateţe o emoţionă în asemenea măsură încât

bucuria îi tăie răsuflarea. Prin ferestrele larg deschise, ea vedea oglinda mării reflectând cerul imens şi presărat cu stele. Contele stinse lampa şi lumina lunii inundă camera cu reflexele ei argintii, dând fiecărui lucru o înfăţişare ireală. În această lumină sidefie, aproape lichidă, totul se învăluia în mister şi în frumuseţe. Într-un gest pur instinctiv, Lydia se ghemui în braţele iubitului.

— Te iubesc, oftă ea, emoţionată să se simtă atât de fragilă lângă acest corp musculos.

— Scumpa mea, dragostea mea divină, murmură el sărutând-o pe frunte. Am senzaţia că am luptat cu cerul şi cu iadul ca să te cuceresc! Şi viaţa n-ar fi avut niciun sens pentru mine, dacă ar fi trebuit să renunţ la tine.

— Cum poţi să spui asemenea lucruri, dragul meu!

— Pentru că acesta este adevărul, pur şi simplu. Dar de acum eşti a mea, şi nu va mai trebui să tremur în orice clipă de teamă că te voi pierde. Slavă Domnului, coşmarul s-a sfârşit!

— Am avut un noroc nemaipomenit, miraculos. Dar nu te temi că oamenii vor fi şocaţi de căsătoria noastră?

— În niciun caz. Cei mai mulţi dintre ei vor crede că s-au înşelat în privinţa prenumelui, iar ceilalţi… când te vor cunoaşte, îşi vor spune că sunt bărbatul cel mai norocos de pe

pământ iar tu, cea mai scumpă soţie care există!

Lydia bolborosi câteva cuvinte nedesluşite.

— Ştiu la ce te gândeşti, draga mea, dar greşeşti dacă te compari cu sora ta. Frumuseţea ta o depăşeşte de departe pe a ei, este frumuseţea pe care o căutam cu disperare de atâta vreme.

— Întotdeauna am ştiut că tu căutai imposibilul!

— Să zicem că, fără să ştiu şi fără să cred prea mult că voi găsi, căutam ceea ce se ascunde dincolo de aparenţe.

Acest răspuns exprima atât de exact ceea ce Lydia presimţise instinctiv încât nu se putu abţine să tresară.

— În clipa în care te-am văzut, continuă el, am simţit elanul ascuns care ne purta unul spre celălalt. Şi încetul cu încetul, mi-am dat seama ce anume te face atât de preţioasă în ochii mei: frumuseţea atât de rară şi atât de perfectă a sufletului tău, draga mea.

Se întrerupse o clipă, cât s-o sărute pe obraz.

— Şi de atunci, continuă el zâmbind, mi-a fost imposibil să mai găsesc şi cel mai mic farmec celorlalte femei, iubita mea. M-ai cucerit în întregime, irezistibil.

— Aş dori atât de mult să gândeşti întotdeauna astfel! Eu îţi promit să fiu mereu… aşa cum mă vrei, şi să nu fac niciodată ceva care să nu-ţi placă.

Ridică spre el o privire şovăitoare şi continuă cu o voce încărcată de emoţie:

— Dar îmi este atât de teamă că nu voi şti să fiu… eu însămi. Poate pentru că nu m-a iubit nimeni niciodată, mă simţeam de parcă eram… umbra celor din preajma mea, ca şi cum n-aş fi avut o viaţă reală. Contele îşi lăsă buzele să rătăcească pe pielea ei dar se feri s-o întrerupă.

— Eşti atât de atrăgător, continuă ea, atât de superior celorlalţi bărbaţi, încât nu puteam decât să te iubesc… dar ceea ce nu pot să înţeleg, este că tu m-ai putut iubi! Aşa că, te implor, dragostea mea, sfătuieşte-mă, condu-mă, ajută-mă să nu te dezamăgesc!

El îşi slăbi strânsoarea braţelor, şi aplecat cu tandreţe asupra ei, o aşeză încetişor între perne.

— Aminteşte-ţi, iubita mea, zise el cu blândeţe, azi dimineaţă când te comparam cu o sfântă dintr-un vitraliu… chiar credeam asta. Aş fi vrut să îngenunchez în faţa ta şi crede-mă, chiar în clipa asta sunt gata s-o fac. Lydia îl asculta, tulburată, ţinându-şi răsuflarea.

— Eşti atât de bună şi atât de perfectă, atât de pură şi delicată, adorata mea, încât îmi pun viitorul în mâinile tale. Vei fi inspiratoarea mea, curajul meu şi lumina mea. Şi mă vei ajuta

să fiu demn de cei care au investit încredere în mine.

— Dacă aş putea să fac asta, aş fi atât de fericită!

— Atunci, fii fericită, draga mea, pentru că sunt sigur că va fi aşa. Urmă o tăcere îndelungată între ei, în timp ce contele nu-şi putea desprinde de Lydia privirea arzând de pasiune abia stăpânită.

— Oh! Dragostea mea, zise el în sfârşit, ştii măcar cât eşti de frumoasă?

Apoi, buzele lui puseră stăpânire pe ale ei, mâinile li se împreunară şi noaptea transparentă îi învălui în lumina şi în vraja ei.

Mai târziu, mult mai târziu, când luna îşi începu coborârea spre mare, Lydia se mişcă încet în braţele iubitului ei.

— Nu dormi, draga mea? şopti el.

— Sunt prea fericită ca să pot dormi! Am impresia că mă aflu în paradis.

— Şi acesta este doar începutul, crede-mă, pentru că dragostea noastră nu va înceta să crească de-a lungul întregii vieţi.

— Cum va fi posibil? Deja te iubesc atât de mult! Şi totuşi, simt că ai dreptate, mai avem încă atâtea lucruri de

descoperit unul despre altul. Singurul lucru de care mă tem…

Ezită o clipă, apoi continuă fără efort:

— … Este ca, atunci când mă vei cunoaşte mai bine… să nu te plictiseşti de mine!

— Este absolut imposibil, îi răspunse el, râzând. Te iubesc cum n-am mai iubit vreodată, înainte să te întâlnesc, nu ştiam ce este iubirea.

— Atunci, este adevărat… nu te-am dezamăgit?

— Să mă dezamăgeşti? repetă el desenându-i cu degetul conturul buzelor. Eşti o comoară, dragostea mea. Mi-ai dăruit tot ce un bărbat poate aştepta de la o femeie. Şi niciodată, îţi jur, niciodată n-am mai simţit ce am simţit în braţele tale.

Lydia îl sărută uşor pe umăr.

— Când m-ai iubit, murmură ea, a fost atât de minunat, niciodată n-aş fi crezut că dragostea ar putea fi… astfel.

— Cum?

— Vreau să spun… că-ţi produce acea tulburare delicioasă, şi în acelaşi timp atât de intensă, atât de profundă încât aproape că-ţi face rău.

— Am vrut să te aud spunând asta, pentru că dragostea noastră nu va fi niciodată anostă sau firavă, Lydia. Ea va fi puternică, profundă, vie şi nemăsurată.

— Întotdeauna am gândit că dragostea înseamnă viaţă, murmură ea. Şi cu toţii ştim asta, în adâncul fiinţei noastre: căutând dragostea, îl căutăm pe Dumnezeu.

— Te ador, zise el îmbrăţişând-o cu pasiune. Tu ştii să spui întotdeauna atât de bine ceea ce eu caut zadarnic să exprim în cuvinte. Şi ştii ceva, iubita mea soţie? Încep să mă întreb ce îmi va plăcea mai mult: să te iubesc, sau… să gândesc împreună cu tine.

— Îmi faci un compliment cam ciudat, îi replică ea râzând, şi, sunt sigură, unul pe care nicio tânără mireasă n-a avut parte să-l audă!

— Şi totuşi mi-l menţin, şi afirm că eşti prima femeie cu care îmi este cu putinţă să discut.

— Atunci, să discutăm, dragul meu, să discutăm, mi se pare foarte… plăcut. Şi eu încep să mă întreb ce îmi va plăcea mai mult: să discut cu tine sau… să te sărut?

Se ridică uşor înspre buzele lui şi trecu multă vreme înainte să mai fie în stare să vorbească.

— Ştii la ce mă gândeam? întrebă el în sfârşit. Tocmai îmi spuneam că n-ar trebui să regretăm că am plecat de pe insula noastră. Pentru că oriunde ne-am duce, amintirea ei va rămâne mereu vie în sufletul nostru şi nimic n-o va putea umbri.

— Este şi dorinţa mea cea mai dragă, zise ea apropiindu-se de el şi înnodându-şi degetele pe după gâtul lui. El îi cuprinse din nou buzele şi sărutul se prelungi până ce o simţi fremătând şi înflăcărându-se sub mângâierile lui.

— Iubita mea scumpă, îi şopti el la ureche, ştii cât eşti de fermecătoare astfel?

— Eu însămi mă simt… ciudat de emoţionată. Este ca şi cum…

— Ca şi cum?

— Ca şi cum prin vene mi-ar curge foc, sau bucurie… care-mi arde inima.

El se aplecă peste pieptul ei, atingându-i uşor cu buzele sânii. Lydia se înfioră cu voluptate şi vocea ei era doar o şoaptă când întrebă:

— Este rău dacă reacţionez atât de… violent la mângâierile tale?

— Nu, nu, draga mea, dimpotrivă, este foarte firesc, şi aşa îmi doream să te văd răspunzând la dragostea mea.

— Mă faci să mă simt copleşită de fericire, iubirea mea. Dar voiam… aş fi vrut să ştiu.

— Spune… ce voiai să ştii?

— Crezi că… dacă m-ai iubit, o să putem avea şi… un

copil?

— Ai vrea?

— Din toată inima! exclamă ea cu însufleţire. Ar fi atât de minunat dacă aş putea… să-ţi dăruiesc un fiu!

La aceste cuvinte atât de mişcătoare, contele simţi dezlănţuindu-se în el pasiunea. Se aplecă şi o sărută cu o înflăcărare nebună, exigentă şi totuşi atât de plină de tandreţe încât ea cedă stăruinţelor lui. Trup şi suflet, se abandonă dorinţei lui, i se dărui cu toată fiinţa ei. Şi dragostea se aprinse în ei, ameţitoare, vrăjită, arzându-le cu o bucurie devoratoare inimile care se contopiseră în una singură. Nu mai aparţineau lumii acesteia. Erau pradă acelei puteri divine care îi protejase, îi inspirase şi îi condusese spre insula dragostei lor pentru a-i închide într-un cerc magic şi a-i păstra acolo pentru totdeauna.

SFÂRŞIT

CUPRINS

NOTA AUTORULUI 3

CAPITOLUL 1 4

CAPITOLUL 2 29

CAPITOLUL 3 58

CAPITOLUL 4 84

CAPITOLUL 5 106

CAPITOLUL 6 132

CAPITOLUL 7 161

Uitând totul în afară de bucuria de a-l ști pe conte teafăr și nevătămat, Lydia aleargă pe nisipul fierbinte al plajei bawaliene pentru a se arunca în brațele lui. Ar fi preferat să moară decât să-l vadă suferind pe contele Royston. Îndrăgostindu-se de cel care fusese bărăzit surorii ei, comisese cea mai oribilă crimă!

Putea contele să înfrunte un nou scandal? Putea el să sfărâme lanțurile care-l legau de o căsătorie fără dragoste? Iar Lydia va avea oare parte de sărutările de foc ale celui pe care-l iubea, aici, pe insula dragostei lor?

ISBN 973-9405-69-X